AVENTURILE DETECTIVULUI AMERICAN

JOE JENKINS

No. 1

EP

IP

MORTUL DIN LOJA

MORTUL DIN LOJĂ

Din dosarele detectivului american JOE JENKINS

3 Noiemvrie. — Scumpă Clară! Am pierdut orice speranță să mai găsesc un angajament. Toate locurile ocupate... Cine să se mai gândiască, acum pe timp de răsboi să angajeze un actor fără ocupație? Agenții îți rîd în nas când le vorbești de un angajament. Cine e atât de norocos ca să găsiască un loc, joaca pentru apuntamente de rîs. Nu e nimic de facut. — Nici eu nu știu ce am să fac. Mi-am propus eu însumi un termen; după trecerea acestuia, îți dau vorba îndarat. Vei fi liberă și — aceasta ți-o doresc, scumpă Clara, — vei gasi un bărbat mai bun și mai norocos... Așa după cum îl meriți... — Al tău, *Kurt.*

6 Noiemvrie. — Scumpa mea fetițo! Astazi am fost în singurul teatru la care până acuma nu mă prezentasem — la directorul Valoni al Teatrului Rembrandt. S'a purtat destul de politicos cu mine, dar mi-a declarat cu o mișcare de regret din umeri, că n'are niciun loc neocupat, — nici chiar de figurant! — Acuma s'a isprăvit. Mai aștept până la 15 ale lunii. Și pe urmă... *Kurt.*

9 Noiemvrie. — Dragă Clara! O schimbare s'a produs, așà zicând peste noapte: Firește, nu vreau să fiu prea optimist... Căci încă nu e nimica sigur, — si ceeace am de gând nu e în ordinea carierei mele. Dar lipsa te învață la toate.

«Printr'o inserție într'un ziar, am cunoscut un domn bogat. I-am expus o idee care se pare că l-a interesat; chestia e asta: Aicea nu există o gazetă care să se ocupe de evenimentele locale. Ziarele cele mari sunt absorbite de preocuparea de evenimentele mondiale. Mi-a venit ideea unei gazete care să se ocupe mai mult de interesele orașului. Omul meu bogat a primit ca să finanțeze ziarul, de probă, un sfert de an. Dacă isbutește afacerea, facem un contract pe mai mulți ani. Și atunci, draga mea ...

«Numărul întâi are să apara de îndată ce se va întâmpla vr'un eveniment mai neobișnuit, cu ocazia căruia să ne lansăm. Dar ... par'că e un făcut! Nu se petrece nimic, — nici un eveniment! S'ar părea că domnii tâlhari, asasini și hoți au suspendat afacerile pe timpul răsboiului!

«Poate că tu n'ai încredere că aș puteà, eu, să îndeplinesc această însărcinare. Să n'ai nicio grijă! Încă de pe vremea când studiam dreptul, am câștigat adesea destui bani de buzunar cu articolașe plasate pela gazete. Are să meargă, să vezi. Dar subiecte, subiecte!... *Kurt.*

15 Noiemvrie. — Scumpa mea mică, — astăzi

am scos primul număr al ziarului nostru. I-am dat titlul «Senzaţia». Ce e drept, nu s'a întâmplat încă nimic deosebit, ce să justifice acest titlu. Numai nişte senzaţioare mai mici. Dar sperăm în viitor. Iţi alătur aci primul număr. Eu lucrez cu mare zel. Ieri am luat un interview unui diplomat exotic, aseară am asistat la o reprezentaţie în teatrul Rembrandt; un celebru artist dela Burg din Viena juca pe Romeo.

«Intr'un antract, am putut întâlni pe fiul directorului într'unul din biurourile teatrului. L-am rugat să mă prezinte celebrului oaspe. M-a luat cu bunăvoinţă de braţ şi m'a condus în culise. Am luat omului celebru un lung interview. Iţi scriu această scrisoare la redacţie, aşteptând corecturile. La miezul nopţii: Al tău

Kurt.

10 Noiemvrie. — Dimineaţa. Scumpa Clara! Il avem, îl avem! Cazul sensaţional! Mai curând decât aş fi crezut, s'a întâmplat ceva nemaiauzit; directorul teatrului Rembrandt, d-l Valoni, a fost asasinat ieri îndecursul reprezentaţiei, în loja lui directorială.

«Imi pare rău, desigur. Dar: am acuma un subiect extraordinar, şi ceeace este şi mai important: sunt singurul în stare de a da oarecari amănunte în această afacere de asasinat. De ce? — vei vedea din articolul alăturat al ziarului «Senzaţia». Financiarul meu e mai mult decât mulţămit. *Kurt.*

«Senzaţia», *ediţie specială, dela 16 Noiemvrie.*

Directorul teatrului Rembrandt, Valoni, asasinat în loja sa directorială.

«O crimă îngrozitoare s'a comis aseară, între ora 10 şi 11, în teatrul Rembrandt. Se jucà, cu sală plină, «Romeo şi Julieta» cu d-l Sch. dela teatrul Burg din Viena. Pecând auditorul, răpit de jocul maestru al oaspelui, îşi avea îndreptată toată atenţiunea spre scenă, se petrecu în mod misterios, pe nevăzute şi pe neobservate, în sala de spectacol, o dramă cu mult mai sguduitoare decât acea care se jucà pe scenă.

«D-l director Valoni intrase în loja sa exact la ora opt. D-sa avea obiceiul să nu se arate în faţă, ci să rămână mai tot timpul în umbră, în fundul lojei. De oarece decâteva zile se simţià cam indispus, dăduse lojerului ordin să nu spună nimănui că erà acolo şi să nu lase pe nimeni în lojă. El însuşi nu se mişcă dela locul lui, nici în timpul pauzelor, în decursul cărora altfel venià uneori pe scenă.

«Directorul Valoni primì, pela ora zece, în loja lui pe fiul său, d-l Ernest Valoni, care, până la zece şi jumătate, rămase privind spectacolul alăturea de tatăl său. După aceasta, d-l Valoni junior părăsì şi loja şi teatrul şi se duse acasă.

Când, la 11, reprezentaţia erà terminată, lojerul rămase surprins văzând că bătrânul tot nu se pregăteşte încă de plecare. Bătù la uşa

de câteva ori. Niciun răspuns. Atunci se hotărî să deschidă uşa lojei.

«Pe unul din fotolii eră blana directorului. Lojerul o luă şi se apropiă de stăpânul său să-i ajute să o îmbrace. Dar directorul nu se mişcă nici acuma. Lojerul se aplecă asupra lui şi sări înapoi cu un strigăt de spaimă: în fața lui avea un cadavru!

«In momentul următor lojerul mai făcu o descoperire îngrozitoare: în jurul gâtului mortului eră strâns un şnur, un laț, învârtit şi înnodat tare la ceafă. Un asasin infam sugrumase pe director în loja lui.

«Lojerul declară cu hotarîre că nimeni n'a intrat în loja directorială; nimeni afară de d-l Valoni fiul. Loja avea o încuetoare aşa, că dinnăuntru se puteà deschide, de afară însă nu putea s'o descuie nimeni fără o cheie de precizie anume făurită. O astfel de cheie nu posedau decât directorul şi lojerul. Al doilea exemplar s'a găsit în buzunarul asasinatului.»

18 Noiemvrie. — Dragă Clara, — am primit scumpa ta scrisoare de ieri. Ințeleg interesul ce arăți pentru cazul Valoni. Iată dar ce este mai nou în această afacere:

«Lojerul a fost arestat. Aceasta eră de prevăzut. Căci, în cele din urmă, e singurul asupra căruia poate cădea vr'o bănuială.

«Am fost adineaori la comisarul care i-a luat primul interogatoriu. L-am găsit foarte nedumerit. N'a putut să afle niciun fel de motiv care să fi îndemnat pe acest slujbaş la o ast-

fel de crimă. E în slujba teatrului de vr'o șase ani. Cu toate vremurile grele, câștigă aproape cași în timp de pace, căci servea la primele loji, unde venea lumea cea mai cu dare de mână. In viața particulară e ireproșabil; n'are niciun fel de vițiu. După depoziția fiului, tatăl său nu obișnuia să poarte la el niciodată sume mai însemnate. O percheziție făcută la domiciliul lojerului n'a dat niciun rezultat. Nu s'a găsit nicio sumă de bani în casa lui, — și nici altceva suspect. Firește toate astea nu dovedesc încă totul. Am întrebat pe comisar dacă are vr'o bănuială oarecare. A rămas gânditor, — apoi mi-a răspuns: nu.

«Și cu această ocazie, dragă Clara, am făcut cevà pentru care îmi fac acuma reproșuri. In cercurile teatrale erà lucru știut că între directorul Valoni și fiul său nu domneau raporturi tocmai amicale. In fierberea convorbirilor, mi-au scăpat câteva cuvinte despre acest lucru. In momentul următor m'am speriat eu însumi de ceea ce spusesem, și mă uitai la el cu sfială, — căci erà și el de față. Am observat că a tresărit. Pe urmă am căutat să șterg pe cât cu putință, impresia pe care vorbele mele ar fi putut să o facă. Am declarat comisarului că, în ce mă privește, cunosc pe acest tânăr ca pe un om absolut cinstit și de o fire blândă, pașnică. Ei, — cu asta cred că s'a trecut peste acest incident. Oricum: în viitor am să-mi cântăresc mai bine vorbele. Al tău *Kurt*.

20 Noiemvrie. — Scumpă Clara! Evenimen-

lele se precipită. Fiecare zi aduce noi surprinderi. Astazi tânărul Valoni a fost arestat, subt imperioasa bănuială că şi-a asasinat părintele!

«După ce lojerul continuă să'şi afirme cu toată energia nevinovăţia, fură ascultaţi şi alţi martori: un coleg al lui dela lojile de rangul întâi şi două garderobiere. După depoziţiile acestor trei martori, a trebuit să se înlăture orice bănuială împotriva lojerului, căci toată seara el a fost subt ochii acestora, caşi subt o supraveghere, aşà că n'ar fi putut să facă un singur gest neobservat de dânşii. Toţi trei au mărturisit că pot să jure cum că lojerul n'a intrat nicio singură dată în loja directorului, înainte de sfârşitul spectacolului.

«Un singur om, în afară de director, a fost în loja lui: fiul său.

«Acuma i s'a dat drumul lojerului, şi cercetările au continuat în direcţia asta. S'au ascultat câţiva artişti şi funcţionari ai teatrului, şi s'au făcut constatări surprinzătoare. Casierul a mărturisit ca tânărul Valoni a ridicat în diferite rânduri dela casă sume mai mari decât cele la cari putea fi îndreptăţit. Chiar în ziua asasinatului, i-a prezintat lui, casierului, spre achitare, o trată de 15.000 mărci, trasă de fiu asupra tatălui său. Peste câteva ore, doi actori ai teatrului, cari aşteptau în anticamera directorului, auziră un violent schimb de vorbe între Valoni tatăl şi fiul. Vorbele anume nu le-au auzit, dar erà evident că bătrânul făceà reproşuri fiului său.

«Unul din actori spune că ar fi înțeles, din partea tânărului, amenințarea: «O să regreți odată sgârcenia asta!» — Apoi tânărul Valoni a plecat iritat, trântind ușa în urma lui. Cei doi actori, care avuseseră de gând să ceară un acont, s'au retras intimidați în fața acestei scene».

«Senzația» merge minunat. Numărul viitor apare poimâine. Pentru mâine sunt citat și eu ca martor în afacerea asta. Vei citi în gazetă rezultatul interogatoriilor. Noapte bună. *Kurt.*

«Senzația» dela 22 Noemvrie.

Afacerea Valoni.

Propriul fiu al asasinatului, bănuit ca ucigașul său.

Afacerea asasinatului directorului de teatru Valoni se complică în chip din ce în ce mai misterios. Alaltăeri au fost ascultați mai mulți martori, cari în ziua și în seara omorului au văzut pe tânărul Valoni și au vorbit cu el. Redactorul nostru, d-l Kurt Harsfeld, dă mai jos un raport amănunțit asupra interogatoriilor luate. D-sa e cu atât mai mult în stare să raporteze despre această afacere, cu cât a fost ascultat ca martor d-sa însuși, căci a avut și d-sa o mică parte de amestec în această tragedie.

«Cel dintâi martor chemat a fost Ernest Valoni, fiul. Tânărul om de lume, ale cărui aventuri de dragoste sunt cunoscute, — o apariție

elegantă, simpatică, — păreà acum foarte concentrat în sine și palid.

Comisarul : Domnule Valoni, te-am chemat ca să ne spui ce ai văzut și ce ai auzit în seara omorului.

Valoni : Domnule comisar nu pot să vă dau absolut nicio informaţie în această privinţă.

Comisarul (mirat) : Cum se poate?

Valoni : Se poate așà, că eu am părăsit teatrul la ora nouă și jumătate.

Comisarul : Și după aceasta unde aţi fost?

Valoni : M'am dus la prietena mea.

Comisarul : Cine e prietena d-tale?

Valoni : E d-șoara M. subretă la teatrul Orășenesc.

Comisarul : A! Ai fost dar în acest timp cu prietena d-tale, și ea poate să mărturisească acest lucru?

Valoni (ezitând) : Nu...

Comisarul : Da; dar e un lucru pe care trebue să-l mărturisești d-ta; căci știm că nu puteai s'o găsești acasă pe d-ra M., care jucà în seara aceea, și nu putea să-și părăsiască teatrul înainte de ora 11; și nici nu l-a părăsit. Ce aveţi să răspundeţi la asta?

Valoni : Aveţi dreptate; n'am găsit-o acasă pe d-ra M.

Comisarul : Și nu știaţi că avea să joace în seara aceea?

Valoni : Ba da; am știut. Dar... aveam motive să cred că se va scuzà, și nu va jucà.

Comisarul: V'a spus ceva d-ra despre o astfel de intenţiune?

Valoni: Nu.

Comisarul (zâmbind): Atunci veţi trebui să-mi spuneţi, ce va făcut să credeţi că d-ra M. se va scuză în seara aceea şi nu va juca?

Valoni (ezitând): Fiindcă trebuie să vă spun... credeam că am oarecari motive de gelozie. Mă dusesem să observ vila d-rei M.

Comisarul: Hm. V'a dat prietena d-voastre vr'odată motive de gelozie?

Valoni: Nu, dar...

Comisarul: Ce dar?

Valoni: In seara aceea am fost chemat la telefon; şi cineva mi-a comunicat că d-ra M. aşteaptă, in vila ei, vizita unui bărbat.

Comisarul: Cine v'a făcut această comunicare?

Valoni: Nu ştiu. Erà o voce de bărbat care nu-mi erà cunoscută.

Comisarul: La ce oră vi s'a făcut această comunicare?

Valoni: Puţin după ora 9.

Comisarul: La biuroul teatrului?

Valoni: Da.

Comisarul: Hm... Toate astea cam conglasuiesc cu constatările noastre. D-l Harsfeld, redactorul ziarului «*Senzaţia*» mărturiseşte şi d-sa că v'a făcut o vizită în biuroul teatrului şi v'a rugat să-l prezentaţi artistului din Viena, pe care apoi l-a interviewat în prezenţa d-tale. Apoi d-ta — erà cam pela ora 9 şi jumătate,

ai spus că nu nu mai ai timp de stat. D-l Harsfeld te-a însoţit până la poartă, te-ai urcat în automobil şi ai plecat...

Valoni: Da, toate astea sunt aşà.

Comisarul: Unde e vila prietenei d-tale?

Valoni: In aleea Cireşilor.

Comisarul: Şoferul d-tale poate să mărturisească, cumcă într'adevăr aţi mers acolo?

Valoni: Mi-am condus automobilul singur.

Comisarul: Hm... La aleea Cireşilor... Şi ce s'a mai petrecut pe urmă?

Valoni: Am lăsat automobilul într'o pădure alăturea de alee şi m'am postat în umbră, observând vila prietenei mele. Am stat aşà acolo vr'o două ore...

Comisarul: Ai observat ceva suspect în acest timp?

Valoni: Nu, nimic.

Comisarul: D-ta zici că ai stat acolo două ore. Ce-ai făcut pe urmă?

Valoni: M-am întors la automobilul meu şi m'am dus acasă.

Comisarul: Va să zică automobilul a stat două ceasuri în drum. E ciudat că nimenea n'a văzut acest automobil.

Valoni: Dar v'am spus că am tras automobilul în umbra copacilor. Nu voiam să fiu văzut, de aceea stinsesem şi felinarele.

Comisarul: Cu adevărat minunată precauţiune... Şi când aţi sosit la locuinţa d-voastre?

Valoni: Poate să fi fost miezul nopţii, ser-

vitorul meu, m'a întâmpinat cu vestea îngrozitoare despre asasinarea tatălui meu.

Comisarul se ridică.

— Domnule Valoni, îi zise cu seriozitate, — spusele d-tale sunt în contrazicere cu cele a șase martori cari nu pot fi bănuiți... La 9 și jumătate ai părăsit teatrul; aceasta e așà. Dar ceeace nu ne-ai spus mai departe, se dovedește cu martori. Căci... pela ora 10 te-ai întors la teatru.

La auzul acestor vorbe, Valoni sări, palid și tremurând.

— Domnule comisar, îngână el, — nu este adevărat! Am părăsit teatrul la 9 jumătate și nu m'am mai întors.

— Dar toți actorii de pe scenă te-au vazut, în fundul lojei directoriale, lângă tatăl d-tale, urmărind piesa.

— N'am fost eu!

— Insfârșit trebuie să-ți mai atrag atenția asupra unui punct cu deosebire agravant. Asasinatul sta în scaunul său într'o atitudine care nu dovedea nici cea mai mică luptă, cu fața spre scenă. Aceasta însemnează că cel care intrase în loja lui și a stat vr'o jumătate de oră lângă dânsul, îi erà bine cunoscut. Cumcă însă acesta a fost și asasinul, despre asta nu poate să mai încapă îndoială.

— N'am fost eu!

— Domnule Valoni, — te arestez sub bănuiala grea, că ai asasinat pe tatăl d-tale! vestea despre această arestare se răspândi

cu iuțeala fulgerului în oraș. Publicul din zi în zi mai iritat, s'a împărțit în două tabere: una jură că numai Ernest Valoni poate să fie ucigașul, cealaltă îl crede nevinovat, incapabil în niciun caz de o asemenea crimă. Noi vom ține în curent pe cititorii noștri cu această afacere sensațională, în chipul cel mai nepărtinitor și mai obiectiv.

* * *

24 Noiemvrie. — «Senzația» merge strălucit. Astăzi am desfăcut 1.000 de exemplare numai din vânzarea cu numărul în centru.

In afacerea Valoni nu e nimic nou. Cel mult ar fi de notat că numărul acelora cari îl cred nevinovat crește mereu. Chiar și la poliție am auzit exprimându-se părerea că tânărul Valoni e nevinovat. De altfel se zice că Valoni a rugat pe detectivul american Mr. Joe Jenkins, care se află încă în Germania, să se ocupe cu cazul său. — Multe salutări. *Kurt.*

30 Noemvrie. — Dragă Clara, — ieri am făcut o cunoștință interesantă. După mai mult timp m'am dus la teatrul Rembrandt, acum întâia oară. Teatrul a fost redeschis subt o nouă direcțiune. In foaier mi-a atras atenția un domn înalt, cu umerii largi, cu fața rasă proaspăt, cu bărbia puternică și cu privirea rece din ochii suri, cari păreau a pătrunde, observând liniștit, oameni și lucruri. Am întrebat despre el și mi s'a spus că e Mr. Joe Jenkins, celebrul detectiv american. Prin regisorul teatru-

lui i-am fost apoi recomandat. Mă cunoștea după nume; citise reportajele mele din «Senzația» și mă felicita pentru observațiile mele pătrunzătoare și pricepute, cum zicea. E un om politicos și plăcut, cu alurele unui om care a străbătut lumea întreagă. De altfel m'a invitat să-l ajut în cercetările lui. Am primit, firește.

In numărul viitor al «Senzației» publicăm portretul d-lui Joe Jenkins. Al tău *Kurt.*

5 Decemvrie. — Dragă Clara! Cu Joe Jenkins aproape m'am împrietenit. Ieri mi-a arătat o probă despre cum lucrează. M'a luat dela redacție la ora 10 dimineața ca să-l însoțesc până la poșta centrală. Inchipuiește-ți, aci a constatat următoarele: tânărul Valoni a fost chemat într'adevăr la telefon, în seara crimei, în biuroul său dela teatru, la ora 9 și 10 minute. Chemarea a venit dela o stație telefonică publică; convorbirile acestea se înregistrează, după cum se știe, pentru controlul taxelor. Și acuma urmează lucrul cel mai extraordinar! Știi de unde a venit chemarea? Dela telefonul din foaierul teatrului Rembrandt! Nu-i așa că e ceva de necrezut? Și afară de aceasta grozav de imprudent! Această descoperire poate să ducă, de altfel, la două concluziuni: sau că Valoni e nevinovat și e vorba într'adevăr de un altul, care a telefonat ca să-l departeze din teatru, — sau că această chemare a fost simulată și ticluită numai pentruca Valoni să-și prepare un *alibi.* Jenkins caută cu un zel febril

să descopere pe acela care a telefonat din foaierul teatrului la biurou. Salut *Kurt.*

8 Decemvrie. — Scumpă Clara! Joe Jenkins a făcut o nouă descoperire. Ar părea neimportantă, dar la un moment dat ar putea să arunce asupra întregii afaceri o lumină hotarîtoare. Valoni fiul a părăsit teatrul în blană, și s'a reîntors în palton-ulster. Și mai ciudat este că acest ulster, un fel de manta galbenă, lungă, nu se mai găsește nicăiri din seara crimei. Lojerul, garderobierul, și portarul, își aduc aminte foarte bine că Ernest Valoni, când s'a întors, erà în ulster. Culoarea galbenă deschisă a paltonului trebuià să bată la ochi. Lojerul afirmă lucrul cu atât mai sigur cu cât paltonul răspândea un parfum bine cunoscut lui, parfum de orhidea, favorit tânărului Valoni... Și în loja directorială și acuma plutește un ușor miros de orhidee.... Curios, nu-i așa?...

Kurt

12 Decemvrie. — Scumpă Clara! Joe Jenkins mă cam răsfață cu prietenia lui, — ba pot spune că uneori mă și enervează. Celebrul detectiv pare a fi prins o simpatie extraordinară de mine, — ceeace în sine e un lucru măgulitor, din nenorocire sentimentele lui prietenești se manifestă așa, că la orce oră, obișnuită sau neobișnuită a zilei, dă năvală peste mine. Deunăzi vine la mine la ora 7 dimineața. Mă miram ce să se fi întâmplat, — și ce crezi că

vrea, însfârşit? Mă întreabă dacă n'am observat că oaspele celebru din Viena, în seara omorului, a avut câteva ezitări, şi în actul din urmă a lăsat afară o scenă întreagă... A lipsit apoi vr'o cinci minute... N'ai observat? — «Cum nu, i-am răspuns, fireşte c'am observat...» Atunci Jenkins începu să râdă: — «Moft! Te-am păcălit, — nu e nimic adevărat din toate astea!»... O glumă cam copilărească pentru un detectiv, nu-i aşa?...

«Altă glumă: Acu câteva zile mă întorc acasă la miezul nopţii. Menajera mea nu se culcase încă. Imi spuse că pela 10 venise Mr. Jenkins şi îi spusese că eu i-am făgăduit fracul meu. Trebuie să observ, aci, că eu nici n'am frac. Menajera mea îi spune acest lucru, dar el stăruie să-i arate dulapul de haine; apoi pleacă. Când l-am întrebat a doua zi, ce-a însemnat aceasta? el a isbucnit în hohote de rîs, zicând că totul n'a fost decât o glumă. Ciudate glume!

«De multe ori iarăş e foarte amabil şi plăcut. Aseară vine pela 9 cu o sticlă de punci şi mă invită să beau un păhărel cu dânsul. Apoi se duce la sobă, scoate cenuşa, face focul, şi peste puţin stăm amândoi în faţa paharelor de punci. De mult, n'am mai tras un chef ca ăsta! Jenkins e un conviv foarte amuzant. Am vorbit despre câte toate. Nu pot să'mi mai aduc aminte bine despre ce anume, — dar ştiu că am vorbit şi despre tine. I-am arătat şi portretul tău, şi îţi trimite salutări.

«Eram cam după paharul al cincilea, când

Jenkins se răzimă cu spatele în fotoliu, ridică ochii în tavan şi zise:

«— O să avem oarecari surprinderi, *Mr.* Harsfeld. Peste câteva zile...

«Mă uitai la el zâmbind. — «Vorbeşti de chestia asasinatului?» îl întrebai. — «Da». — Va să zică d-ta nu crezi că Valoni a fost criminalul?» — «Nu!» răspunse el. — «Şi eşti pe urmele adevăratului vinovat?» — «Da!»

«Poţi să-ţi închipueşti cât eram de curios. Dar credeam că e indiscret să mai întreb, — lucru de altfel şi de prisos la Joe Jenkins.

«Salutări cordiale *Kurt.*

17 Decemvrie. Scumpă Clara, — astăzi a venit Jenkins în redacţie la mine. — «Să fii gata, îmi zise, mâne îl vom avea în mână». — «Pe cine?» întreb eu — «Pe ucigaş!» — «Cu adevărat?» — «Da, mâne la amiazi». — Unde?» — In cafeneaua Sirius. Vei veni şi d-ta». — «E nevoie să fiu şi eu acolo?» — «Da; mi-ai stat într'ajutor până acuma, — trebuie să fii de faţă şi la desnodământ. Afară de aceasta, are să fie un articol minunat pentru «Senzaţia». Aşadar să fii gata. Vin să te iau la 12 făr'un sfert, dela locuinţa d-tale...»

«Poţi sa-ţi închipuieşti cât sunt de curios. Mâine îţi voi scrie despre toate cu deamănuntul. Salut.

Kurt.

18 Decemvrie. — Dragă Clara! E ora 11 jumătate. Sunt într'o agitare extremă. La făr'un

sfert are să vină Jenkins și să mă conducă la locul unde vrea să aresteze pe asasin. Ce voi vedea? *Cine* va fi?... Dar tocmai aud pe Jenkins venind...

(Peste o oră).

«Scumpa mea comoară... Trebuie să ne despărțim pentru totdeauna. Am pierdut partida. Iartă-mă, dacă poți, și gândește-te că tot ce am făcut, am făcut pentru tine.

«Afară, înaintea ușii mele, Joe Jenkins se plimbă în sus și-'n jos. Îi aud pașii regulați, ca aceia ai unui temnicer. Și-a împlinit promisiunea... Mi-a arătat pe asasin.

«Ora era 12; mă uitam mirat la Jenkins, — nu era altcineva cu noi.

— «Ziceai că la 12 o să-mi arăți pe asasin. Mr. Jenkins îi zisei eu.

— «Numai decât, îmi răspunse el.

— «Așadar — cine e? întrebai cu inima strânsă. — Atunci Jenkins se apropia, își apăsă mâna pe umărul meu și zise:

— «Dumneata, domnule Harsfeld!

«Și — are dreptate. Eu am fost.

«Eu am telefonat din foaier tânărului Valoni, ca să-l depărtez din teatru. După ce a plecat, m'am dus prin curte la garderoba lui, mi-am făcut masca lui și am îmbrăcat paltonul galben care atârnă în cuer. După ce m'am transformat astfel în tânărul Valoni, am trecut ostentativ prin sălile teatrului și am intrat în loja directorială, așezându-mă în umbră alăturea de bătrân. Si el m'a luat drept fiul său; dar nu mi-a

adresat cuvântul de loc, în urma certei ce fusese între dânşii. Apoi i-am aruncat laţul după gât şi l-am sugrumat. Totul s'a petrecut cu mare repeziciune...

«O să întrebi poate, îngrozită, de ce? Nu pot să-ţi dau decât un singur răspuns: din ambiţie, — dintr'o ambiţie nebună. Căutam senzaţia cea mare, ca să-mi lansez gazeta peste orişicare concurenţă posibilă.

«Jenkins, cunoscător de oameni, m'a bănuit dela început. Acuma îi pricep şi glumele: Parfumul uşor de orhidee din dulapul meu de haine, i-a întărit tot mai mult bănuelile. Fireşte, paltonul-ulster nu mai există; dar Jenkins a găsit în cenuşa sobei mele doi nasturi, cari l-au pus pe urme mai departe.

«Pentru el a fost un experiment. A reuşit; — dar eu plătesc în schimb... cu viaţa mea.

«Oricum, — Jenkins e un gentleman. Mi-a lăsat cu generozitate timpul să-ţi scriu aceste rânduri. Şi mi-a lăsat aci şi un revolver.

«La ora 1 şi jum. Mr. Jenkins are să intre în odaia aceasta... Iată tocmai aud la turnul bisericei sunând jumătatea... Adio, iartă pe al tău *Kurt*

«Post-scriptum. — In momentul acesta a pornit glonţul...

«Vă trimit scrisoarea mortului, ceasornicul şi fotografia lui. Voi îngriji ca pe amintirea lui să nu apese aprobriul crimei. Nimeni să nu ştie de ce a murit. — Să mă iertaţi şi pe mine. Dar eu nu mi-am făcut decât datoria.— Dumnezeu ştie cât de greu mi-a fost.

Num. 3. Cent. 20

JOHN SILOCH

L'evasione di Fun-Kiau

Num. 5. Cent. 20

JOHN SILOCH

Num. 7. Cent. 20

JOHN SILOCH

UNA TRAGICA EREDITÀ

Num. 9. Cent. 20

JOHN SILOCH

AVENTURILE DETECTIVULUI AMERICAN

JOE JENKINS

No. 2

EP

IP

CARTA DE VIZITA

CARTA DE VIZITA

Din aventurile detectivului american JOE JENKINS.

Un cer posomorît de Decemvrie apăsă asupra oraşului Hamburg, când trenul dela amiazi, din Berlin, intră bubuind în gară. Hamali dădeau năvală pe coridoare; se produse un furnicar de oameni cari coborau, se salutau, se chemau sau flecăriau împreună; apoi torentul de oameni începù să se scurgă prin tunel în curtea gării. Acì aşteptau şiruri de trăsuri şi automobile; în câteva minute noii sosiţi se răspândiră în toate direcţiile oraşului.

Un om înalt, svelt, cu tipul pronunţat american, şi care urcase fără grabă treptele tunelului, rămase un moment locului, căutând din ochi. Apoi cu paşi hotărîţi se îndreptă spre domnul bătrân distins, care păreà a aşteptà la o parte.

— Domnul Olsen? întrebă americanul şi întinse mâna celui ce aşteptà.

Faţa bătrânului se însenină.

— Numele meu e Olsen, zise el politicos. Şi d-voastră sunteţi Mr. Joe Jenkins?

— Negreşit, răspunse zâmbind cel întrebat.

— Dacă-mi daţi voie să vă rog, urmă d-l

Olsen, luând de braţ pe Jenkins şi trecând cu el pe trotuar,—să nu mergem numaidecât acuma acasă la mine. Aş propune mai bine să ne oprim la un restaurant, să luăm masa acolo, şi în acest timp să vă povestesc toate ciudăţeniile, din pricina cărora v'am rugat telegrafic să veniţi la mine la Hamburg.

După câtva timp ajunseră în faţa hotelului Atlantic.

— Să ne oprim aci, zise d-l Olsen, — se mănâncă bine la restaurantul acesta.

D-l Olsen, care păreà a fi un muşteriu cunoscut aici, ceru o cameră separată.

După ce fură serviţi cu aperitive şi rămaseră singuri, Olsen se plecă puţin privind drept în ochii detectivului.

— Imi permiteţi să încep numaidecât cu povestirea cazului care, cum veţi puteà să vă închipuiţi, îmi apasă sufletul cu mare greutate...

Detectivul ridică păhărelul, privind lichidul limpede, apoi îl turnă pe gât şi răspunse:

— Vă rog. începeţi, sunt gata să vă ascult.

— Ceeace mi s'a întâmplat mie, Mr. Jenkins şi ceeace o să vă spun acum,— începu domnul bătrân cam ezitând, — e in sine un lucru aşà de neînsemnat, încât cred că un criminalist de cei obişnuiţi ar râde de mine. Tocmai deaceea m'am adresat unui criminalist extraordinar, cum sunteţi d-voastră. Am citit că sunteţi reţinut din cauza evenimentelor la Berlin, şi mai ştiu că Mr. Jenkins la

în cercetare de predilecţie cazuri în cari investigaţiile poliţieneşti obişnuite nu pot duce la niciun rezultat.

Detectivul luă un sandvici cu icre.

— Povestiţi, vă rog, zise.

— Eu, după cum ştiţi Mr. Jenkins, sunt mare neguslor. Reprezint de cinci ani consulatul unei republici din America de sud. Nu mă sfiesc să vă spun, că am pornit dela inceputuri foarte modeste. Am cutreierat multă lume, şi nu stau aci la Hamburg decât de vr'o câţiva ani. Mi-a convenit atmosfera internaţională care domneşte aci,— şi am avut şi norocul să mi meargă treburile bine. Acuma să venim la ceeace mi s'a întâmplat: se poate, ba e chiar probabil, că pe mulţi alţii ceea ce o să vă spun nu i-ar fi neliniştit, ba poate nici nu i-ar fi dat de loc atenţiune. In ce mă priveşte însă, eu sunt un om meticulos şi nu pot trece uşor peste întâmplări pentru cari n'am nicio explicaţie, oricât de neinsemnătoare mi s'ar părea...

Mr Jenkins impinse farfuria dinaintea lui şi privind cu ochii lui pătrunzători la interlocutorul său, zise:

— Eu, d-le Olsen, am făcut de mult experienţa că nu există în viaţă lucruri neînsemnătoare.

Consulul se gândi un moment, îşi trecu mâna peste frunte, apoi urmă, tot ezitând încă:

— Puteţi să vă închipuiţi, Mr. Jenkins, că eu ca mare comerciant, primesc zilnic numeroase cataloage, broşuri de reclamă, pre-

ţări curente, — ş'aşa mai departe. Eu, ca om conştiincios arunc ochii peste ele, dar fireşte că o atenţie mai deaproape n'am timp să deu fiecăreia dintre ele. Dar, printre aceste tipărituri, m'a surprins carta de vizită a unui dentist, — şi cu atât mai mult, cu cât mi s'a trimis de repeţite ori, — poate şi de zece ori; întotdeauna la interval de câteva zile. Ei, în cele din urmă acest lucru n'ar aveà nimica ciudat în sine; mulţi reclamagii urmează sistemul acesta, de a te pisà cu stăruinţă. Repetarea acestei corespondenţe începeà să mă amuzeze. Eu am dentistul meu cu care sunt foarte mulţămit, n'am niciun motiv ca să-l schimb cu altul. Dar iată ciudăţenia care se întâmplă. Din întâmplare erà şi o prietenă a nevestii mele de faţă, când am primit iar o astfel de cartă de vizită. Clătinând din cap, zic nevestii-mele: — „Iar o cartă de vizită a d-rului Karras!" Doamna care erà de faţă întrebă mirată: — „Cum? o cartă de vizită dela doctorul Karras? — Ce adresă are?" — Ii arăt carta cu adresa ei. — Ea se uită un moment, apoi zice: — „Lucrul e din cale afară ciudat; căci acest doctor Karras, dentistul a cărui adresă e aici, e mort de mai bine de doui ani!"

„Trebuie să vă mărturisesc, Mr. Jenkins, la aceste vorbe mă cuprinse un fior. Ce să însemneze asta? Poate prietena nevestii mele se înşelà, — căci nu erà imposibil ca să existe doi doctori cu acelaş nume. Mă dusei deci

a doua zi la adresa indicată pe cartă, şi dobândii perfecta siguranță: Dr. Karras încetase din viață de doi ani şi jumătate, şi un alt doctor cu acelaş nume nu se mai găseà în Hamburg.

„Mă cuprinse un simțământ ciudat de neliniște. Cine, şi în ce scop, îmi trimeteà aşa de regulat cărțile de vizită ale unui mort? Să fie o farsă? Se păreà să fie aşa. Cu toate astea ceva îmi spuneà că nu puteà să fie o simplă farsă.

„Cu afacerile cari îmi iau tot timpul, începusem să uit de toată comedia asta. Până alaltăieri dimineața, când poşta îmi aduse iar o cartă de vizită a doctorului dentist Karras. Voiam s'o arunc în coşul cu hârtii ca după obicei,—când mă răsgândii. —Nu, mi-am zis, — aici nu poate să fie lucru curat. Să păstrez deocamdată carta aceasta.

„Am încuiat-o în sertarul biuroului meu. Acuma urmează o ciudățenie care le întrece pe toate.

„In noaptea acelei zile de alaltăieri, avui un vis ciudat. Mi se păreà că aud vâjâitul valurilor mării, apoi un cântec uşor... M'am deşteptat de jumătate... Nu visasem; căci tot mai auziam şi acuma un zurăit, apoi câteva cuvinte pronunțate destul de răspicat,—şi spre marea mea surprindere, în limba rusească, pe care o pricep, căci am stat şi în Rusia vr'o câțiva ani. Câte un cuvânt îmi ajungeà la ureche, dar sensul întregului n'am putut

să-l prind, căci vocea erà învăluită, abià șoptită.

„Am sărit din pat, deschizând brusc ușa biuroului meu. Prima mea privire căzù asupra gramofonului pe care-l am în odaia mea de lucru. Se învârtea încă zurăind, și deodată se oprì. Mă uitai prin odaie, — erà lumină, cu toate că știam bine că o stinsesem. Fereastra erà deschisă, deși tot atât de bine știam că o închisesem. Trebue să vă spun Mr. Jenkins, că locuința mea este o vilă mică pe șosea, și biuroul meu e în parter.

„Nu mai încăpeà îndoială; cineva pătrunsese acolo. Unde erà, — pe unde fugise ?... Alergai la ușa din afară; — erà încuiată, cheia pe dinăuntru. Mă întorsei la fereastră... Grădina erà cufundată în întuneric: mi se părù numai că aud un zgomot, un scârțâit, în dreptul porții.

„Acuma examinai odaia. Nu lipsià nimic. Cassa de bani erà neatinsă. Trăsei sertarul biuroului. Spre marea mea surprindere, îl găsii descuiat. Dar găsii acolo o mică sumă de bani pe care o pusesem ca să-mi plătesc a doua zi pe furnizorul meu de țigări,—intactă. Îmi adusei aminte că o pusesem peste carta de vizită pe care voiam s'o păstrez. Ridicai bancnotele, — carta nu mai erà acolo!"

Detectivul făcù atent pe convivul său, că se apropià chelnerul, să continue cu servirea prânzului. Tăcură amândoi, și după ce chelnerul se depărtă iar, luă vorba Jenkins:

— Vasăzică aveţi în biuroul d-voastre un gramofon.. E cam ciudat, un gramofon în odaia de lucru a unui om atât de serios.. Cum se explică asta?

— E adevărat, zise consulul zâmbind cam cu sfială, e un lucru cam ciudat; dar trebue să vă mărturisesc: este din partea mea aşa o toană. Când mă plictisesc cu lucrul îmi place să fac câte o mică pauză şi să pun gramofonul să-mi cânte vr'o arie italienească celebră sau vr'un *tango*... Acestea mă recreează.

Detectivul aprobă din cap.

— Aş vrea să mai întreb un lucru. Câte persoane sunteţi în casa d-voastră, cu stăpâni, slugi,— şi cari sunt ele?

— Afară de mine şi de nevastă-mea, răspunse consulul, — mai avem două cameriere, fete în casă, şi o bucătăreasă; apoi mai este.. mai este..

— Ei, spuneţi, mai e cineva în casa domniei voastre?

— Acu câteva săptămâni,— urmă consulul cam ezitând, — am dat adăpost la mine unui vechiu prieten din tinereţe; e un om care a cunoscut odinioară vremuri mai bune, dar a a fost persecutat de soartă şi a trecut prin multe lipsuri şi mizerii. Când a venit la mine, nu-mi mai venia să-l recunosc, pe bietul Grigorie Dişnikof. Dar cum mie mi a surîs mai mult soarta, nu m'am putut oprì să nu dau ospitalitate acestui vechiu prieten, cu care

odinioară am împărţit mizeria. I-am dat câte ceva de lucru,—corespondenţă în limbi străine pe cari le cunoaşte, — pentru ca să nu pară că îi fac pomană. Peste zi stă la mine; seara se duce undeva—nu ştiu—unde are o odae cu chirie.

— Şi aveţi toată încrederea în omul acesta?

— Absolut. E un om inteligent, de inimă, şi cu toată sărăcia în care a căzut, de o cinste fără bănuială. Acum câteva zile mi-a încredinţat o sumă de bani pe cari i-a economisit, rugându-mă să-i păstrez, şi dacă se poate să-i fructific cumva, dar fără nici o obligaţiune.

Jenkins aprobă iarăşi din cap.

— Şi ziceţi; — urmă apoi, — că aţi primit mai multe cărţi de vizită de felul acela. Puteţi să-mi arătaţi una?

— Cum nu? Iat-o pe asta.

Consulul scoase din buzunarul său larg, încăpător, o carte pătrată, mare, pe carton gros, velin, şi o prezintă detectivului, care o examină cu interesare.

O ţinu câteva momente la lumină, apoi aprinse un chibrit pe care-l purtă deasupra, caşi când ar fi voit să încălzească cu încetul cartonul.

Consulul prinse braţul detectivului.

— Ceeace încercaţi e zadarnic, zise; — la asta m'am gândit şi eu: scriere secretă, cu „cerneală simpatică", cum se zice. Nu este;

am să vă spun de unde știu acest lucru.—Dar mai întâi altceva:

„Ieri la amiază, cum mă întorceam dela Bursă, întâlnesc în mulțime un domn, a cărui față mi se păru cunoscută. După fizionomie, eră un rus; în îmbulzeală mă atinse, și dispărù apoi numaidecât. Prima mișcare mi-a fost la ceasornic și la portofoliu; și unul și altul erau la locul lor. Căutând așà, observ un obiect tare în buzunarul din afară al jachetei. Pun mâna și scot...

— O cartă de vizită? întrerupse detectivul.

— Da, o cartă de vizită de ale doctorului Karras, dentist. Acuma, Mr. Jenkins, tot sângele mi s'a urcat la cap. În toată nebunia asta e metodă,—îmi ziceam,—aici trebue să fie un scop, trebue să se urmărească cevà...

„Am un prieten chimist, un om foarte învățat,—mă reped până la locuința lui, și spre norocul meu îl găsesc acasă. I-am dat carta s'o examineze. A făcut mai mult decât d-ta. A încălzit carta, a încercat cu diferiți reagenți chimici, a presărat o cu prafuri, a ars în foc un colțișor din ea,—nimic! Concluzia lui a fost: „Carta nu conține nicio comunicare secretă; e probabil o farsă ce ți se face“.

„M'am întors acasă pe gânduri. Eram așteptat la masă. Povestii nevestii-mii pe scurt pățania cu carta. Dișnikof, care la masa de obicei cu noi, erà și el acolo. Duc mâna la

buzunar să scot carta... Carta dispăruse!

Consulul se uită lung la detectiv, care la rândul lui privea gânditor în pământ.

— E ceva ce aproape mă înnebunește,—reluă consulul; — ce dracu de idee să fie asta, ca să trimiți cuiva cărțile de vizită ale unui om mort de mult, și nu numai cu poșta, dar să i le și vâri în buzunar? Și ce poate însemnà, ca să pătrunzi pe fereastră în casa unui om, numai pentru plăcerea d'a face să cânte gramofonul?! Apoi cine și pentru ce să-mi fure acele cărți misterioase, din biurou, și chiar din buzunar?. Nu, Mr. Jenkins,—aici nu poate să fie o simplă farsă. Am impresia că mă amenință o primejdie.. De'aceea v'am și telegrafiat ca să-mi veniți în ajutor cu experiența și agerimea d voastre.

— Cu toate că această carte nu cuprinde, cum se pare, nicio comunicare,—zise detectivul după o altă scurtă reflexiune, — totuși o să vă rog să mi o lăsați pentru un timp scurt. Mai aveți și altele?

— Mai am patru.

— Vă rog să mi le dați și pe acelea.

Consulul scoase portofoliul și i le prezintă.

— Stați în șoseaua Rothenbaum, domnule Olsen?

— Da, la No. 345.

— Bun. Am să viu în astă-seară la d-v. Pân'atunci mai am ceva de lucru. Este și o portiță dosnică la vila d-voastre?

— Da.

— Cu atât mai bine; puteţi să-mi încredinţaţi cheia acelei porţiţe?

— Da, o am totdeauna cu mine: iat-o.

— Să nu intraţi în astă seară în biuroul d-voastre şi să nu spuneţi nimănui că mă aşteptaţi. Cred că am să vă telefonez înainte de a venì.

— Vă aştept, Mr. Jenkins.

In vremea asta masa se termină şi cei doi domni se despărţiră. Când Olsen se îndreptă spre staţia automobilelor şi sta gata să şi aleagă unul, se auzi chemat din urmă. Se întoarse. Erà tot Mr. Jenkins, care venise repede după dânsul.

— Aş vrea să mai întreb ceva, d-le Olsen, zise detectivul. Ţi a atras ieri la amiazi cineva atenţiunea că legătura dela gât îţi erà deranjată?

Consulul se uită uimit la detectiv, se gândi un moment, apoi răspunse aproape îngânând:

— Intr'adevăr, cineva mi-a atras atenţiunea că-mi era deranjată legătura.

— Cine-a fost acel cineva? întrebă Jenkins liniştit.

— D-l Dişnikof.

In momentul următor detectivul arătă cu capul îndărăt, aproape neobservat, şi zise încet:

— Vă rog priviţi aşa ca din întâmplare împrejur. De câtva timp un domn ne observă. Stă colo, lângă un automobil. Il cunoaşteţi?

Consulul întoarse capul încet, ca să nu

atragă atențiunea, și văzând pe acel om păru foarte emoționat. Răspunse cu vocea tremurătoare :

— Da, îl cunosc. E rusul pe care l'am întâlnit de mai multe ori la bursă.

Tocmai voià să facă o mișcare spre străin, când Jenkins, aproape fără să se miște din loc, îl prinse de braț.

— Stați pe loc,—îi zise.

In acelaș moment străinul sări în automobilul lângă care stătea; trăsura porni cu mare iuțeală...

După amiaza posomorîtă de Decembrie, urmă o seară întunecoasă, umedă. Nori negri apăsau asupra orașului. Felinarele ce se aprindeau pe rând, sclipeau slab prin ceață.

Consulul Olsen stătea la fereastră și priveà gânditor la ceața întunecată de afară. Aveà impresia d'a fi fost părăsit de toată lumea. Jenkins nu mai dăduse semne de viață,—și era acum ora 11. Numai sgomotele orașului, sirenele din depărtare ale vapoarelor din port, străbăteau confuz tăcerea de afară, din jurul vilei.

Consulul se depărtă oftând dela fereastră și trecù în odaia lui de dormit. Mai aruncă o privire, printre perdele, în grădină, apoi se culcă în pat și stinse lumina.

Multă vreme se frământă fără să poată adormi. Mereu îi apărea figura rusului. Apoi însfârșit căzu într'o ușoară somnolență. La un moment i se păru că aude pași ușori prin

grădină. Indată se deşteptă iar, sări din pat. Nervii săi supraescitaţi l-au înşelat, poate. In cele din urmă îl cuprinse iar un somn neliniştit.

Putea să fie pela miezul nopţii, când consulul Olsen fu deşteptat de o voce omenească ce rostia numele lui. Se ridică, şezând, în pat. Odaia era cufundată într'un întuneric de nepătruns. Ascultă cu încordare. Tăcere...

Deodată auzì pentru a doua oară rostindu-i-se numele. Coborând din pat, prinse cu mâna tremurătoare revolverul pe care-l ţinea pe măsuţa de noapte. Intr'acestea auzia iarăş vorbind—cuvinte ruseşti.

Cu revolverul în mână, se strecură până la odaia lui de lucru şi privì pe gaura cheii. In biurou era întuneric. Ţinând arma gata, împinse repede uşa şi întoarse butonul luminei electrice.

In mijlocul odăii, cu spatele la dânsul, era un om.

— Ce cauţi aici? întrebă consulul cu revolverul îndreptat spre omul străin.

Acesta se întoarse cu un zâmbet amabil:

— Bună seara, d-le Olsen.

Consulul scăpă revolverul din mână; în faţa lui era Joe Jenkins.

— V'am lăsat să mă aşteptaţi cam mult d-le Olsen,—începu detectivul după o pauză scurtă. Dar am şi avut mult de lucru în vremea asta. O să vedeţi numaidecât!... Trebuie

să vă dau câteva explicații. Dar vă rog, îmbrăcați-vă mai întâi...

— Nu e nevoie, răspunse consulul; sunt bine și în halat.

— Mai întâi de toate, începu Mr. Jenkins, trebuie să vă fac o imputare, d-le Olsen. Nu mi-ați spus adevărul întreg. Sau mai bine zis, nu mi ați spus tot ce știați. De pildă: nu mi ați spus că sunteți rus de origine și că numele dv. adevărat e Fedor Meliutin...

Consulul făcu ochii mari, — rămase ca trăsnit în fața detectivului. Acesta continuă, cu sânge rece:

— Pot chiar să vă spun mai mult, d-le Olsen. Acum vr'o 20 de ani ați fost deportat în Siberia, ca osândit politic. Ați lucrat mai mulți ani în minele de aur siberiane dela Ienissei și Tunguska. Intr'una din zile, unul din tovarășii dv. de ocnă a găsit un bulgăre mare de aur, pe care a reușit să-l ascundă. Această comoară trebuia să ușureze fuga întregei echipe. Cu cea dintâi ocazie favorabilă, cu toții plănuiau să ia drumul fie spre America, fie spre China.

„D-voastră însă, d-le Olsen-Maliutin cunoșteați ascunzătoarea aurului. Intr'o noapte de Noemvrie, umedă și întunecoasă, ați fost ispitit de această comoară, ați pus mâna pe ea și ați fugit. Fuga v'a reușit, dar tovarășii d-voastre au rămas subt o supraveghere și mai aspră după aceasta..

„Cu averea însemnată ce vă căzuse în

mâni, ați început în America o nouă viață.— Trebuie să recunosc: ați căutat să răscumpărați fapta voastră în diferite chipuri. Ați muncit din răsputeri, și tot așà faceți și acum. Ați făcut mult bine, și ați uscat multe lacrămi d'ale desmoșteniților soartei, așà pe tăcute.

„Dar foștii d-voastre tovarăși v'au jurat răzbunare; nu v'au ertat trădarea de atuncea.

„Trei din ei și-au redobândit libertatea în vremea aceasta: Vasilef, acela care a găsit bulgărele de aur, Borkovski și Dișnikof. Da, Dișnikof care n'a fost, cum mi-ați spus, un prieten din tinerețe al d-voastre, ci tovarăș de ocnă, condamnat politic și el. Ani de zile aceștia trei, în munca de ocnași, scrișneau și dorul lor de răsbunare luà proporții uriașe, supraomenești... Nu mă întrerupeți, d-le Olsen — zise Jerkins, la un gest de protestare al consulului; — ceea ce trebuie să știți, e că sunteți amenințat de o mare primejdie... Așadar, aceștia trei au sosit de câtva timp aici în Hamburg, după ce cu mare greutate v'au dat de urmă. Desnicof, cu care ați avut o mai de aproape legătură de prietenie în timpul captivității d-voastre, v'a fost trimis ca ademenitor. Aveà însărcinarea să vă găsească punctul cel mai vulnerabil în viața d-voastre de acuma, — căci răsbunarea trebuia să fie cât mai teribilă. Își ziceau, acești oameni, că poate că ai un copil la care ții, sau altceva așà. Un simplu

omor săvârşit asupra fostului lor tovarăş li se părea prea puţin pentru setea lor de răsbunare. — Dar când Deşnikof le-a făcut cunoscut că n'aveţi copii, nici alt „punct vulnerabil", au hotărît totuşi moartea d-voastre. Deşnikof erà destinat ca să execute sentinţa.

„Ce s'a întâmplat? Cevà ce nu poate să explice decât psihologia specială a rusului. Deşnikof a venit în casa d-voastre ca duşman. Dar felul în care l-aţi primit, căinţa ce aţi arătat, felul în care l-aţi tratat, — toate au făcut din el un devotat al dv. Orişi care altul l-ar fi isgonit, i-ar fi arătat uşa, — d-voastră însă i-aţi adăpostit, i-ai înlesnit viaţa, aţi făcut dintr'un vagabond un om cu rostul lui şi i-aţi deschis perspectiva unui viitor cu toate înlesnirile. Acest lucru l-a mişcat, şi ura lui s'a transformat curând într'o adevărată dragoste şi devotare. El care venise cu gândul ca să vă omoare, acuma căutà tot chipul ca să vă apere de planurile duşmanilor dv. de moarte.

„Aceştia însă erau nerăbdători. Dişnikof nu mai veneà la întrunirile lor; atunci au hotărît să-l ameninţe. Dar cum? Nu-i cunoşteau locuinţa. Ştiau atâta, că el toată ziua stătea la d-voastră, dar nu dormeà aci. Cum să se pună în contact cu el? Cum să-i scrie? Erà o imposibilitate, — sau ar fi fost o mare primejdie, ca să-i adresese o scrisoare aicea. Dar acuma să-mi daţi voe să

mă intrerup, și să mă intorc la misterioasa împrejurare ce se învârtește în jurul acelor inesplicabile cărți de vizită ale doctorului dentist Karras. Vă rog să fiți atent.

Detectivul se dete la o parte, și consulul Olsen văzu gramofonul deschis. Pe placa verde, la mijloc era una din cărțile de vizită ale d-rului Karras. Jenkins dete drumul resortului, gramofonul sfârâi puțin, apoi se auziră foarte clar în rusește, cuvintele următoare:

— „Grigorie Desnikof, te somăm încă odată, să execuți sentința de moarte împotriva trădătorului Maliutin, zis Olsen. Ziua fixată este 16 Decembrie. Dacă va trece acest termen, vei fi tu însuți condamnat și executat de unul din noi. — Vasilef, Borkovski."

Consulul erà galben ca ceara. Căzu într'un fotoliu.

— Cunoașteți această voce? întrebă Jenkins.

Olsen-Maliutin ridică o privire rătăcită spre detectiv.

— Da, răspunse îngânând. E vocea lui Vasilef; acela care a găsit aurul .. Dar, pentru Dumnezeu, Mr. Jenkins, ce să însemneze toate astea?

— Cum? n'ați înțeles încă?

Consulul dete din cap, făcând ochii mari.

— Ei bine, urmă detectivul, ceea ce v'a spus prietenul d-voastră, chimistul, erà exact.

Carta asta, ca şi toate celelalte, n'au nici o scriere secretă; şi cu toate astea conţin o misivă. Iată cum: sunt ca nişte plăci de gramofon. Inamicii d-voastră au ajuns, din întâmplare, în posesia unor cărţi de vizită ale răposatului doctor dentist Karras, şi forma lor mare, cartonul gros, li s'au părut potrivite ca plăci de gramofon. Se vede că au cunoscut încercarea făcută cu unele bancnote englezeşti, cari au semne secrete, cu ajutorul cărora, puse pe un gramofon, dau sunete ce dovedesc, cu cuvinte omeneşti, autenticitatea lor.

„Am descifrat toate aceste cărţi: cele din urmă repetă ameninţările împotriva d-lui Dişnikof. Păcat că n'o avem şi pe ultima ce vi s'a strecurat în buzunar, şi d-l Dişnikof a ţinut-o la el.

„Da, d-le Olsen, — toate acele cărţi de vizită cari v'au făcut atâta sânge rău şi îngrijorare, erau destinate d-lui Dişnikof. Era avizat despre acest mijloc de corespondenţă, şi le aştepta întotdeauna cu tremurare. El a scos carta din biuroul d-voastre, şi tot el a scos carta din buzunarul hainei d-voastre. Vă aduceţi aminte, când v'am întrebat, dacă nu v'a făcut cineva atent că vi s'a deranjat legătura dela gât? E mijlocul cel mai simplu ca să explorezi un buzunar al hainei. El a ghicit de pe faţa d-v. agitată, sau a ştiut că i se trimitea o nouă misivă, şi îşi propunea să o descifreze, ca să vă apere de primej-

dille ce puteau să vă amenințe... Mă veți întreba, pentru ce nu v'a descoperit toate aceste planuri ale complicilor săi? Lucrul nu e greu de esplicat. Mai întâi pentru ca el însuși să nu fie...

În acest moment, un strigăt mare de groază răsună în tăcerea nopții. Detectivul tresări:

— Așa dar totuși e prea târziu! murmură el.

Prinse revolverul și sări pe fereastră în grădină.

Câteva momente, consulul rămase ca aiurit la locul lui. Toată casa se ridică în picioare; se auziră voci, pași pe coridoare...

Când Olsen cobori și el în grădină, găsi pe Jenkins plecat asupra unui corp, care zăcea fără viață pe nisipul grădinii.

Detectivul scoase un felinar de buzunar și lumină fața mortului. Consulul se apropiă.

— Dișnikof! murmură el cu vocea sugrumată.

— Da, răspunse Jenkins încet; a murit pentru dv., d-le Olsen. Dacă n'ar fi stat toată noaptea de pază înaintea vilei, poate că pumnalele asasine v'ar fi atins pe d-voastră...

Dintre tufișuri ieși la iveală un grup de oameni.

— Sunt oamenii mei, zise Jenkins întorcându-se spre Olsen. Au reușit cel puțin să pună mâna pe asasini, deși din nenorocire ceva prea târziu.

„Iată că îi duc legați. D-voastră însă, d-le Olsen, să mulțămiți lui Dumnezeu că ați scăpat de ei,—bieții oameni pe a căror nenorocire v'ați clădit norocul vostru!

0. 20

JOHN SILOCH

11. 20

JOHN SILOCH

13. 20

JOHN SILOCH

14. 20

JOHN SILOCH

AVENTURILE DETECTIVULUI AMERICAN

JOE JENKINS

No. 3

EP

IP

COLANUL DE PIETRE FALSE

Colanul de pietre false

— Din aventurile detectivului JOE JENKINS —

Cortina de mătase se închise fâşâind deasupra pânzei. Peste tot în sală luminile se reaprinseră. Prin rândurile marelui cinematograf trecu ca un suspin de uşurare. Ici şi colo se ivea câte o batistă în degete sfioase, ştergând câte o lacrimă furişată.

Inaintea scenei se afişă numărul ce avea să urmeze. Spectatorii consultară programele. Apoi lumina începu să se stingă iarăş până ce întunericul făcându-se complet, pe pânză apăru în litere albăstrii :

„CRONICA SĂPTĂMÂNII"

Orchestra porni o melodie de marş, şi filmele zuruiră unul după altul : „Scene de pe câmpul de răsboiu"... Sărituri de pe o stâncă în apa unui râu... O defilare pe dinaintea unui monarh străin... Apoi urmă un film :

„SOSIREA CELEBRULUI ESPLORATOR SVEDIAN SVEN HEDIN IN BERLIN".

Peronul gol al gării apărù pe pânză; apoi ăpărură câţiva domni în frac, luându-şi poziţia; iată şi trenul soseşte; uşa unui vagon rezervat se deschide, şi zâmbind şi salutând coboară celebrul esplorator. Câţiva călători, cari veniră cu acelaş tren, se opresc curioşi şi râzând.

In acelaş moment răsună un ţipăt de spaimă prin sala de spectacol.

In acest ţipăt răguşit tremurà o astfel de spaimă de moarte, în cât o parte a publicului [illegible] de pe scaune tremurând şi infricoşat. Târşâit de picioare, vălmăşag de glasuri, umplură sala. Filmul fu întrerupt; muzica tăcù şi lumina se reaprinse. Toţi ochii se îndreptară spre locul de unde răsunase strigătul.

Erà în rândurile dintâi; un bărbat căutà să dea îngrijiri unei femei ce zăceà fără mişcare în braţele lui. Câţiva domni alergară şi îşi oferiră serviciile; câteva doamne se apropiară pline de compătimire de grup, neştiind ce să facă şi ce să zică.

Doi uşieri ai teatrului ridicară uşor pe femeia leşinată şi o transportară cu grijă, în vestibul, unde o aşezară pe o canapea.

Un domn care îi urmase, în mijlocul grupului de curioşi şi compătimitori, scoase din buzunar o sticluţă de cristal.

— Un moment!

Uşierii, cari socoteau că domnul era de sigur un doctor, se deteră respectuoşi la o parte. Străinul frecă tâmplele femeii leşinate cu conţinutul sticluţii.

Peste câteva secunde ea deschise ochii turburi..

Străinul se întoarse și făcù semn unui servitor :

— O trăsură !

Servitorul alergă numai decât.

Bărbatul femeii leșinate făceà impresia unui meșteșugar mai cu dare de mână. Se apropiă de străin și îi întinse mâna.

— Vă mulțămesc. Ați făcut nevestii mele un mare bine, un mare serviciu... Sunteți medic, fără îndoială...

Mai nainte ca cellalt să fi putut răspunde cevà, omul se grăbi să continue, încă tot zăpăcit și iritat :

— Aș vrea să te rog, domnule doctor... să ne însoțești până acasă...

Presupusul doctor stând la îndoială, el insistă, cu vocea aproape rugătoare :

— Veniți, vă rog, cu noi... Ca să vă spun drept, — m'aș teme acuma să rămân singur cu nevastă-mea...

Străinul își întoarse privirea întrebătoare dela femeia leșinată la bărbatul ei, și tăcù.

— Trebuie să vă spun, urmă soțul, că zilele acestea m'am așteptat mereu la un acces sau la vreo altă catastrofă...

— Nevasta d-tale a fost așadar bolnavă?

— Nu, bolnavă n'a fost; dar altceva trebuie să se fi petrecut cu dânsa... Ceva ce nu pot înțelege până în ziua de astăzi. Nici venirea noastră aci, la acest cinematograf, n'a fost în-

ȋmplătoare... Nevastă-mea m'a tîrît aproape
u sila aici... Trebuie să se fi așteptat la cevà...
i din toate lucrurile neînțelese cari s'au pe-
recut zilele din urmă în casa mea, accesul
cesta nu e decât o ultimă verigă...

Străinul aruncă o privire cercetătoare asupra
emeii care își revenea încetul cu încetul, apoi
ise liniștit :

— Bine, am să viu.

Servitorul se întoarse.

— Automobil n'am găsit, zise, dar am găsit
birjă. Așteaptă afară.

Străinul aprobă din cap.

— Să mergem dar.

Pe asfaltul umed de ploaie al stradelor ne-
fârșite ale Berlinului-vest, se oglindeau în sute
e reflexe luminile electrice. Pe când birja îi
gănà încoace și încolo, bărbatul căutà să dea
mângâeri cu gingășie nevestii sale care, palidă
ncă și lipsită de puteri, zăceà pe pernele tră-
surii. Capul îi atârnà greu pe umărul soțului ei.
Cei doi bărbați priviră în tăcere fața frumoasă,
tânără, peste care treceau din când în când lu-
rile tremurătoare ale felinarelor de pe străzi,
chiar și acum, în această jumătate de conștiință,
fața femeii avea încă o expresie de spaimă și
e groază, și umbre adânci melancolice îi în-
cercuiau ochii. O cută dureroasă erà imprimată
n jurul buzelor sale și corpu-i păreà încă și
acuma străbătut de fiori.

Pe când cei doi bărbați se uitau cu compă-

timire la tânăra femeie, se păru că încordarea trăsăturilor feţii sale începea să cedeze; expresia de chin trecu cu încetul într'un zâmbet liniştit, de completă uitare de sine, şi capu-i alunecă de pe umăr pe pieptul bărbatului ei. Acesta o susţinù cu gingăşie, şi ascultându-i respiraţia acuma înceată şi adâncă, zise zâmbind:

— Doarme.

Străinul, care stătea în tăcere în faţa perechei, aprobă din cap.

— Da, doarme bine şi adânc.

Soţul oftă greu.

— Mai întâi, domnule doctor...

— Nu sunt doctor, întrerupse cellalt. Numele meu e Joe Jenkins...

Celuilalt par'că îi stătu respiraţia.

— Cum? îngână însfârşit cu vocea tremurătoare; Mr. Joe Jenkins, celebrul detectiv?

— El însuşi.

— Ei bine, domnule Jenkins, — şi prinse strângând mâna celuilalt, — nu ţi poţi închipui cât mă bucură acest lucru... E caşi când Provedinţa te-ar fi trimis în acest moment în calea mea... Căci pot să te asigur: ceea ce am să-ţi spun cred că are să fie o problemă din cele mai curioase de care a avut să se ocupe vr'odată un detectiv.

— Intocmai, zise Joe Jenkins zâmbind, — mi-am zis şi eu numai decât că aci trebuie să fie la mijloc ceva ce intră în meseria mea...

Femeia păru că tresare în acest moment. Jenkins duse degetul la buze.

Trăsura trecuse acuma de mişuiala sgomotoasă a stradelor principale şi cârmì prin stradele liniştite ale suburbiei. Lumina felinarelor prin aceste alee întunecate devenià mai turbure şi mai rară, şi casele se ascundeau tot mai mult îndărătul grădinilor adânci şi tăcute.

Cum capul tinerei femei căzuse pe pieptul bărbatului, mantaua i se desfăcuse puţin. Un automobil trecând alături, aruncă o lumină vie asupra ei; în acel moment Mr. Joe Jenkins zărì la gâtul femeii un colan mare de briliante de o formă şi o strălucire rară. Ochii detectivului se fixară cu uimire asupra giuvaericalelor strălucitoare, cari contrastau curios cu îmbrăcămintea mai mult modestă a proprietarei lor. Bărbatul, care observase privirea mirată a detectivului, zîmbì uşor.

— Colanul e de imitaţie, Mr. Jenkins, îi zise. L-am cumpărat nevestii mele acù vr'o patru săptămâni dela un negustor ambulant cu douăsprezece mărci.

Detectivul dete din cap şi se uită iar la colanul strălucitor, ale cărui pietre de o mărime neobişnuită făceau să se bănuiască într'adevăr, chiar dela început, că nu erau adevărate. Joe Jenkins se plecă asupra femeii adormite, îi ascultă respiraţia, apoi zise:

— Cred că poţi să-ţi începi acum povestirea. Cellalt aprobă.

— Numele meu e Michaelis, Oscar Michaelis. Suntem luaţi de mai bine de doi ani. De me-

Trăsura trecuse acuma de mişuiala sgomotoasă a stradelor principale şi cârmi prin stradele liniştite ale suburbiei. Lumina felinarelor prin aceste alee întunecate devenia mai turbure şi mai rară, şi casele se ascundeau tot mai mult îndărătul grădinilor adânci şi tăcute.

Cum capul tinerei femei căzuse pe pieptul bărbatului, mantaua i se desfăcuse puţin. Un automobil trecând alături, aruncă o lumină vie asupra ei; în acel moment Mr. Joe Jenkins zări la gâtul femeii un colan mare de briliante de o formă şi o strălucire rară. Ochii detectivului se fixară cu uimire asupra giuvaericalelor strălucitoare, cari contrastau curios cu îmbrăcămintea mai mult modestă a proprietarei lor. Bărbatul, care observase privirea mirată a detectivului, zîmbi uşor.

— Colanul e de imitaţie, Mr. Jenkins, îi zise. L-am cumpărat nevestii mele acu vr'o patru săptămâni dela un negustor ambulant cu douăsprezece mărci.

Detectivul dete din cap şi se uită iar la colanul strălucitor, ale cărui pietre de o mărime neobişnuită făceau să se bănuiască într'adevăr, chiar dela început, că nu erau adevărate. Joe Jenkins se plecă asupra femeii adormite, îi ascultă respiraţia, apoi zise:

— Cred că poţi să-ţi începi acum povestirea.

Cellalt aprobă.

— Numele meu e Michaelis, Oscar Michaelis. Suntem luaţi de mai bine de doi ani. De me-

„Nevastă-mea însă continuă să privească colanul cu încântare. In cele din urmă îmi zise cu o intonare aproape îmbufnată:

— „Si eu vreau să-mi cumperi numai decât colanul ăsta, Oscar!

„Dădui din umeri resemnat şi mă întorsei spre negustorul ambulant:

— „Cât costă? întrebai.

„Se uită la mine cu o privire sfioasă.

— „Douăsprezece mărci, răspunse în cele din urmă.

„Nevastă-mea întoarse capul încet spre mine şi îmi aruncă o privire despre care ştiam din experienţă că era pentru mine irezistibilă.

„Insfârşit, ca să o scurtez, Mr. Jenkins, am cumpărat colanul. In contra voinţei mele, cu necaz, — şi mereu cu speranţa că nevastă-mea n'avea să poarte colanul de pietre false. Nici nu l-a purtat, mai de loc. Cel mult dacă l-a pus odată seara, privindu-se în oglindă şi bucurându se de strălucirea pietrelor de imitaţie; iar eu mă uitam la ea zâmbind, ca la bucuria unui copil. Poate o să mă crezi un om slab, Mr. Jenkins, — dar eu nu pot să iau în nume de rău unei femei slăbiciunea de a se împodobi; e în firea ei.

„Intr'o seară, când mă întorceam din oraş, întâlnesc iar pe negustorul ambulant în strada noastră, nu departe de casa mea. Se uită la mine cu sfială, salută uşor şi pleacă mai departe. Eu mă opresc şi mă uit lung în urma lui, cum statura-i uscăţivă şi niţel adusă din

spate dispărea în întunericul sării. Nu știu de ce, Mr. Jenkins, pe când mă uitam așa mă cuprinse simțirea că această întâlnire trebuia să fie prevestitoare de rău.

Sosesc acasă; de obicciu nevastă-mea mă întâmpină dela ușă. Astăzi pe prag nimienea. Cam nelinistit, trec prin coridor: deodată aud un sgomot ciudat. Imi zic: Aicea plânge cineva. O femeie — nevastă-mea. Mă îndreptez după acele scâncete și găsesc însfârșit pe Fanny în odaia ei. Un moment mă opresc în ușă, cu inima bătându-mi tare, speriată; n'am mai auzit nici odată un plânset atât de amar, nemângâiat. Intru în odaie, — ea sare zăpăcită și începe să-și șteargă cu batista ochii roșii și umflați, — dar, ori cât am întrebat-o, Mr. Jenkins, nu mi-a spus de ce plângea.

„In dimineața următoare primii o comandă mai mare; un giuvaergiu de frunte din Berlin voia să aibă șase casete de abanos fin sculptate, pentru giuvaricale. Având atâta de lucru, n'am mai ieșit din casă o săptămână întreagă.

„Alaltăseară, cam pela ora șapte, cineva sună la ușă. Mă duc numai decât și deschid; nu e nimeni. In momentul următor văd ceva alb pe jos, e o carte pe care cineva o aruncase prin despicătura dela ușă prin care ni se aruncă de obicciu corespondența. Mă plec și o ridic: e un „Calendar de modă". Vr'un colportor mi l-a aruncat ca reclamă. Imi zic: după terminarea lucrului am să frunzăresc prin el, — și-l vâr în buzunar.

„Cum eram obosit de muncă, am uitat să-i spun nevestii despre calendar. După masă, mă întorsei în atelier şi continuai să lucrez până spre miezul nopţii. Când mă dusei să mă culc, nevasta-mea dormià.

„Avem lumină electrică. Aprind lampa de pe măsuţa mea de noapte şi încep să răsfoiesc prin calendar; pentru mine cel mai bun mijloc de a dormì e să citesc ceva în pat. Simt cu încetul cum mi se închid ochii; cu o mişcare pe jumătate inconscientă pun cartea pe placa de marmoră a măsuţii şi mă biruie somnul.

„Nu ştiu cât voi fi dormit, dar deodată mă deştept, simţind par'că cineva ar fi tras de plapumă şi mi-ar fi sgâriat apoi mână. Mă frec la ochi; odaia e luminată; îmi aduc aminte că uitasem să întorc butonul lămpii electrice. Numai decât observ şi cauza fenomenelor ce în zăpăceala somnului aproape mă speriaseră: Era Puk, căţelul nevestii mele, care mi sgârià mânile, uitându-se cu ochi speriaţi spre măsuţa mea de noapte. Animalul tremura din tot corpul şi ai fi zis că părul i se sbârlise pe spinare. Ii urmez privirea şi in momentul următor văd ceva uimitor de curios: ceva ce eu însumi n'aş crede, dacă n'aş fi văzut cu ochii: încet, ca mişcată de o mână nevăzută, cartea se deschide pe măsuţa de noapte; foile făşăie una după alta şi cartea rămâne aşà, deschisă. Sar din pat şi îmi torn apa din cană peste cap; nu, nu visam, eram treaz. Mă reped la carte şi privirea-mi rătăceşte fără înţeles peste rândurile tipărite...

— Un moment!

Detectivul ascultase şi acuma se uită cu încordare la vorbitor.

— Ai observat şi la ce pagină anume erà deschisă cartea?

Cellalt se gândi un moment.

— Erà o istorie de marinari: „Căpitanul de corabie". Aş regăsi-o imediat. Am cartea acasă. In noaptea aceea, înţelegi bine, Mr. Jenkins, n'am mai putut readormi de loc. Abià d'am să aţipesc, mereu mă treziam, cu ochii la cartea aceea ciudată. Aud sunând ora trei, patru... însfârşit spre diminea ţă abià, fui cuprins de un somn uşor...

— Ai întors butonul lămpii?

— Da. Dimineaţa cartea erà închisă, pe placa de marmoră a măsuţei.

— O întrebare: Ai spus ceva nevestii d-tale despre păţania din acea noapte?

— Nu, d-le Jenkins.

— De ce nu?

— Dacă aş vrea să-ţi esplic, d-le Jenkins,— n'aş puteà. Erà cevà ce mă opriă. Fie gândul de a cruţà nevestii mele o sperietură, fie vr'un alt motiv de care nu pot să-mi dau seama bine — m'a oprit să-i spun cevà.

— Unde ţii cartea? întrebă detectivul cu indiferenţă.

— Am încuiat-o în biuroul meu.

— Foarte bine. Ce s'a întâmplat mai departe?

Peste două zile, de dimineaţă aveam să

fac eu însumi o cursă mică în Perlitz; trebuia să anunţ la Primărie aşezarea ce hotărîsem, a unui paratoner la casa mea. Peste vr'o jumătate de oră mă şi întorceam. Micul Puk, căţelul nevestii-mele, mă însoţià. Tocmai dau în strada noastră, când văd deodată pe Puk începând să latre, cu mânie, cu furie, cum nu-l mai văzusem şi alergând înainte ca apucat. Mă uit în urma lui, şi deodată înţeleg: la grilajul casei mele sta negustorul de mărunţişuri.

„Imi grăbesc paşii. Cânele se repede ca turbat la străinul care se fereşte câtiva paşi. Puk, îmi zic, are pentru acest om aceeaşi repulsiune ca şi eu însumi... Tocmai mă apropiu, când văd că nevastă-mea vine şi ea pe cărare spre poartă. Ajung înaintea ei.

„Negustorul scoate un plic mic alb şi zice zâmbind nevestii-mele: — „Astăzi n'am să-ţi vând nimica, doamnă, astăzi am să-ţi dăruiesc cevà... Il măsor, mirat, cu privirea. El scoate din plic două cartonaşe lunguieţe. — „Sunt două bilete la cinematograful Palace“ zice cu grabă, — „sunt valabile numai pentru astăseră: Vă rog, doamnă“... Şi zicând aşà dă cele două cartonaşe nevestii mele care le primeşte cu îndoială. — „Şi vă rog... *să vă duceţi!*“ Cam mirat de intonarea stranie a acestor cuvinte, mă uit la nevastă-mea, care rămăsese ca uluită cu ochii la cele două bilete. — „Vrei să ne ducem? îi zic. „Eu mărturisesc că n'aş prea aveà mare poftă“... Mă întorc deodată spre negustor. Spre marea mea uimire, văd că dispăruse.

„Mă uit lung pe stradă, apoi întorcându-mă iar spre nevastă-mea zic:

— „Dă-le încoace: şi întind mâna după bilete.

Fanny retrage mâna şi cu o intonare energică... nu, chiar duşmănoasă, aşâ cum n'am mai auzit-o niciodată, zice:

— „Eu mă duc la cinematograf. Dacă tu nu vrei, mă duc singură".

„Zicând aşà se întoarce cu paşi ciudat de grei spre casă.

„Ce-mi rămânea de făcut? Niciodată n'am lăsat pe nevastă-mea să iasă singură. De aceea, cu voie fără voie, îmi schimbai hainele şi mă dusei cu nevasta la spectacol.

„Ce s'a întâmplat pe urmă ştii, Mr. Jenkins. Intâi am văzut un film umoristic jucat de copii. Apoi marele succes „Mumia" Pe urmă veni „Cronica săptămânii"... şi apoi... la un film oarecare... trebuie să-ţi mărturisesc că nu mai ştiu ce se reprezenta pe pânză... deodată nevastă-mea scoţând un ţipăt îngrozitor sări în sus arătând cu dreapta tremurătoare spre filmul dinaintea noastră.

— Erà filmul „Sven Hedin în Berlin", zise Joe Jenkins liniştit.

Trăsura înaintà în trap mic pe şoseaua învăluită în noapte. Joe Jenkins stà gânditor.

— Ar fi oare cu putinţă, întrebă după o pauză mai lungă, — ca nevasta d-tale să fi recunoscut pe vreuna din persoanele ce figurau pe acel film?

Sculptorul în lemn negă din cap, zâmbind.

— Imposibil. Mr. Jenkins.

— Hm... Cunoşti d-ta bine trecutul soţiei tale?

— Foarte bine şi în toate amănuntele. A st, cum am spus, camericră în mai multe case ari. De pretutindeni are certificatele cele de laudă.

— N'a fost vr'un timp oarecare când să fi nas fără slujbă?

— Nici o zi, în tot timpul celor patru ani t a servit.

Jenkins scoase ceasornicul.

— Aud un automobil venind în faţa noastră. ncă e liber... aş putea să sosesc încă la timp...

O chemare scurtă, şi automobilul se oprì usc lângă birjă. Detectivul scoase o cartă de zită.

— Iată, aci, adresa mea... dacă va fi să se tâmple ceva nou... şi sunt sigur că are să se tâmple... să mă chemi la telefon la hotel.

— Aşà am să fac, Mr. Jenkins... mi-ar fi ăcut dacă ai fi venit cu...

Dar detectivul se şi urcase în automobil.

— Unde mergem? întrebă şoferul, mulţăit ă mai găsise un muşteriu întorcându-se in aceste strade pustii.

Detectivul aruncă o privire spre lumina roetică a Berlinului în noapte, şi după ce mai cultă un moment uruitul birjei ce se deărtà, zise încet:

— La cinematograful Palace.

* * *

Telefonul de pe masa de scris sună. Mr. Joe Jenkins, care tocmai se întorsese în odaia lui de lucru după ce-şi luase dejunul de dimineaţă, ridică receptorul. Auzi o voce bărbătească, iritată, zicând repede şi cu respiraţia întretăiată:

— Mr. Jenkins, sunt eu... Michaelis... ceva de neînţeles, Mr. Jenkins... te rog stai puţin acasă... viu numai decât la d-ta.

Jenkins se uită la ceasornic: nouă şi jumătate.

— In cât timp poţi să vii până aci, d-le Michaelis?

— Intr'o oră şi ceva.

— Bine, te aştept.

Detectivul îşi aprinse pipa şi se coborî în sălile de jos ale hotelului, unde erà şi sala de lectură. Aci pe nişte mese enorme verzi, erau ziare în toate limbile. Jenkins se cufundă într'unul din fotoliile comode de club şi se adânci în citirea lui „Chicago Daily News".

— Mr. Jenkins!

Portarul deschise uşa.

— Este un domn care vrea să vă vorbească.

Vizitatorul intră cu paşi repezi. Pe faţa lui palidă se citeà o încordare de moarte. Ochii îi erau afundaţi în cap, ca la un greu bolnav, şi străluciau ca de friguri rele.

Joe Jenkins dete mâna cu noul sosit, a cărui dreaptă tremura de iritare.

— Ai să-mi anunţi cevà deosebit? întrebă el liniştit.

— Da, Mr. Jenkins.

Vizitatorul căzù mai mult decât se aşeză, pe un scaun.

— Să mă scuzi, zise el cu vocea obosită, dar... am sensaţia caşi când în minutul următor are să mă lovească apoplexia, Mr. Jenkins!

Detectivul aruncă o privire repede prin sala de lectură.

— Suntem singuri, zise. Povesteşte-mi tot ce ai pe inimă. Şi gândeşte-te că lucrurile nu sunt niciodată atât de grozave cum ni se par la prima vedere.

— Este cevà, — începù sculptorul în lemn după o pauză mai lungă, — este cevà inesplicabil ce am să-ţi spun. Cevà ce nu-mi intră în cap. Ţi-am mai spus, Mr. Jenkins, că pentru ca să pot însoţi pe nevastă-mea la cinematograf, am fost nevoit să-mi întrerup un lucru grabnic: tocmai cele şase cutii de abanos ale giuvaergiului Stevenbrink. Dacă aş fi lucrat ieri cam până la ora două din noapte neîntrerupt, le-aş fi isprăvit, după vorba ce-am avut cu muşteriul. Intârzierea cu cinematograful a făcut să nu pot da gata cutiile după învoială azi de dimineaţă la opt.

„La nouă şi jumătate cineva sună la uşă. Deschid; e însuşi d. Stevenbrink, giuvaergiul; cu un ton cam aspru mă întreabă de cutii. Cam încurcat, îl conduc în salon şi îl asigur că: până diseară la şapte, cutiile au să fie gata toate. Ca să-l încredinţez că nu mai erà mult de lucru, îi aduc pe cele cinci cari erau gata. Deschid una şi atrag atenţia d-lui Stevenbrink

asupra efectului ce au să facă, pe fondul negru artistic sculptat al abanosului, giuvaericalele strălucitoare. Atunci îmi vine în minte, ca să dau mai multă tărie vorbelor mele, să aduc din masa de toaletă a nevestii mele colanul de pietre de imitaţie — acela pe care l-ai văzut aseară la gâtul ei, — şi să-l aşez în cutie..

„D. Stevenbrink, interesat, se apropie şi aruncă o privire asupra colanului. În momentul următor mă întreabă mirat:

— „Domnule Michaelis... cum au ajuns în mâinile d-tale aceste pietre preţioase!

„Răspunsei zâmbind:

— „Îmi pare bine că-ţi plac, d-le Stevenbrink... dar din nenorocire nu sunt veritabile... nevastă-mea le-a cumpărat cu 12 mărci dela un negustor ambulant.

„Muşteriul meu se uită la mine cu mirare.

— „Dă-mi voie, zice, şi ia colanul în mână. Scoate o lupă din buzunar şi trece pietrele pe rând printre degete. După ce le examină pe toate, se întoarce spre mine şi îmi zice:

— „Pietrele acestea sunt veritabile, d-le Michaelis. Da... şi nu numai veritabile, dar sunt de o limpezime extraordinar de rară... Cât ai zis că ai dat pe ele?

— „Douăsprezece mărci, îngânai eu.

— „Pe colanul acesta, îmi zise uitându-se fix la mine, — pe acest colan eu îţi dau, aci pe masă, imediat, o sutăşasezeci de mii de mărci.

„Mă clătinai pe picioare uitându-mă ca prostit

la vizitatorul meu care nu mă slăbia din ochi; văzui atunci că se uită la mine cu bănuială. Îmi simții inima strânsă, un tremur îmi cuprinse tot corpul, mă prinsei cu un gest convulsiv de speteaza unui scaun... Ce să însemneze toate astea, Mr. Jenkins? O mie de gânduri îmi trecură prin cap. Cum a ajuns acest colan care valorează o avere, în mâinile negutorului de mărunțișuri? Și... de ce ni l-a vândut pe câteva mărci? Știa el că pietrele sunt veritabile? Spunea giuvaergiul adevărul? Se înșelă poate?

„Ochii îmi căzură din întâmplare pe oglindă. Prinsei o privire a giuvaergiului care se uita tot mai bănuitor, când la mine când la colan. Și deodată simt că trebuie să spun ceva, să dau o esplicație... Nu puteam să-l las să plece cu o bănuială atât de grozavă în minte... Un cuvânt să spună, și poate să cadă pe capul nostru o catastrofă... Căutând să mă reculeg i zisei cu o slabă încercare de a o da pe un ton glumeț:

— Voiam numai să te pun nițel la probă, d-le Stevenbrink... firește că pietrele sunt veritabile... colanul e dela Goudstikker din Paris... un mare negustor olandez mi-a comandat o cutie sculptată pentru el...

„D-l Stevenbrink făcu un gest de înțelegere zâmbind. După ce îmi mai aruncă o ciudată privire de îndoială, însfârșit plecă. Imediat te-am vestit la telefon, Mr. Jenkins, și iată-mă:

o Doamne! dacă ai puteà să-mi ajuţi, să-mi dai un sfat...

Detectivul se apropiă de fereastră şi se uită câtva timp gânditor la şirurile de tei. La această oră mişuiala mulţimii îşi ajungeà culmea.

— Mi-ai spus cevà, zise apoi Joe Jenkins întorcându-se iar, — despre o carte. O carte care la miezul nopţii s'a deschis dela sine. O ai la dumneata?

Sculptorul făcù semn că da, şi puse pe masă o carte broşată.

— Şi colanul? Presupun că l-ai adus deasemenea.

— Da, Mr. Jenkins...

Vizitatorul scoase dintr'un ghiozdan o cutie neagră şi o puse de asemenea pe masă.

— La ce pagini ai găsit cartea deschisă?

— La paginele 30 şi 31.

Michaelis deschise broşura, o răsfoi câtva timp şi o întinse detectivului. Acesta luă cu interesare calendarul în mână şi privi cu atenţie cele două pagine.

— Bine, — puse cartea în buzunar; — o opresc pentru câteva zile... Acum să venim la colan. Eşti d-ta încredinţat că giuvaergiul d-tale... dar stai, — se întrerupse: — aidem să mai consultăm şi pe altul.

Coborîră împreună, şi peste câteva minute intrară în prăvălia de bijuterii cea mai apropiată.

Stăpânul prăvăliei îi întâmpină cu o închinăciune adâncă.

— Nu vrem să cumpărăm nimica, zise Mr.

Jenkins zâmbind. Am dori numai să te consultăm ca expert.

Zicând așà, deschise cutia și o prezintă giuvaergiului.

— Vă rugăm să binevoiți să ne prețuiți colanul acesta.

Giuvaergiul dispuse lampa de probă, ale cărei raze se revărsară orbitoare asupra pietrelor scânteiătoare.

— Iată un exemplar rar, zise ca pentru dânsul. Și privind apoi prin lupă bijuteria, fața-i luă o expresie aproape de evlavie.

— Acest colan, zise însfârșit aproape în extas, este o lucrare cum puține am văzut în viața mea așà de minunate. Dacă mă întrebați de preț, ei bine, eu însumi aș fi gata să vă ofer două sute de mii de mărci, și cred că aș câștiga eu bine la el...

Joe Jenkins aruncă o privire repede spre însoțitorul său, care urmărise toate mișcările giuvaergiului, palid și cu ochii țintă.

— Vă mulțămim. Altceva nu vrem. Cât vă datorăm pentru expertiză?

— Și acum, d-le Michaelis întrerupse Joe Jenkins tăcerea când fură iarăși în stradă, d-ta să faci cum îți spun: să te întorci numai decât acasă, — să nu pierzi din ochi pe soția d-tale... Colanul să-l lași la mine pentru douăzeci și patru de ore.

— Sunt cât se poate de bucuros, Mr. Jenkins răspunse sculptorul, căci să mă crezi, acest colan funest îmi arde degetele!

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile.

— Aşteaptă vizita mea, zise Jenkins. Iar dacă va fi nevoie mai nainte, să mă chemi.

Michaelis se îndreptă în grabă spre o staţie a tramvaiului ce duce la Perlitz. Detectivul se uită în urma lui cu compătimire; apoi plecă şi el în direcţia opusă.

Când ajunse la hotel, portarul îl salută.

— O telegramă pentru d-voastră, Mr. Jenkins.

Detectivul o desfăcù repede şi citì:

„Contesa Ankarström astăseară serbare parc legaţiunea svedeză".

Joe Jenkins recitì de câteva ori aceste câteva cuvinte, apoi se urcă în ascensor. Faţa-i se luminase de o expresie de mare mulţămire.

Parcul care se întinde vast şi umbros îndărătul palatului legaţiunii, strălucea în lumina a mii de lampioane. Prin frunzişul verde al boschetelor, scânteiau lumini de toate culorile de pe o estradă acoperită se răspândiau acordurile unei orhestre braziliane asupra unei mulţimi de oaspeţi distinşi, cari se plimbau conversând şi rîzînd pe sub copacii seculari.

La o masă mică sta una din cele mai sărbătorite frumuseţi ale societăţii internaţionale, contesa Ankarström, împresurată de o ceată întreagă de admiratori. Privirile ei se îndreptau tocmai spre sveltul ataşat american, care îi oferià un buchet de orhidee. Deodată făcù o

mişcare de spaimă şi duse mâna la gât; în momentul următor preţiosul colan de briliante ce purtà, se desfăcù şi căzù zuruind la pământ. Se întoarse. In faţa ei sta un domn străin.

Mai nainte ca nobila contesă să se fi putut plecà — nimeni din cei dimprejur nu observase micul accident — domnul cel străin, care aveà aerul de a trece pe acolo din întâmplare, a şi ridicat colanul de jos; cu o inclinare respectuoasă îl redete proprietarei sale. Ea mulţămi zâmbind şi îşi prinse iar colanul la gât. Când se întoarse iar la străin, acesta şi dispăruse prin mulţime.

— Ce ai, Mr. Taylor? întrebă contesa rizînd pe ataşatul care priveà fix, preocupat, aproape încremenit în direcţia în care politicosul necunoscut dispăruse. — Ce ai, Mr. Taylor? repetă întrebând contesa.

Ataşatul întoarse capul, confuz. Pe faţă-i se puteà încă citì expresia unei neţărmurite uimiri, când răspunse ezitând, ca pentru a se scuzà:

— Domnul care v'a ridicat adineaori colanul de jos. . domnul...

— Ei, scumpul meu domn ataşat, ce e cu acest domn?

— Acest domn, zise Americanul cu respiraţie aproape tăiată, — acest domn nu e altul decât celebrul meu compatriot, Mr. Joe Jenkins.

* * *

Automobilul, în goană, trecù de bariera la

pitalei și o luă pe aleea lungă de plopi ce duce la colonia mică de vile Perlitz. Un vânt umed de sud trecea gemând printre crengile copacilor. Luna își strecură razele reci printre zdrențele de nori luminând cuprinsul tăcut și monoton. De departe se auzi un lătrat, singurul semn de viață în această pustietate ca de cimitir.

Lumini răsăriau licărind ici și colo, și dispăreau apoi iar în întunerecul adânc. Insfârșit automobilul se opri înaintea unei case întunecate.

Un moment se păru cași când dindărătul unui copac dela întorsătura șoselei s'ar fi ivit o figură omenească ; un scârțâit ușor ca de pași grăbiți, apoi umbra se topi în întunericul de pe sub copaci.

Joe Jenkins deschise ușa grilajului și cu pași siguri înconjură casa. In dos, licăria o lumină. Detectivul bătu la fereastra atelierului luminat.

— Mr. Jenkins !

Fața sculptorului se lumină ca de o bucurie când deschise vizitatorului să intre.

— Da, domnule Michaelis, — vocea detectivului avea un accent grav ; — te va mira poate ora târzie a acestei vizite. Dar... nu viu tocmai cu mâinile goale.

— Iți sunt recunoscător că ai venit, Mr. Jenkins, răspunse sculptorul respirând adânc. Noaptea trecută n'am putut să dorm de loc. Și tot așa mi s'ar fi întâmplat toate nopțile acestea...

Detectivul aruncă o privire repede pe fe-

reastră, asupra grădinei încunjurătoare. Un zâmbet uşor îi trecu pe buze, când auzi un pas uşor scârţâind afară.

— Iată, ţi-am adus colanul înapoi, zise ridicând capacul cutiei.

Cellalt se uită repede şi dete din cap. Jenkins puse cutia pe o măsuţă de-lângă fereastra din colţ.

— De altfel, zise, e o căldură de nesuferit aici. Imi dai voie?

Şi fără a aştepta răspunsul, deschise fereastra. Aerul răcoros al nopţii pătrunse înăuntru.

— Ca să începem dela început, domnule Michaelis, zise Joe Jenkins, — aş aveà să-ţi povestesc mai întâi ceva despre colanul de pietre de imitaţie pe care l-ai cumpărat cu douăsprezece mărci, şi care deodată s'a dovedit a fi o bijuterie veritabilă în preţ de 200.000 de mărci... Ştii d-ta că soţia d-tale a fost mai pe urmă în serviciul contesei Ankarström?

Cam mirat, sculptorul se întoarse spre el.

— De sigur că ştiu, Mr. Jenkins... A fost doi ani şi trei luni în serviciul contesei Ankarström.

— Ştii de asemenea, că soţia d-tale a fost aşi logodită... logodită cu camerierul contelui?

Sculptorul tresări.

— Logodită... cu camerierul? repetă el îngânând; — nu, asta n'am ştiut-o... Asta este... care va să zică, este...

— Nu, nu-ţi face gânduri rele, întâmpină detectivul zâmbind. Soţia d-tale de acuma a rupt

promisiunea de căsătorie imediat ce te-a cunoscut pe d-ta; în toate privințele purtarea ei a fost corectă și cinstită. Și ca să-ți spun și pentru ce anume soția d-tale a rupt logodna cu acel om, iată: e fiindcă într'una din zile a descoperit că erà... un hoț.

Artistul dete din cap cu tristețe.

— Și nu mi-a spus niciodată nici un cuvânt despre aceasta.

— Și a făcut foarte bine, — urmă Joe Jenkins. Căci pentru ce ți-ar mai fi făcut o bătaie de cap zadarnică? Ii erà destul ei înseși... Căci dacă nu ne înşală toate aparențele, îl iubise foarte mult.

Michaelis, iritat, ridică capul.

— De unde presupui acest lucru? întrebă cu un ton de sfidare.

— O să vezi numai decât... De altfel, n'ai niciun motiv de gelozie față de acel biet păcătos de pungaș... Intr'una din zile, pe când contesa erà în călătorie, Feilx, camerierul, descoperi din întâmplare că tânăra văduvă a fostului său stăpân — căci el servise ca valet al aceluia — uitase acasă un colan prețios de diamante. Familia contelui își aveà reşedința atunci în apropiere de Glücksburg, și contesa plecase pentru trei săptămâni la Gothenburg într'o afacere de moștenire.

„Felix, camerierul, văzând colanul care reprezentà o valoare enormă pentru el, se gândi și își zise: trei săptămâni... în trei săptămâni se puteà face o copie exactă de pe această splen-

ţişuri, are să-i vândă, chiar în fiinţa de faţă a bărbatului, bijuteria ca fiind de imitaţie... Fie orice explicaţie, vanitate femeiască, gândul la o parte de câştig, — ştiu eu? — însfârşit femeia primi.

„Deodată, el vede într'una din zile, la cinematograf, „*Cronica săptămânii*", cu sosirea lui Sven Hedin la Berlin, şi în asistenţă... pe contesa Ankarström! Numai decât îşi zice: A venit ca să-şi caute colanul, — totul e pierdut!

«Vrea să dea cumva de veste şi fostei sale logodnice... Colanul erà la dânsa şi putea să fie acuzată de complicitate; dar cum să-i dea de veste, câtă vreme vedeà că d-ta nu te depărtai aproape de loc de nevasta d-tale?

„I-a dat atunci în gând... cartea.

— Cartea? întrebă Michaelis tremurând şi cu respiraţia oprită.

— Da. „Calendarul de modă". Uite-l aicea.

Joe Jenkins scoase broşura din buzunar şi o ţinù câteva momente cu scoarţele de-asupra flacării lămpii. Incet, cartea se deschise.

— Ia uită-te la numărul paginelor.

Sculptorul se uită.

— Sunt paginele 30 şi 31, zise încet, gânditor.

— Da; lucrul nu e aşà de complicat cum s'ar păreà. Dosul broşurii şi cele două pagine 30 şi 31 au fost unse cu un lichid — şi anume, după cum am putut constatà, cu sucul plantei japoneze *Rhus vernicifera*, — tufiş de scumpie. Acest suc, care se întrebuinţează şi la fabricarea lacului, are proprietatea că la căldură se întinde

ţişuri, are să-i vândă, chiar în fiinţa de faţă a bărbatului, bijuteria ca fiind de imitaţie... Fie orice explicaţie, vanitate femeiască, gândul la o parte de câştig, — ştiu eu? — însfârşit femeia primi.

„Deodată, el vede într'una din zile, la cinematograf, *„Cronica săptămânii“*, cu sosirea lui Sven Hedin la Berlin, şi în asistenţă... pe contesa Ankarström! Numai decât îşi zice: A venit ca să-şi caute colanul, — totul e pierdut!

«Vrea să dea cumva de veste şi fostei sale logodnice... Colanul erà la dânsa şi putea să fie acuzată de complicitate; dar cum să-i dea de veste, câtă vreme vedeà că d-ta nu te depărtai aproape de loc de nevasta d-tale?

„I-a dat atunci în gând... cartea.

— Cartea? întrebă Michaelis tremurând şi cu respiraţia oprită.

— Da. „Calendarul de modă“. Uite-l aicea.

Joe Jenkins scoase broşura din buzunar şi o ţinù câteva momente cu scoarţele de-asupra flacării lămpii. Incet, cartea se deschise.

— Ia uită-te la numărul paginelor.

Sculptorul se uită.

— Sunt paginele 30 şi 31, zise încet, gânditor.

— Da; lucrul nu e aşà de complicat cum s'ar păreà. Dosul broşurii şi cele două pagine 30 şi 31 au fost unse cu un lichid — şi anume, după cum am putut constatà, cu sucul plantei japoneze *Rhus vernicifera*, — tufiş de scumpie. Acest suc, care se întrebuinţează şi la fabricarea lacului, are proprietatea că la căldură se întinde

şi la frig se strânge. Dumneata ai pus în noaptea aceea cartea pe placa de marmoră a măsuţii d-tale de noapte şi ai uitat, după cum mi-ai spus, să stingi lampa. Ei bine, căldura radiată de lampă a fost de ajuns pentru ca dilatând lacul, să facă să se deschidă cartea. Dimineaţa ai găsit-o iar închisă — fiindcă peste noapte ai stins lampa.

Cellalt rămase câtva timp cu capul plecat.

— Şi vestea? care şi ce fel erà? întrebă însfârşit.

— Uite încoace.

Joe Jenkins ţinù pagina 31 la lumina lămpii. Spre marea lui mirare, Michaelis văzù sub unele cuvinte ale textului împunsături fine de ac. Textul erà următorul:

„Pilotul se uită la ea cu nedumerire. — «Ce fel de corabie este asta? întrebă el dând din cap; şi cât o să mai stăm aici? Dacă vrem să ajungem la Uleaborg, suntem în primul rând nevoiţi să băgăm de seamă ca să nu fim urmăriţi ca suspecţi. Aceasta e totul ce pot să spun. E singura tactică cu putinţă: altfel am pierdut orice speranţă!“

Sculptorul citi şi nu înţelese nimic.

— Citeşte pe rând cuvintele sub cari vezi înţepăturile de ac, îi zise detectivul.

Şi cu respiraţia oprită Michaelis citi:

„Ea este aici. Suntem urmăriţi. Totul e pierdut».

Detectivul aprobă din cap.

— Această prevestire n'a ajuns la adresă urmă el. — fiindcă d-ta ai luat cartea și ai închis-o în birou.

Desperat, camerierul dădù apoi târcoale casei d-tale: de geaba; nu reuși să vorbească cu nevasta d-tale. Insfârșit îi venì ideea ca tot sub masca negustorului ambulant să ofere nevestii d-tale biletele de cinematograf. Ea a înțeles numai decât că vizita la acest spectacol trebuià să fie în legătură cu istoria colanului, și de aceea a ținut cu orice preț să meargă.

„Aci, la „Cronica săptămânii", deodată soția d-tale vede pe contesa, fosta ei stăpână... în Berlin... Jefuita pe urma hoțului... ea însăși tăinuitoare... părtașă... Spaima de moarte ce o cuprinde o face să scoată strigătul acela sfâșietor și să leșine.

„Chiar în aceeaș seară m'am dus să mai văd odată filmul... Intrebând apoi la legațiunea svedeză, mi-a fost ușor să cunosc numele persoanelor pe care mi le însemnasem, căci erà un tren special din Svedia cu relativ puțini pasageri.

Sculptorul respirà greu.

— Și ce-o să se întâmple acuma, Mr. Jenkins, întrebă el însfârșit, aproape șoptind; — ce-o să se întâmple cu nevastă-mea, cu mine... Ce-o să facem cu bijuteria contesei?...

In acelaș moment deschise ochii mari ca în friguri și arătând cu mâna tremurătoare spre

măsuța de lângă fereastra pe care detectivul o lăsase deschisă, strigă:

— Mr. Jenkins! Pentru Dumnezeu, ce-i asta?... Colanul... Mr. Jenkins! colanul... cutia... Nu mai e acolo... A furat-o cineva pe fereastră!

Detectivul, fără cea mai mică emoțiune, întoarse și el privirea spre fereastră. Se apropiă și privì zâmbind în întunericul de afară.

— Așà ceva mi-am închipuit și eu, zise dând din cap.

— Colanul... Mr. Jenkins... acuma totul e pierdut...

— Din contra, zise detectivul liniștit, și scoase o țigară din tabacheră. Totul s'a aranjat de minune. Mi-am permis adică, să-mi fac plăcerea să operez o mică substituire. Bijuteria cea veritabilă strălucește acù de vr'o trei ore iarăș la gâtul proprietarei ei legitime.., care de altfel nici astăzi nu știe că doi ani de zile n'a purtat decât o imitație perfect reușită... Cellalt colan însă... acela cu care socot că domnul Felix aleargă acuma plin de mulțămire și de speranță pe aleea cu plopi... acest alt colan nu e decât aceeași imitație pe care domnul Felix a comandat-o acù doi ani cu prețul economiilor sale... Am procedat conform zicalei: „Fiecăruia al său!"... Și acum... aud semnalele de nerăbdare ale șoferului... Noapte bună!... Salutările mele nevestei d-tale!... Și ceva te mai rog... Dă-mi un chibrit să-mi aprind țigara.

AVENTURILE
EXTRAORDINARE
ale FIULUI
lui SHERLOCK HOLMES

HARRY HOLMES

fiul celui mai priceput
detectiv cunoscut vreodata

Nr. aparute :

1 MANUSA CARE UCIDE
2 HOLMES IN LUPTA CU GANGSTERII
3 CRIMA DIN EXETER
4 TAINA CAVOULUI PHLIPS
5 BARCELONA SUB TEROARE
6 FEMEEA CU CICATRICE
7 INAMICUL PUBLIC Nr.1
8 DRAGONUL ALBASTRU
9 DIABOLICUL DR. BATSON
10 MINGEA FATALA
11 SUBMARINUL MISTERIOS
12 TINTASUL MORTII
13 UMBRA UCIGASA
14 OMUL CU DOUA FETE

JOHN-SILOCH

Fasc. 16. — Cent. 20

JOHN SILOCH

17. — Cent. 20

JOHN SILOCH

Fasc. 18. — Cent. 20

JOHN SILOCH

AVENTURILE DETECTIVULUI AMERICAN

JOE JENKINS

No. 4

EP

NH

O CHEMARE IN NOAPTE

Citeşte

şi recomandă

ROMANUL

POLIŢIST

dar nu-l

împrumuta

AVENTURILE DETECTIVULUI AMERICAN
JOE JENKINS

O CHEMARE ÎN NOAPTE

O chemare în noapte

— Din aventurile detectivului Joe Jenkins —

— Mr. Joe Jenkins, detectivul particular?

— Sunt eu

Vizitatorul se apropiă. Părea a fi făcut un drum grabnic, căci respiră greu și păreà cu totul istovit.

— Am auzit despre extraordinara d-tale destoinicie, Mr. Jenkins, începù el dându-și toată silința să-și învingă oboseala. — Vorbele-i ieșeau întrerupt de pe buze, tremurà din tot corpul. Ai fi avut impresia că te găsești înaintea unui om bolnav sau a unuia stăpânit de vr'o spaimă chinuitoare.

— Trebuie să-ți cer scuze, Mr. Jenkins, urmă el, — că te deranjez atât de dimineață (abià erà ora 7). Dar ceea ce am pățit astă noapte nu-mi lasă un moment de liniște. Locuiesc la estremitatea dela răsărit a Parisului, în strada St. Fargeau, arondismentul 20, și am făcut drumul până aci la d-ta pe jos, în trei ore. Trebuie să-mi vii în ajutor, te rog din suflet, Mr. Jenkins.

— De ce nu te adresezi poliției?

— Ceea ce mi s'a întâmplat e de așà natură, încât cineva care nu are obișnuința de a pătrunde lucrurile ceva mai în adâncul lor, poate n'ar vedeà aicea nimica deosebit. Nu sunt adică fapte anu-

mite, precise, pe cari să le pot amănunţi. Totuşi am sentimentul, că viaţa îmi este de aproape primejduită.

— De când ai d-ta acest sentiment?

— Din noaptea aceasta. Şi de aceea am venit la d-ta, Mr. Jenkins. Poate vei şti să descoperi vălul de pe întâmplările ce au dat peste mine, umplându-mă de nelinişte şi de spaimă.

— Ei bine, îi zise Mr. Jenkins încurajându-l,— linişteşte-te. Deocamdată aci la mine poţi şti că eşti în siguranţă. Scoate pardesiul şi şezi colea. Iei o ceaşcă de ceai cu mine?

Faţa obosită de nedormire a omului se mai învioră.

— Mulţămesc, primesc, — răspunse.

— Un moment.

Mr. Jenkins părăsi odaia, ca să dea oarecari instrucţiuni la bucătărie; curând dup'aceasta veni un servitor cu un serviciu de ceai japonez. Detectivul aşeză ceştile şi turnând ceaiul întrebă:

— De altfel, cu cine am onoarea?

— Mă iartă, zise celălalt cu un zâmbet uşor, — am uitat cel dintâi lucru ce trebuia să spun. Numele meu e François Sabin. Sunt conducătorul tehnic al unei fabrice de scaune. Locuinţa mea din St. Pargeau este chiar pe locul fabricei. Casa în care locuiesc dă spre stradă; la spate, o curte nu prea mare o desparte de corpul de clădire al fabricei.

— Eşti însurat?

— Da, dar de câteva zile nevastă-mea cu copilul nostru, o fetiţă de cinci ani, e în vizită la

părinții ei în Marsilia; de ocamdată sunt singur în locuință.

— Cât de mare e casa d-voastră?

— Are un rând de jos și un etaj; rândul de jos are trei, cel de sus patru odăi. Camera mea de dormit e în rândul de jos. Alăturea îmi am biroul cu telefonul al cărui fir comunică prin aparatul fabricei. Seara la 7 când plec dela fabrica, deschid comunicația cu telefonul meu, căci se întâmplă uneori ca și după închiderea fabricei un client sau altul să ceară vr'o informație sau să facă vr'o comandă mai urgentă.

— Se întâmplă aceasta adeseori? — întrebă detectivul.

— Dimpotrivă, foarte rar: așà de pildă acum de vr'o cinci luni nu m'a mai deranjat nimenea. Azi noapte însă s'a întâmplat ceva ce m'a speriat cu atât mai mult, ba pot zice că m'a îngrozit, fiindu-mi ceva cu totul inexplicabil.

— Este acest lucru în legatură cu telefonul d-tale?

— Da. Ca de obiceiu, aseară la ora 11½ mă retrăsei în camera mea de culcare. Avusesem vr'o câțiva prieteni în vizită și golisem împreună câteva păhărele de vin. Pela 11 mai făcusem o inspecție prin fabrică și găsisem totul în ordine. Comunicația telefonului cu locuința mea erà deschisă, după cum m'am mai încredințat odată anume.

— Unde erau prietenii d-tale, pe când d-ta inspectai fabrica?

— Rămaseseră în sofragerie, un moment sin-

guri. Sunt prieteni vechi, încercaţi, de altfel oameni cu stare.

— Bine, mai departe.

— După ce m'am întors, amicii mei îşi luară numai decât noapte bună. Am încuiat uşile şi m'am dat odihnei. Am obiceiul să ard o lampă de noapte, — lampă simplă de uleiu, dând o lumină slabă, atâta cât să te poţi orientà prin odaie; ca să nu-mi cadă lumina în faţă şi să-mi turbure somnul, obişnuiesc a pune ca apărător un obiect oarecare, de cele mai multe ori sticla cu apă cu paharul întors de-asupra gâtului. Va să zică această sticlă o pun între lampă şi căpatâi, pe măsuţa de noapte. Amănunţesc toate acestea cu dinadinsul. Pentru ce, vei vedeà mai încolo.

„Trecuseră vr'o zece minute după ora 3 din noapte, când fui deşteptat de sunetul strident al soneriei telefonului din odaia vecină. Cum eram încă ameţit de somn, nu-mi dădui seama din primul moment de unde veneà sunetul. Mă ridicai în pat, soneria răsună din nou. Acuma eram deşteptat cum se cade; sării din pat şi alergai în biurou. Ridicai receptorul şi răspunsei dându-mi numele. Numai decât auzii o voce puternică, o voce de femeie păreà, care cu un accent de mare spaimă îmi strigă cuvintele:

„— Fugi! pentru Dumnezeu.., Vor să te..."

„Aci vocea se întrerupse. Căutai a restabili legatura; dar înzadar. Dela centrală nu mai putui dobândi nici un răspuns. Timp de cinci minute am încercat tot posibilul; am sunat, am strigat

în receptor. De geaba. Trebuià să admit că în acest timp comunicaţia fusese întreruptă, — telefonul nu mai funcţionà. Mi-am zis...

— Ei, ce ţi-ai zis atuncea? întrebă detectivul, pe gànduri.

— Mi-am zis că întreruperea comunicaţiei trebuià să-şi aibă originea la telefonul din fabrică. O altă esplicare nu-mi părea admisibilă.

— Şi ce-ai făcut atunci?

— Un moment am rămas ca zăpăcit. Ce putea să însemneze această chemare în noapte? Cine oare să fi avut vr'un interes ca să-mi dea de ştire despre vr'o primejdie ce mă ameninţà? Hotării să caut să mă încredințez. Eu nu sunt un om care se sperie uşor, Mr. Jenkins. Aşà dar, mi-am zis numai decât că cel dintâi lucru ce aveam de făcut erà să mă duc să văd ce s'a întâmplat în biuroul fabricei. Cinevà trebuià să fi umblat pe acolo.

Mă îmbrăcai în mod sumar, îmi luai revolverul şi trecui în clădirea fabricei. Noaptea erà răcoroasă şi cam ceţoasă. Luna se ascunsese în nori şi obiectele din curtea fabricei nu se deosibeau bine. Uşa clădirii erà încuiată, ca totdeauna noaptea. O descuiai şi intrai. In biorou toate erau aşà cum le lăsasem. Mă apropiai încet de aparatul telefonic, care e în fundul odăii. Intr'adevăr, dela prima vedere observai că comunicarea cu locuinţa mea, pe care eu o stabilisem şi o controlasem, erà strămutată, erà întreruptă!

— Nu e cumvà nici o eroare? Poate că din

distracțiune d-ta singur crezând să stabilești legătura...

— O nu! Nici o eroare nu e cu putință, — dovadă că după ce m'am întors din fabrică, unul din prietenii mei a telefonat nevestii sale; deci în acel moment legătura cu telefonul fabricei exista...

— Și ce-ai mai constatat pe urmă?

— De o cam dată nimic. Am telefonat numai decât la centrală. După cum știi, Mr. Jenkins, toate convorbirile de noapte la telefon se înregistrează, din cauza taxelor suplimentare. Deci întrebai dela care număr s'a cerut legătura cu mine, cu un sfert de ceas mai nainte? Mi s'a răspuns cu hotărîre că nimenea nu ceruse numărul meu. Totul îmi apărea deci ca o enigmă.

— Dar, întrebă Mr. Jenkins, — între locuința și fabrică nu se poate telefona de-a dreptul?

— Ba da.

— Atunci dar, zise dedectivul liniștit, chemarea n'a putut veni decât din biroul fabricei.

— Acelaș lucru mi l-am spus și eu, — declară d-l Sabin. — M'am întors, pe gânduri, în locuința mea, ținând mereu revolverul la îndemână. Nu putusem descoperi nimic suspect, și aproape îmi venea să zic că totul nu fusese decât un vis, o părere, dacă nu...

— S'a mai întâmplat ceva pa urmă?

— Da. Am purtat lumina prin toate colțurile casei mele; nicio mișcare. Apoi mă culcai iar în pat, mai mult ca să mă încălzesc decât ca să readorm — căci nu mai simțeam nici un îndemn

de somn. Pe când stăteam așà întins în pat, observai deodată cevà ce-mi dădu dovada sigură — oricât lucrul păreà neînsemnător, — că cinevà trebuià să fi fost acolo, în lipsa mea...

— Ce-ai observat? întrebă Mr. Jenkins cu interes vădit.

— După cum am spus, obișnuesc să țiu noaptea o lampă aprinsă, iar în fața ei pun sticla de apă cu paharul deasupra, în așà chip ca să oprească lumina d'a-mi cădea în ochi. Altfel nu pot să dorm. Cum mă întinsesem iar în pat, deodată simții lumina lămpii isbindu-mi privirea. Nu puteà să încapă îndoială: ori sticla ori lampa trebuià să fi fost mutată din loc, cu vr'o patru sau cinci centimetri; cineva ridicase sau una sau alta și n'o mai repusese exact la locul ei.

„Constatând acest lucru indubitabil, mă ridicai, iarăș, și mai neliniștit ca mai înainte. Mă uitai cu atențiune în toate părțile, apoi trecui iar în odaia de alături. Privirea-mi căzu asupra unui petec alb pe jos, pe care înainte nu-l observasem. De sigur că înainte d'a mă fi dus la fabrică nu erà acolo, căci altfel nu s'ar fi putut să nu-l văd. Il ridicai; erà o bucățică de hârtie pe care erau scrise niște litere, fără înțeles. Iat-o Nu pot să-mi dau seama dacă e sau nu în vreo legătură cu întâmplarea de astă noapte, dar atâta e sigur că nu e scrisul meu, și nu provine din hârtiile mele. După cum poți vedeà, e numai o bucată dintr'o hârtie ce pare a fi fost ruptă în două..!

Detectivul luă o lupă de pe biroul său și exa-

mină bucăţica de hârtie cu toată atenţiunea. Erau într'adevăr nişte succesiuni de litere din cari nu releşià absolut niciun înţeles:

Zlop. bal opb——————
...3. psf. mb.——————
Cboll. tvou——————
tpcb. — Mbo——————

Detectivul se cufundă în examinarea misivei şi dete de mai multe ori din cap.

— De geaba, nu se poate înţelege nimic, zise vizitatorul. Mi-am bătut eu capul destul în zadar.

— Şi după ce-ai găsit hârtia asta, ce ai făcut?

— M'am îmbrăcat în grabă şi am plecat. Am străbătut Parisul întreg pe jos până ce am ajuns aci la d-ta, la ora 7 de dimineaţă.. Acuma, ce crezi d-ta Mr. Jenkins despre toate astea şi ce mă sfătuieşti să fac?

Detectivul păreà că nici nu mai dădea atenţione cuvintelor din urmă ale vizitatorului său. Continuà să examineze bucăţica de hârtie cu ciudatul text de neînţeles şi făcea fel de fel de notiţe pe blocul ce luase de pe birou, comparându-le din când în când cu conţinutul hârtioarei. Interveni o pauză mai lungă, în decursul căreia Mr. Joe Jenkins scrià mereu, dând de mai multe ori din cap. In cele din urmă ridică ochii.

— E păzită casa d-tale în timpul zilei, d-le Sabin? întrebă.

— Da. Am o femee menajeră care vine dimineaţa şi pleacă seara la 8.

— Bine. Scrisoarea din care mi-ai adus crâmpeiul acesta, e desigur de cea mai mare impor-

tanță. Cred că ea o să ne dea deslegarea enigmei. Avem aface aci cu o scriere secretă, pe care până în acest moment n'am putut-o descifrà. Dar lasă-mi hârtia aci. In câteva ore cred că îi voi da de căpătâi. Acuma du-te liniștit acasă, d-le Sabin. Peste zi n'are să se întâmple nimica. Insă pentru la noapte pot să-ți prevestesc aproape cu siguranță noi evenimente... Te rog să-mi mai spui ceva: Păstrezi d-ta peste noapte ceva sume, fie bani de-ai fabricei sau ai d-tale proprii, în casă la d-ta sau în fabrică?

— Nu. Afară de sume cu totul neînsemnate. Partea cea mai mare a încasărilor o vârs întotdeauna dup'amează la bancă. E adevărat că această regulă generală n'am introdus-o decât de vr'o trei săptămâni Mai nainte ni se întâmplà adesea să păstrăm sume mai mari în casă. Până ce într'o zi colegul meu, șeful comercial și contabil, al fabricei, la o revizie constată o lipsă de 35.000 de franci în cassa lui. Acești bani trebuie să i se fi furat, după declararea lui; căci nu-și puteà explica niciîntr'un alt chip deficitul.

— A fost tras la răspundere pentru aceasta?

— Nu. A fost pur și simplu concediat Nu s'a găsit cu cale să se facă o denunțare împotriva lui, fiindcă nu existà niciun temei vădit de bănuială.

— Ai mai revăzut pe colegul d-tale după ce a fost concediat?

— Da, odată... Acù vr'o trei zile Lançon a fost la mine; erà, da, la 21 August, spre seară, pe la ora 7. Mi-a spus că a găsit un loc bun într'o fabrică de sobe, și se interesà cum se

părea, cu mare zel de noua lui activitate. Mi-a explicat cu mare vioiciune diferite sisteme noi de construcţii de sobe, pentru cari noua lui firmă dobândise brevete de invenţie...

Detectivul se uită cu atenţiune la d-l Sabin.

— Şi in ce fel ţi-a explicat d-l Lançon d-tale noile sisteme de construcţie?

— A deschis uşile sobei de olane din odaia mea de dormit, mi-a arătat interiorul şi mi-a explicat deosebirile de construcţie dintre sobele lui şi sistemul sobei mele: regularea curentului şi expulsarea produselor combustiunii.

Detectivul se ridică.

— Astăseară am să viu la d-ta acasă. La ce oră anume, nu pot să-ţi spun incă cu siguranţă. In tot cazul, să n'ai nicio nelinişte. In momentul primejdiei voi fi acolo. Ce număr ai la casă?

— Strada St. Fargeau, 176.

— Dacă peste zi s'ar intâmplà cevà ce vei crede că e bine să-mi comunici, sa mă inştiinţezi la telefon... Dar de când te-ai intors din colonii?

Directorul se uită uimit la detectiv.

— D-ta ai stat desigur mai mult timp prin Extremul orient.

— Intr'adevăr... Am fost câtva timp in Tonking, — ingână vizitatorul; — dar de unde... d-ta...

— Eh, nu e lucru greu de ghicit. Văd pe mânile d-tale urme de pete, pe cari le lasă numai boala frigurl paluatre de prin acele părţi... Eşti vindecat acum? Mai iei chinină?

Inginerul se uită la Mr. Jenkins cu un zâmbet aproape admirativ.

— E uimitor! murmură el. Da, adăogă; sunt aproape vindecat. Din precauţie mai iau din când în când cevà chinină... Aşadar la revedere de seară... Te aştept, Mr. Jenkins!

Când d-l Sabin pe la ora 8 din aceiaşi zi stăteà la masa de seară, auzì sunând clopoţelul dela intrare. Deschise, şi în prag apărù Mr. Joe Jenkins cu obişnuitul lui zâmbet liniştit.

— Ai descoperit cevà, Mr. Jenkins?

— Care e odaia d-tale de culcare, d-le Sabin? ripostă detectivul, trecând repede prin coridor. — Aş vrea să văd soba la care fostul d-tale coleg d-l Lançon, ţi-a demonstrat noile sale sisteme.

Foarte mirat, directorul îl conduse, deschizându-i uşa odăii a cărei mobilă principală erà un pat. Detectivul merse drept la sobă, deschise uşiţa, scoase scrumul care în decursul verii se uscase acolo şi îi examină conţinutul cu îngrijire. Pe măsură ce materialul erà examinat, îl dădea la o parte, şi tot mereu scotea altă şi altă grămadă de scrum din sobă, — lucru de care d-l Sabin nu se puteà mirà îndeajuns.

Deodată ieşì la iveală o casetă mică pe care Mr. Jenkins, cu o exclamare de satisfacţie, o desfăcù din legăturile în cari erà strânsă şi o deschise.

— Şi aci iată, d-le Sabin, îţi încredinţez cei treizeci şi cinci de mii de franci pe cari colegul

d-tale, d-l Lançon, l-a defraudat acum trei săptămâni!

Inginerul se uită cu ochii înholbați, când la bani când la detectiv.

— Şi cum au ajuns banii aceştia aci în soba mea? întrebă el în cele din urmă cu vocea răguşită de emoţiune.

— Ei Doamne, zise Mr. Jankins liniştit, e lucrul cel mai simplu din lume. Când d-l Lançon a pus mâna pe bani, el nu putea fi sigur că n'are să fie arestat şi perchiziţionat. Dacă ar fi-luat suma acasă la dânsul, şi s'ar fi găsit acolo, n'ar fi putut să explice provenienţa ei, şi ar fi fost numai decât dovedit, condamnat, lipsit de fructul hoţiei sale. Deci, ca să evite toate aceste... neplăceri, s'a gândit la o ascunzătoare cât se poate mai sigură. Că d-ta vara nu faci foc în sobă, aceasta fireşte o ştiă prea bine. Sau poate că d-ta nu aprinzi focul aci nici chiar iarna?

— Intr'adevăr, nu nici iarna nu-mi încălzesc odaia de dormit.

— Ei bine, colegul d-tale îţi cunoştea perfect obiceiurile. De aceea a ales ca ascunzătoare soba din odaia d-tale de culcare. Bănuesc că el avea oricând intrarea liberă în locuinţa d-tale?

— Eram, colegi fiind, în termeni foarte buni. Venea foarte adesea la mine.

— Intr'o bună zi aşadar, a ascuns banii la d-ta, şi la revizuire a făcut pe inocentul. Unde sunt banii? nu ştie; lipsesc; nu se găsesc nicăieri; a fost deci evident victima unui furt rafinat. Nu mă îndoesc că avea deplina siguranţă că

d-ta nu puteai fi în niciun caz bănuit de complicitate. Deci, ce şi-a zis el de aci încolo? Să pândească un moment când d-ta vei ieşi lăsând casa deschisă, pentru ca să-şi ia prada şi s'o pună în siguranţă, după trecerea oricărei primejdii de urmărire.

„Calculul acesta se vede că nu-i ieşise tocmai bine, fiindcă probabil în acest timp d-ta nu ţi-ai lăsat casa fără supraveghere.

— Într'adevăr. Din ziua aceea n'am mai plecat de-acasă, şi nu lipseam decât ziua, în care timp îngrijitoarea mea nu se mişcă de aicea.

— Pierzându-şi răbdarea aşadar, colegul d-tale de odinioară s'a hotărât să-ţi facă o vizită. S'a folosit de un pretext dibaci ca să-şi facă de lucru la soba din odaia d-tale de culcare. De sigur în speranţa că îl vei lăsà un moment singur şi va putea să ia caseta şi s'o pună la buzunar. Fără să ştii, nu i-ai dat pas, — a trebuit să renunţe, şi atunci a luat o hotărâre extremă: să-ţi calce casa noaptea.

— De ce însă, întrebă d-l Sabin, — a luat o cale cu atâta înconjur şi pierdere de vreme prin biroul fabricei? Ce-avea el să caute acolo? Banii erau doar aici.

— Da. Dar acolo erà telefonul. D-l Lançon ştià bine că, îndată ce d-ta ai fi auzit cevà suspect, ai fi alergat la telefon să ceri ajutor. Acest lucru trebuià mai întâi şi mai întâi evitat. De aceea primul gând i-a fost să pătrundă în biroul fabricei şi să strămute comunicarea cu tele-

fonul din biroul d-tale. Astfel erai cu totul izolat de lumea din afară.

— Dar, zise directorul încet și apucându-se cu mânile de cap, — de unde ai putut d-ta să știi toate lucrurile astea? Banii din sobă? Lançon autorul furtului?

— De unde? — întrebă Jenkinks zâmbind; ai uitat scrisorica?

— Scrisoarea cu scrierea cifrată? Petecul pe care ți l-am dat?

— Ei da, ia mai uită-te odată la ea; ce scrie aici?

Zlop. bat. opo..................
...3. psf. mb..................
Cboll. tuou..................
tpcb. — Mbo..................

„Nu observi nimica aicea, ce să ți se pară ciudat, ori să-ți dea vr'o bănuială?

D-l Sabin luă hârtia. O examină câteva minute, apoi răspunse:

— Nimic. Habar ce idee să am ce să însemneze această harababura de litere.

— Ei, ia bagă de seamă. Nu sunt aicea numai litere; e și o cifră, care e ceva clar: cifra 3. De aci a plecat raționamentul meu. Îți aduci aminte că mi-ai spus: soneria telefonului a răsunat cu zece minute după ora 3. Bănuiala urmă deci numai decât, că această cifră 3. din scrisoare se raportă la acea oră din noapte. Prin urmare cuvântul ce urmă după 3 trebuià să însemneze *ore*, aceasta cu atât mai probabil cu cât erà într'adevăr un cuvânt de trei litere. După cifra 3

însă avem cuvântul cabalistic *psf.* Să-l comparăm cu cuvântul *ore.* Ce observi d-ta din această comparație?

— Sunt prea puțin în stare de a judecà cu pătrundere, Mr. Jenkins; te rog să-mi spui d-ta.

— Ei bine, iată. Am presupus că *psf* însemnează *ore.* Va să zică:

p este egal cu *o*
s este egal cu *r*
f este egal cu *e.*

„Cu alte cuvinte, autorul scrisorii a pus întotdeauna în locul literei respective din alfabet pe cea imediat următoare. Ca să-i descifrez scrisoarea, eu am să pun deci întotdeauna litera premergătoare din alfabet — *a* este evident că însemnează *z,* căci pentru el după *z* urmează *a,* iar pentru mine litera permergătoare lui *a* nu poate fi decât *z* dela coada alfabetului; — așadar fac următoarea descifrare:

Zlop. bal. opb...................
Vino azi noa...................
...*3. psf. mb*...................
...3 ore la...................
Cboll. tvou...................
Banii sunt...................
tpcb. — Mbo...................
sobă. — Lan...................

„Am, va să zică, deslegarea aceasta, încă necomplectă: — „Vino azi noa.... 3 ore la... Banii sunt... sobă. — *Lan...*"

„Iscălitura e evidentă: *Lançon.* Scrisoarea erà adresată, nu mai poate încăpeà niciо îndoială.

unui complice, şi întregul ei conţinut s'ar putea întregi, cu aproximaţie, sau chiar cu deplină siguranţă, în chipul următor :

Vino azi noa (pte)
(la) *3 ore la* (locul ştiut).
Banii sunt (ascunşi în)
sobă. — Lan (çon).

„Ei acum, d-le Sabin, cred că o să-mi faci cinstea să dormi la noapte la mine acasă. Căci aicea cred că n'ai putea să odihneşti în linişte. Oamenii mei stau la pândă prin împrejurimi, şi au să facă, să mă crezi, cuvenita primire nocturnilor vizitatori. Banii îi luăm cu noi, şi mâine de dimineaţă îi vom înmâna şefului d-tale, proprietarului fabricei. Să mergem dar.

Directorul îşi luă pălăria şi mantaua, când deodată îşi mai aduse aminte de ceva.

— Bine, dar... vocea prevestitoare? întrebă el. Chemarea din noapte...

— Chemarea din noapte! — repetă Mr. Jenkins; — acesta e în adevăr singurul lucru din toată afacerea, pe care nu pot să mi-l explic în chip cu totul sigur şi lămurit. Sunt două versiuni cari îmi umblă prin cap. D-l Lançon a avut, după cum ne-am putut încredinţà, un părtaş, un complice. Se poate că acesta, rămânând un moment singur în biroul fabricei, a voit cu adevărat să te prevină. Şi-o fi zis, într'o clipă de mustrare de conştiinţă, că aci erà cu putinţă, la un caz dat, să se săvârşească chiar şi un omor. Dar şi mai probabil mi se pare că această chemare în noapte n'a fost decât o stratagemă.

— O stratagemă? Şi în ce scop?
— Ca să te depărteze pe d-ta din casă.
— Totuşi, banii nu i-au luat.
— Nu, fiindcă prea te-ai întors curând. Se vede că cel care intrase în casă, pusese mâna pe lampa de pe mescioară ca să-şi lumineze operaţia de căutare în sobă, — când alarmat de sgomotul reîntoarcerii d-tale din fabrică, a pus repede lampa la loc şi a ştera-o. Cred că nu încape îndoială că te ştiă înarmat, şi astfel n'a putut riscà lovitura, ci a amânat-o, — poate pe astă noapte, poate pe altă zi; dar în sfârşit vezi că de-acuma nu mai poate să reuşească...
Ieşiră amândoi în stradă.
— Şi onorarul d-tale? întrebă directorul, zăpăcit încă de toate aceste extraordinare întâmplări.
— Ei, zise Mr. Jenkins râzând, — cred că şeful d-tale nu se va arătà prea sgârcit cu recompensa cuvenită unuia care-i va aduce mâine de dimineaţă 35.000 de franci caşi căzuţi din cer!

COLECȚIA „MISTER”

AU APARUT:

1. Omul cu capul tăiat
de H. de Vere Stacpoole
2. Fantoma care ucide
de Guillaume Livet
3. Gazul Infernal
de Agatha Christie
4. Expresul Albastru
de Pierre Michelon
5. Ora fatală
de Philippe Oppenheim
6. Misterul dela Trafalgar Square
de Gavin Holt
7. Apelul Morții
de Quentin Patrick
8. Demonicul Mr. X
de Anthony Armstrong
9. Diabolicul Fu-Manchu
de Sax Rohmer
10. Cei patru
de Agatha Christie
11. Masca lui Fu-Manchu
de Sax Rohmer
12. Detectivul leneș
de Georges Dilnot
13. Fiica lui Fu-Manchu
de Sax Rohmer
14. Gondola tragică de d'Angelis

VOR APARE:

15. Prăbușirea lui Fu-Manchu
de Sax Rohmer
16. Ultima lovitură a lui Fu-Manchu
de Sax Rohmer

No. 2 Lei 3

Aventurile lui

Sherry Dan

Maestrul detectiv englez

Fiecare volum complect apare regulat săptămânal în fiecare Marţi

AVALERII TEMPLULUI

No. 3 Lei 3

Aventurile lui

Sherry Dan

Maestrul detectiv englez

Fiecare volum complect apare regulat săptămânal în fiecare Marţi

COLIERUL SANGEROS

No. 4 Lei 3

Aventurile lui

Sherry Dan

Maestrul detectiv englez

Fiecare volum complect apare regulat săptămânal în fiecare Marţi

PROFANATORII DE CADAVRE

Casa Editoare Virgil Florescu

BUCUREŞTI

Lansează pe celebrul

Detectiv Englez

SHERRY DAN

In uimitoarele sale aventuri, fiecare volum complect, apare odată pe săptămână, MARŢI

No. 5 cuprinde:

Două picături de sânge

ce apare Marţea viitoare

in volum complect

AVENTURILE DETECTIVULUI AMERICAN

JOE JENKINS

No. 5

EP

NH

BILETUL DE LOJE

Biletul de loje

— Din memoriile unui detectiv —

Cameristul conduse pe tânăra, distinsa doamnă în odaia de lucru a detectivului şi se închină cu politeţe:

— Domnul Joe Jenkins va veni numai decât. zise el ieşind.

Doamna se uită curioasă prin odaie.

Nimic din aranjament, nu trădà că se găseşte în casa unuia dintre cei mai celebri, cei mai temuţi oameni din Europa, şi chiar peste ocean.

Pereţii erau împodobiţi cu picturi originale, pe masă se găseau in dezordine, cărţi şi reviste, noutăţile librăriilor.

In clipa următoare apărù în faţa vizitatoarei detectivul Joe Jenkins.

— Mă mir, doamna mea, începù el, că ai şi aflat despre sosirea mea la Londra.

— Am aflat din întâmplare aseară, răspunse tânăra doamnă, că ai sosit din escursiunea dela Paris. Eram în foierul Teatrului St. James, unde se vorbeà despre asta. Şi'ţi mărturisesc sincer că îmi pare foarte bine că te-am găsit. Deoarece am o afacere foarte importantă.

— Ei, răspunse d. Jenkins zâmbind, se înţelege. Când o doamnă tânără şi bogată, din societatea Londoneză, vine la mine dimineaţa la 11 ore, trebue să fie un caz important.

— Inadevăr, zise tânăra femee. Şi trebue să îţi mărturisesc că bărbatul meu nici nu ştie că sunt la d-ta. Cu un ceas înainte nu eram încă hotărîtă să vin. Ideea mi-a venit abia de câteva minute. Dar bărbatul meu nu va fi mulţumit de demersul meu. Căci în definitiv el a fost acela contra căruia s'a comis crima.

— Imi daţi voie să şed, zise detectivul luând un scaun. Şi acum vă rog să povestiţi amănunţit.

— Cred, zise doamna, lăsându-se pe spatele fotoliului, că numele meu, pe care l-aţi citit pe carta de vizită, nu vă este necunoscut.

— Negreşit că nu. Am urmărit şi din Paris gazetele cari anunţaseră cununia frumoasei, singurei fiice a d-lui Sutherland cu d. James Winbledon, unul dintre cei mai cunoscuţi bijutieri din Londra, şi v'am felicitat în gândul meu.

— Vă mulţămesc, şopti tânăra femeie. Căsătoria aceasta a fost dorită de ani, de părinţii mei. D-ta ştii că tatăl meu e om cu avere şi soţul meu, d. Winbledon, este moştenitorul bogatei prăvălii Winbledon BrotERS.

— E singurul moştenitor?

— Da. Şi de când a intrat în posesia firmei, de şase ani, James a îndoit averea rămasă dela tatăl său. Speculaţiunile lui comerciale în Amsterdam şi Paris au rămas proverbiale.

„Cu toate aceste, pe mine d. Winbledon nu

m'a luat pentru avere, — deşi noi fetele bogate avem întotdeauna teamă de aceasta. Dar zestrea mea o să-i prindă totuşi bine în transacţiunile lui mai importante.

— Ai avut d-ta zestre aşà de mare ?

— 40 000 lire sterline, răspunse ea.

— Un milion de franci ! zise Jenkins. Frumoasă sumă !

— Nunta noastră fusese sărbătorită în otelul Claridges, la începutul lui April, cu mare pompă. Apoi am plecat în insula Canariilor şi voiam să ne întoarcem pe 10 Mai.

In timpul acesta, tatăl meu ne cumpărase o casă, în strada Kensigton, bine şi luxos mobilată. Iar mama, care ţinea foarte mult să fiu bine servită, îmi angajă o mulţime de servitori, cari aveau să-şi ia posturile în primire, la 10 Mai.

— Dar, întrerupse Jenkins, astăzi avem abia 6 Mai.

— Da, răspunse tânăra doamnă zâmbind, numai decât veţi aflà . . . Bărbatului meu îi se urâse cu viaţa aceia neactivă. El, care erà obicinuit să lucreze zilnic dela 9—5, n'avea acum altă distracţie decât baia, plimbarea şi masa.

„La începutul lui Mai îmi declară că nu mai poate suportà această viaţă. Şi astfel ne-am hotărît să ne întoarcem înainte de termenul fixat, la Londra.

„Făceam haz de reîntoarcerea noastră, aşà incognito, singuri în apartamentul nostru din str. Kensigton. Nu i-am vestit nici pe părinţii noştri

de sosirea noastră. Numai pe câţiva oameni de afaceri, cu cari James aveà de lucru.

— Şi servitorii ? întrebă Jenkins.

— Nici pe servitori, răspunse tânăra doamnă zâmbind ; acasă nu ne-am speriat deloc de lipsa lor, şi la restaurant am fost bine serviţi. In ultimele zile am gătit chiar eu singură, căci la Lausanne am învăţat bucătăria. Şi pot să spun că mâncările au fost foarte bune.

— Sunt convins, doamnă, zise Jenkins curtenitor. Dacă-mi permiteţi...

— Numai decât, întrerupse ea, să mă scuzaţi dacă vă ţin prea mult. Dar introducerea asta este după cum veţi vedea, necesară... Aşà stăteam eri seara la masă, când de afară sună cineva. Am rămas surprinşi, deoarece nu aşteptam pe nimeni. Soţul meu se duse să deschidă. Erà un curier cu o scrisoare recomandată. In scrisoare era un bilet de loje la Teatrul St. James. Alături un bileţel :

„Ghiciţi cine vi'l trimite ?"

„Nu ne-am bătut prea mult capul.

„Ni le-a trimis probabil d. Akrinson, un prieten vechiu al soţului meu, care de multe ori ne făcea astfel de surprize amabile.

„Sau poate o bună prietenă a mea pe care o întâlnisem de dimineaţă în strada Oxford.

„In orice caz noi aveam o loje şi ne-am hotărît s'o întrebuinţăm. Mai ales că se jucà o piesă de Bernard Shaw, autorul meu favorit.

„Luarăm deci un automobil şi ne-am dus la teatru.

„Şi acum se intâmplă ceva nemai pomenit. Când ne-am intors acasă, cheia dela intrare nu se potrivi in broască.

Numai cu mare greutate reuşirăm să deschidem uşa.

Cuprinşi de grijă, căci bănuiam ceva rău, urcarăm scările. Observai numai decât că uşa camerei de lucru a soţului meu erà deschisă: ştiam bine că la plecare o inchisesem.

„Făcui lumină şi privirea ne căzù îndată pe cassa de bani. Erà spartă! Spartă şi jefuită! Toată zestrea mea şi o parte din averea soţului meu, dispăruse.

Detectivul îşi încreţi fruntea.

— Cum se face, d-nă Winbledon, că ţineaţi atâţia bani in cassă?

— Bărbatul meu voià să intreprindă o mare afacere. Banca fusese închisă eri din cauza sărbătorii.

— Biletul pentru loje vi l-a trimis jefuitorul, zise Jenkins după o scurtă meditare.

— Ne-am dus încă in noaptea aceea la poliţie. Am povestit intâmplarea şi şeful ne asigură că va face tot posibilul să dee de urma făptuitorului. Că n'am prea dormit în noaptea aceea, vă puteţi închipui, d-le Jenkins.

„Azi dimineaţă, după ce m'am dus in City să îmi târguesc câte ceva, îmi veni in minte deodată să viu să te consult pe d-ta.

— Foarte bine, zise Jenkins, voiu fi foarte fe-

ricit dacă vă voiu puteà servì. Spune-mi doamnă, aveţi vr'o bănuială pe cineva?

Tânăra femeie se gândi puţin, apoi răspunse:

— Nu. Nici cea mai mică bănuială.

— Ce mai erà în cassă afară de bani?

— Hârtii de afaceri şi caete comerciale.

— Aceste n'au fost furate?

— Afară de bani nimic.

— Cine mai ştia că vă aflaţi în Londra?

— Vr'o cinci, şase persoane.

Jenkins scoase ceasornicul.

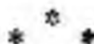
— Unde se află d. Winbledon în timpul acesta?

— In biroul său.

— Şi când se intoarce acasă?

— La ora şase.

— Aşteptaţi-mă la cinci. Şi să-mi faceţi până atunci lista tuturor persoanelor cari ştiau despre aflarea d-voastră la Londra.

Când Jenkins sosì la ora cinci, la casa lui Winbledon, venì chiar stăpâna să deschidă.

— Aţi descoperit ceva? întrebă detectivul.

— Nimic, d-le Jenkins.

— Vă rog să-mi arătaţi cassa jefuită.

Peste câteva minute mai târziu Jenkins stătea înaintea monstrului de oţel din măruntaiele căruia curgeau sfărămături de pietriş şi umpleau aerul de praf.

— Aveţi cheile?

— Sunt aci.

Detectivul descuie şi examină interiorul şi, exteriorul cassei, dând din cap. Apoi privirea îi căzù pe caete.

— Imi permiteţi să arunc o privire în caetele aceste ?

Poate că spărgătorul a lăsat ceva urme din arta lui... Nu vă deranjaţi, d-nă, în afacérile gospodăriei... Aceasta e cum mi se pare masa de scris a d-lui soţ ?

— Da.

— Să binevoiţi, a-mi da şi cheile de la sertarele aceste. Poate a încercat spărgătorul şi aci.

— Iţi mulţămesc pentru interesul d-tale, d-le Jenkins, zise d-na Winbledon zâmbind. Dar în sertarele acele sunt, mi se pare, numai scrisori fără interes. Regret că n'am la mine cheile, sunt la soţul meu... Şi acum te rog, să mă scuzi pentru un sfert de ceas.

Erau şase ore trecute când sosi d. Winbledon acasă Nu venì singur.

Inspectorul Wood din Scoţia pe care îl căutase în biroul său, venea cu dânsul să cerceteze cazul.

— Ai întrebat, d-ta, începù inspectorul, între cunoscuţii d-tale despre biletul de loje ?

— Am avut ocazie să vorbesc azi cu câţiva: cu d. Atkinson şi cu d-na Dawson şi alţii, dar nici unul dintre ei nu mi-a trimis biletul. Eu n'am prietin cari recurgând la astfel de mijloace să intre în casă în lipsa mea şi să-mi spargă cassa.

— Şi totuşi, răspunse inspectorul Wood, trebue

ă fi fost cineva care cunoştea imprejurările. A-
ceas'a e uşa? Mulţămesc. Voiu merge inainte.
Da, trebue să fie, natural, unul ... A! dar ... ce-i
sta? ... Domnul Joe Jenkins! Bună ziua, Jen-
ins.

Se apropie de celebrul detectiv şi-i strânse
mâna.

— Iar în Englitera, d-le Jenkins? ... Da, am
auzit de sosirea d-tale ... Şi numai decât un caz
aşa de greu! ... Eu cred însă că erà de prisos
să-l mai chemaţi pe d. Jenkins. Căci întocmai
cum nu putem să aducem noi lumină aci, tot aşa
nu va putea nici el descoperi nimic.

— Nu l'am adus eu pe d. Jenkins, răspunse
Winbledon rece.

— Eu am fost care l'am adus pe d. Jenkins,
zise d-na Winbledon, care tocmai intrase în ca-
meră. Nu cred să ai ceva împotrivă, James?

— Nu, dragă, răspunse d. Winbledon, mân-
găind pe soţia sa, numai mă tem, după cum
crede şi d. Inspector Wood, să nu fie ostenelile
de geaba.

— Da, susţinù vechiul poliţist, mă tem în ade-
văr că aci se va sfârşi şi arta d-lui Jenkins. O
cassă spartă, şi nimic altceva.

— Ei, răspunse Jenkins cu un zâmbet amabil,
ceva totuşi îmi spune mie această cassă spartă.

Inspectorul Wood se uită cu îndoială la de-
tectiv.

— N'ai observat ceva la cassa aceasta?

Poliţistul se uită în faţa detectivului.

— Nu.

— Observaţi bine uşa cassei.

Wood se mai uită încă odată la uşă şi clătină din cap.

— Eu înţeleg: să vă uitaţi pe din lăuntru.

Inspectorul Wood şi d. Winbledon se apropiară curioşi şi examinară uşa cassei de bani.

— Nu vedeţi nimic?

— Nu, răspunse Wood după o pauză.

Winbledon se uită la detectiv dând din umeri.

— Ei, nu vedeţi că uşa asta a fost scobită cu dalta?

— Da, asta o vedem noi, zise inspectorul cu un râs lăbărţat. Uşa a fost întăi topită apoi scobită cu dalta.

— Ceeace însă, mi se pare, că d-voastră nu vedeţi este: că uşa a fost sfredelită nu pe din afară ci pe dinlăuntru.

Inspectorul se uită cu ochii mari la detectiv.

— Asta ar însemnà?... întrebă cu răsuflarea înecată.

— Asta înseamnează, continuă detectivul liniştit, că cineva cine are cheia, a desculat frumos cassa şi a lucrat în tignă la spargerea ei, mult mai uşoară pe din lăuntru decât pe din afară, ca să...

— Ca să... repetă inspectorul cu buzele tremurătoare.

— Ca să simuleze o spargere.

— Şi bănuiţi d-voastră cine putea să fie acesta? întrebă Winbledon cu vocea arzătoare.

Detectivul se uită o clipă cercetător în ochii gluvaergiului. Apoi zise liniştit:

— *D-ta*, d-le Winbledon!

In clipa asta se întâmplă ceva ne mai pomenit. Cu o săritură Winbledon eşi pe uşe şi o încuie pe din afară.

Apoi se auziră paşii lui cum alergau pe scări în jos.

Toate se întâmplară cu o iuţeală aşa de surprinzătoare de nimeni n'avu timp a-l împedică.

— Ştiam că d. Winbledon va alege calea asta! Imi pare rău, doamnă, că a trebuit să-ţi descopăr un adevăr aşa de crud.

„Dar totuşi, cred, continuă el mângăetor, după ce tânăra femeie începu să plângă, că un adevăr cât de crud e mai bun decât o minciună frumoasă. Şi totul a fost minciună din ceea ce spunea d. Winbledon.

„Mie mi-a fost numai decât suspectă dorinţa lui, de-a se reîntoarce la Londra, înainte de termenul fixat. Şi încă într'o casă fără servitori! D-ta îmi spuneai că făceaţi haz de lucrul acesta. Se poate, dar eu găsesc că numai plăcut n'a fost pentru d-ta să găteşti singură de mâncare, fără nici un ajutor!

„Eu numai decât am bănuit că d. Winbledon urmărea ceva în casa asta fără servitori. Când am văzut cassa spartă numai decât am ştiut că din partea lui s'a făcut. M'am încredinţat depiin după ce am găsit şi *aceasta*.

Detectivul arătă un bilet galben.

— Un bilet de vapor până în America. L'am găsit în sertarul mesei de scris. E făcut pe numele Jack Warren. D. Winbledon şi-a ales un nume falş, care să se potrivească cu numele

d-sale James Winbledon. Să nu-l trădeze monogramul cuferelor şi a rufelor sale.

Tânăra femeie îşi ridică ochii la detectiv.

— Şi pentru ce a făcut toate aceste? întrebă abia auzibil.

— Să-ţi explic, doamnă, răspunse Jenkins.

D. Winbledon avea de gând să fugă mâine seară cu zestrea d-tale la America.

„Căci deşi dânsul rupsese o parte din filele caetelor, totuşi am putut afla că în anii din urmă speculaţiunile lui nebune il ruinaseră de tot.

„Năvălirea creditorilor erà de aşteptat îndată după ştirea sosirei lui la Londra. De aceia se hotărâse să fugă la America cu zestrea d-tale.

— Dar de ce, întrebă d-na Winbledon, comedia asta? Bărbatul meu avea banii mei în mână. N'avea decât să plece cu ei. De ce a simulat spargerea şi furtul?

— Ei, Doamne! răspunse Jenkins. Dacă s'ar fi aflat fuga cu banii d-tale — şi toată Londra ar fi auzit de asta — el n'ar fi avut un minut linişte pe vapor. Nici n'ar fi sosit la America şi ar fi fost arestat. Tatăl d-tale ar fi dispus prinderea lui. A crezut mai nimerit să răspândească svonul că banii au fost jefuiţi

„D-ta ai fi primit cu siguranţă poimâine dimineaţă o scrisoare din partea soţului d-tale unde ţi-ar fi făcut cunoscut că din cauza adâncei mâhniri a pierderei averii d-tale — se sinucide. Şi în vreme ce d-ta ai fi plâns moartea lui, el ar fi trăit bine în America, cu banii d-tale.

— Dumnezeule! suspină tânăra femeie.

— Şi acum, continuă detectivul, n'o să-i fie greu d-lui Winbledon a cere un duplicat al biletului pierdut.

Deci, dacă d-ta vrei să-ţi recapeţi averea furată, trebue să-l rogi pe d. inspector Wood să pună mâna pe soţul d-tale în momentul când se va îmbarca la Southampton pe vaporul „Aquitania"...

Şi acum daţi-mi voie să vă zic rămas bun şi să vă exprim sincerele mele condoleanţe.

MOŞTENIREA

— Nuvelă de Guy de Maupassant —

Cunoşteam pe băiatul acela mare care se numea René de Bourneval. Eră foarte plăcut în raporturi, cu toate că puţin cam trist, părea din altă lume, foarte sceptic, de un scepticizm hotărît şi mişcător, dibaci mai ales de a da pe faţă ipocriziile mondene. El spunea de multe ori:

„Nu se găsesc oameni cinstiţi; sau cel puţin nu sunt de cât în desfrâu."

Avea doi fraţi pe cari nu-i vedea de loc, domnii de Courcils. Ii credeam din altă căsătorie, din cauza numelor lor diferite.

Mi se spusese de mai multe ori că o poveste stranie se petrecuse în familia aceasta, dar fără a da nici un amănunt.

Omul acesta plăcându-mi de tot, ne legarăm numai de cât. Intr'o seară, după ce cinasem la el între patru ochi, il întrebai din întâmplare:

— Eşti din prima sau chiar a doua căsătorie a mamei d-tale?"

Il văzui îngălbenind puţin, pe urmă roşind; şi rămase câteva clipe fără să vorbească, în mod vădit încurcat.

Pe urmă zâmbi într'un fel melancolic şi dulce ce îi erà particular şi zise:

„Scumpul meu prieten, dacă nu te plictiseşte, îţi voi da asupra originei mele amănunte foarte curioase. Te ştiu drept un om inteligent, nu mi-e frică deci ca prietenia d-tale să se ştirbească întru ceva pentru asta, şi dacă ar fi aşa, nu aş mai ţine atunci să te mai am de prieten.

Mama mea, d-na de Courcils, erà o biată mică femee sfioasă, pe care barbatul ei o luase pentru averea ei.

Toată viaţa ei fu un martiriu. Cu sufletul iubitor, temătoare, plăpândă, ea fu maltratată fără răgaz de acela care trebuia să fie tatăl meu, unul din acei grosolani ce se numesc boeri de la ţară. După o lună de căsătorie, trăià cu o servitoare. Afară de asta avu ca amante femeile şi fetele arendaşilor; ceea ce nu'l împedecă să aibă şi doi copii cu nevasta lui; ar trebuì să se socotească trei, numărându-mă şi pe mine.

Mama nu zicea nimic; trăià în casa asta totdeauna sgomotoasă, ca şoarecii aceia cari se strecoară pe sub mobile. Ne băgată în seamă, dispărută, tremurătoare, privea lumea cu ochii ei îngrijaţi şi limpezi, întotdeauna mişcători, ochi de fiinţă speriată pe care frica nu o părăseşte.

Erà frumoasă cu toate astea, foarte frumoasă, foarte blondă, de un blond fumuriu, de un blond sfios; ca şi când părul ei se decolorase puţin de fricile ei necurmate.

Printre prietenii domnului de Courcils cari veneau neîncetat la castel, se aflà şi un vechiu ofi-

ter de cavalerie, văduv, om temut, drăgăstos și violent, fiind în stare de cele mai energice hotărâri, d-l de Bourneval, al cărui nume îl port.

Erà un om voinic dar slab, cu mustăți mari negre. Îi semăn mult. Omul acesta citise, și n'avea de loc aceleași păreri cu clasa lui. Străbunica lui, fusese prietena lui J. J. Rousseau, și s'ar fi zis că el moștenise ceva din legătura asta a străbunicii. Știa pe din afară *„Contractul social* și *Noua Heloiză"* și toate cărțile astea filozofice care au pregătit din vreme viitoarea răsturnare a obiceiurilor noastre vechi, a prejudecăților noastre, a legilor noastre bătrânești, a moralei noastre neghioabe.

Iubì pe mama, se pare, și fu iubit. Legătura asta fu așa de ascunsă, în cât nimeni nu o bănuì. Biata femee, părăsită și tristă, trebue să se fi legat de el, într'un mod disperat, și să ia din raporturile cu el toate felurile de a gândì, teorii de sentimente libere, îndrăznelì de dragoste independenta; dar cum erà așa de fricoasă, că nu vorbea niciodată tare, toate astea fură înăbușite, îngrămădite, strânse în inima ei care nu se deschise niciodată.

Cei doi frați ai mei erau aspri cu ea, ca și tatăl lor, nemângâind-o de loc, și obișnuiți a nu o vedea însemnând și ea ceva în casă, o tratau puțin ca pe o bonă.

Fusei singurul din băeții ei care o iubì cu adevărat și pe care 'l iubì.

Murì. Aveam atunci optsprezece ani. Trebue să adaog, pentru ca să înțelegi ce va urmà, că

ărbatul ei erà dotat de un consiliu judiciar, că o eparaţiune de bunuri fusese pronunţată în faoarea mamei mele, care păstrase, mulţumită meşteşugului legilor şi devotamentului priceput al nui notar, dreptul de a-şi face testamentul după lacul ei

Fuserăm deci înştiinţaţi că există un testament notarul acela, şi poftiţi să asistăm la citiea lui.

Mi-aduc aminte de asta ca şi cum fu ieri.

A fost o scenă măreaţă, dramatică, caraghioasă, dmitoare, produsă de răsvrătirea postumă a aestei moarte, de strigătul acesta de libertate, cea revendicare din fundul mormântului a marrei strivite de obiceiurile noastre în tot timpul ieţei ei, şi care trimetea din coşciugul ei închis, chemare disperată către independenţă.

Acela care se credea tatăl meu, un om gros, ângeros, dându-ţi înfăţişarea unui măcelar, şi raţii mei, doi băeţi puternici de douăzeci şi ceva e ani, aşteptau liniştiţi pe scaunele lor. D-l de Bourneval, chemat să se înfăţişeze, intră şi se şeză în spatele meu. Erà strâns în redingota ui, foarte palid, şi'şi muşcà mereu mustaţa, puţin ăruntă acuma. Se aştepà de sigur la ce erà să e întâmple.

Notarul încuie uşa de două ori şi începù lecura, după ce despecetluise înaintea noastră plicul igilat cu ceară roşie, al cărui conţinut nu'l ştia."

De odată amicul meu tăcù, se ridică, pe urmă e duse să ia din biuroul lui o hârtie învechită,

o desfăcu, o sărută lung, și reîncepù: Iată testamentul mamei mele:

„Subsemnata Anne-Catherine-Génevièvе-Mathilde de Croixluce, soția legitimă a lui Jean-Léopold-Joseph Gontran de Courcils, sănătoasă cu mintea și cu corpul, îmi arăt aci ultimile mele voinți.

Cer ertare lui Dumnezeu, mai întâi, și apoi scumpului meu fiu René, de actul ce vreau să făptuesc Cred pe copilul meu destul de nobil la suflet pentru ca să mă înțeleagă și să mă erte. Am suferit toată viața mea. Am fost luată de soție din calcul, pe urmă disprețuită nesocotită, asuprită, înșelată neîncetat de bărbatul meu.

Îi ert, dar nu'i datorez nimic.

Copiii mei cei mari nu m'au iubit de loc, nu m'au răsfățat de loc, abea dacă m'au tratat ca pe o mamă.

Am fost pentru ei, tot timpul vieței mele, ceea ce trebuia să fiu; nu le mai datorez nimic după moartea mea Un fiu nerecunoscător este mai puțin ca un străin; este un vinovat, pentru că n'are dreptul să fie indiferent cu mama lui.

Intotdeauna am tremurat înaintea oamenilor, înaintea legilor lor nedrepte, obiceiurilor lor neumane, prejudecăților lor infame. Inaintea lui Dumnezeu nu mai mă tem. Moartă, arunc departe de mine ipocrizia rușinoasă; îndrăznesc să'mi spun gândul, să destăinuesc și să semnez taina inimei mele.

Deci, las în depozit toată partea averei mele de care legea îmi dă voe să dispun aman-

tului meu iubit Pierre-Germer-Simon de Bourneval, pentru a reveni apoi scumpului nostru fiu, René.

(Voința este formulată, afară de asta, într'un mod precis, într'un act notarial.)

Și, înaintea judecătorului suprem care mă așteaptă, declar că aș fi blestemat cerul și existența lui dacă nu aș fi întâlnit afecțiunea adâncă, devotată, drăgăstoasă, neschimbată a amantului meu, dacă nu aș fi înțeles în brațele lui că Creatorul a făcut ființele pentru a se iubi, a se ajutà, a se mângâià și a plânge împreună în ceasuri de amărăciune.

Cei doi fii mai mari au de tată pe d-nul de Courcils, René singur datorează viața d-lui de Bourneval. Rog pe stăpânul oamenilor și 'a destinurilor lor de a pune mai presus de prejudecățile sociale pe tată și pe fiu, de a-i face să se iubească până la moartea lor și să mă iubească încă și în mormântul meu.

Acestea sunt ultimul meu gând și ultima mea dorință.

«Mathilde de Croixluce»

D-l de Courcils se ridicase; strigă: „Acesta este testamntul unei nebune!" Atunci domnul de Bourneval făcù un pas și declară cu o voce tare, hotărâtoare: „Eu, Simon de Bourneval, declar că acest inscris nu coprinde decât strictul adevăr. Sunt gata să o dovedesc chiar prin scrisorile ce am."

Atunci d-l de Courcils merse spre el. Crezui că se vor încăerà. Erau acolo, amândoi mari,

unul gras, cel'alt slab, tremurători. Bărbatul mamei mele pronunţă bâlbăindu-se: „Eşti un mizerabil!" Cel'alt pronunţă cu acelaş ton puternic şi sec: „Ne vom regăsi în altă parte, domnule. Te-aşi fi pălmuit şi provocat de mult dacă n'aş fi ţinut mai înainte de toate la linişte, în timpul vieţei ei, femeii pe care ai făcut-o să pătimească atâta."

Pe urmă se întoarse către mine: „Eşti fiul meu. Vrei să mă urmezi? N'am dreptul să te iau cu mine, dar te iau, dacă vrei să mă însoţeşti."

I-am strâns mâna fără să'i răspund. Şi am ieşit împreună. Eram, bine înţeles, pe jumătate nebun.

Două zile mai târziu, d-l de Bourneval omora pe d-l de Courcils în duel. Fraţii mei de frica unui scandal înfricoşat, au tăcut. Le-am cedat şi ei au primit jumătate din averea lăsată de mama.

Am luat numele adevăratului meu tată, renunţând la acela ce mi-l da legea şi care nu era al meu.

D-l de Bourneval a murit de cinci ani. Nu m'am mângâiat încă de moartea lui.

Se ridică, făcu câţiva paşi, şi, aşezându-se în faţa mea: „Ei bine, eu zic că testamentul mamei mele este unul din cele mai frumoase fapte, din cele mai leale şi mai mari ce o femee poate să făptuiască. Nu eşti şi d-ta de părerea mea?"

Ii întinsei amândouă mâinile: „Da, de sigur, amicul meu."

IBLIOTECA
ENTURILOR CELEBRE

ANDIȚII PARISULUI

IBLIOTECA
ENTURILOR CELEBRE

RTUL DIN CASA MILIARDARULUI
AERICAN VANDERBILT

NTURILOR CELEBRE

PTE INGROZITOARE IN VENEȚIA

IVENTURILOR CELEBRE

URMARITA PINA LA MORMINT

AVENTURILE DETECTIVULUI AMERICAN

JOE JENKINS

No. 6

EP NH

CASA DIN UMBRĂ

AVENTURILE DETECTIVULUI AMERICAN
JOE JENKINS

CASA DIN UMBRĂ

— Din memoriile unui detectiv —

— Insfârşit!

Omul care aşteptase mai bine de două ceasuri înaintea unei case de pe Avenue Wagram, oftă uşurat, şi se apropie de cel care îi apăruse din întunericul nopţii.

— Am onoarea de a mă afla în faţa d-lui Joe Jenkins, detectivul?

Acesta intră în casă făcând semn străinului să-l urmeze. Apăsă butonul unei lămpi electrice de buzunar şi la lumina aceasta examină bine figura întrebătorului.

Detectivul păru mulţumit.

— Cu ce vă pot servi? întrebă el.

— Ceva foarte important, răspunse străinul. Imi daţi voe d-le Jenkins să intru un minut la d-voastră?

— Vino!

Detectivul deschise ascensorul, apăsă butonul şi peste câteva clipe intrară amândoi la locuinţa acestuia din etajul al doilea.

— Sunt fericit că te-am găsit d-le Jenkins, începu vizitatorul nocturn.

„Am aşteptat mai bine de două ceasuri înaintea porţii d-tale, îţi poţi închipui ce nevoe aveam să-ţi vorbesc.

„E un caz enigmatic, când mă gândesc numai, tremur tot...

— Un minut! îl întrerupse detectivul. După cum văd, d-ta eşti de azi, sau mai bine de eri după ameazi pe drumuri...

„In timpul acesta ai fost numai odată acasă, şi-ai aprins lumină şi n'ai stat decât 5 minute.

Vizitatorul sări în sus şi se inholbă speriat la detectiv.

Acesta 'l privì cu sânge rece zâmbitor.

— N'ai de ce să te sperii, continuă el. Lucrul e foarte simplu.

„Stropii de ploae cari se cunosc pe pantalonii d-tale, dela genuchi în jos, îmi dovedesc că ai umblat prin ploaia care a început de eri şi s'a oprit abià azi la patru ore.

„Ghetele dimpotrivă îţi sunt curate. Asta îmi arată că ai fost pe acasă şi ţi-ai schimbat încălţămintea.

„Afară de asta, observ că o parte din hainele d-tale sunt şterse cu peria, pe când altă parte nu. Semn că te-ai grăbit cu toaleta şi că n'ai făcut lumină în cameră.

— In adevăr, d-le Jenkins, este din cuvânt în cuvânt aşà vum ai z's d-ta.

„Şi de oarece vezi mai clar şi mai adânc decât alţii, te rog să-mi luminezi cazul pentru care vin la d-ta.

Se aşeză iarăşi pe scaun şi continuă:

— Sunt proprietarul casei cu număru 84 din strada Miramare. E o casă veche, mai bine de o sută de ani în proprietatea familiei mele.

„Cu câtivà ani mai inainte am închiriat casa asta unui negustor de vechituri. Parterul şi etajul fusese ocupate de birouri şi magazinuri.

„Peste câţ-và ani s'a îmbogăţit negustorul şi s'a mutat dela mine. De atunci n'am mai putut să închiriez casa

„Eh, aşa minune nu e, căci e o cocioabă dărăpănata şi e într'o stradă rău reputată.

„Afară de asta mai are un cusur: ferestrele sunt la nord şi n'au soare.

„De multe ori am auzit, aşa din întâmplare, că vecinii o numesc: „Casa din umbra" şi mai svonesc fel de fel de istorii ciudate despre ea.

„Cât sunt aceste de întemeiate numai eu proprietarul pot să o confirm.

„După cum ţi-am spus, d-le Jenkins: casa stă goală mai bine de un an.

„Biletele *De inchiriat* şi *De vânzare* îngălbeniseră la fereastră şi tocmai mă gândeam să le schimb când se întâmplă cevà neaşteptat:

„Intr'o seară veni la mine un om şi mă întrebă: dacă vreau să-i inchiriez casa şi cât cere pe ea?

„I-am cerut modesta sumă de 3000 de franci şi el a convenit.

„Voià s'o ia pe un an deocamdată, apoi, poate zicea el, s'o şi cumpere mai târziu.

„Imi puse doar condiţia: că de aci înainte să

nu mai intru cu nimeni altul în tratative şi nici să nu arăt casa alt cuivà.

„Mi s'a părut cam ciudată condiţia asta. Cu toate acestea am acceptat-o. Anul trecut am făcut experienţa la ce puţin mă pot aşteptà cu casa mea.

„Chiriaşul meu mi-a şi plătit pe o lună şi i-am dat cheile.

— Când a fost aceasta? întrebă Jenkins.

— La 1 Februarie. Adică astăzi s'au împlinit o lună şi trei zile.

— Cum îl chiamă pe chiriaş?

— Aristide Granard. I-am cerut voie să curăţ casa. Dar el a refuzat. Mi-a spus că are destui servitori şi-i va pune dânsul s'o curete.

„Fireşte, că n'am avut nici un motiv ca să mai stăruesc.

— Pentru ce scop a închiriat d. Granard casa? întrebă detectivul. Ai întrebat d-ta de asta?

— Da Mi-a spus că vrea să instaleze în ea un institut de galvanoplastie.

„După cum poţi să-ţi închipui am fost vesel că mi-am închiriat casa.

„Am trecut în zilele următoare de câteva ori prin strada Miramare şi am văzut înaintea casei staţionând camioane mari încărcate cu fel de fel de lucruri învelite în pânze, probabil diferite maşine.

„Intr'o zi fusei tentat să intru. Sunai şi apăru însuşi d. Granard.

„Mă primi foarte uimit şi mă întrebă foarte aspru ce voiesc.

„I'am răspuns: că nimic deosebit. Voiam să-întreb numai dacă este mulţumit cu casa?

— „Bine, bine, foarte mulţămit, îmi strigă el şi aproape mă împinse afară pe uşă.

„M'am mirat foarte mult de primirea aceasta poţi să-ţi închipui. Dar la urmă putea să facă în casa lui ce voià,

„Peste vr'o două săptămâni trecui într'o noapte cam pe la unu şi jumătate, pe lângă casa mea din str. Miramare.

„Jucasem cărţi la un prieten şi întârziasem puţin.

„Erà cât pe aci să mă calce un automobil care se oprise chiar în faţa numărului 84. M'am dat repede la o parte şi am văzut cu mirare că se coboară 2 domni, deschid poarta şi amândoi dispar în casă.

In momentul următor, veni din partea opusă un al doilea automobil, şi din acela se cobori un domn. Cât îl putui zări, mi se păru chiar d. Granard. Deschise repede poarta, intră şi spre uimirea mea, ieşi iar cu unul dintre domnii cari veniseră înaintea lui.

„Amândoi se urcară iarăşi în automobil, care îi aşteptase şi dispărură spre Bulevardul Montmarte.

„Voiam chiar să plec, când iată un al treilea automobil din care se coborâră doi domni.

„Bătură, într'un anumit fel, la poartă, şi aceasta se deschise ca prin un resort, fără ca cineva s'o fi deschis cu cheia.

— De unde ştii aceasta? întrebă detectivul.

— Poarta se deschise repede, scârţâind, şi se izbi de perete. Am văzut bine că nu era nici un om nici înainte nici în dosul ei.

— Ce se întâmplă pe urmă?

— Pornii să plec dând din cap. Când zării un om alergând spre casă. Aproape mă dobori din picioare. Se vedea că este urmărit după privirile speriate pe cari le aruncă în urma lui.

„Se opri la poartă, scoase o cheie din buzunar şi din întâmplare mă zări... Il recunoscui: erà chiar Granard, chiriaşul meu. Mă recunoscu şi el.

„D-le Jenkins, în viaţa mea n'am văzut un om mai uimit, Se uită la mine ca şi când ar fi văzut în faţa lui o stafie.

„Abia îş găsi graiul:

— Ce vrei d-ta? strigă el. Ce cauţi la ora asta? Ce mă spionezi d-ta?

„Cercai să-l linişteso şi să-l explic că treceam din întâmplare pe aci.

„Dar el nu mă ascultă.

— „Ce tot spionezi pe aci? strigă el supărat. Iţi sunt dator cu cevà? Ţi-am plătit toată chiria!

„In clipa următoare deschise poarta, intră pe ea, şi o încuiă cu cheia.

„Tot în clipa aceea îl ajunseră urmăritorii lui. Aruncară o privire fugitivă spre mine şi o luară înainte.

— Ce se intâmplase? intrebă nerăbdător detectivul.

— Mă întorsei acasă clătinând din cap. Cele văzute şi auzite mă făcuseră gânditor. Hotărîi

să observ mai de aproape cele ce se petrec în casa mea.

„Dar de câte ori trecui pe acolo, găsii storurile lăsate. Deşi printre ele se zăriă lumină în casă.

„După ce trecù luna, chiriaşul meu venì la mine să-mi plătească chiria pe Martie. Imi spuse cà el mi-ar cumpărà casa dacă i-aş face un preţ convenabil.

„In cele din urmă ne învoirăm cu preţul de 96 000 de franci.

„D. Granard îmi spuse că el are obiceiul a rezolva imediat, temeinic, orice lucru şi'mi plătì suma de 96 000 de franci,

„Dar să vedeţi ceva neexplicabil:

„Azi, adică peste trei zile dimineaţă vine iar la mine şi'mi spune că el trebue să plece la Canada într'o afacere de moştenire.

„Pentru aceasta e silit să lichideze tot şi să-şi vânză şi casa.

„N'aş fi eu dispus să-mi rescumpăr casa?

„I'am răspuns că nu mă pot hotărî aşa repede. Sincer mărturisind, am fost vesel că am găsit un cumpărător şi că scăpasem de ea.

— Ei, răspunse d. Granard, nu vreau să te plictisesc mult. Sunt dispus să-ţi recedez casa pe un preţ minimum.

Cât îmi oferi?

— 38.000, răspunsei eu la întâmplare.

— Bine, zise d. Granard. Sunt mulţămit.

„Casa face în cazul cel mai rău 50.000. Cu preţul acesta pot s'o vând mâne.

„Ce erà să fac?

„M'am mirat numai cum de d. Granard, care îmi făcuse impresia unui om practic, cum de nu găsise un alt cumpărător, mai darnic?

„Ii plătii deci cele 38 000 franci şi casa deveni iar proprietatea mea.

— Ai plătit d-lui Granard numai decât banii?

— Da. Am vrut să-i plătesc banii în hârtii, dar el m'a rugat să-i dau mai bine un cec căci i-ar fi incomod să poarte în buzunar atâta hârtie.

— I-ai dat?

— Da. Apoi nu mai spuse că e silit să lase în casă o mulţime de covoare pe cari nu le-a putut vinde. Nu cumva aş vrea să le cumpăr eu, pe un preţ, de nimic: 500 fr.?

„Intâi nu voiam să cumpăr covoarele, dar totuşi mă lăsai convins şi dădui d-lui Granard un cec de 38.500 franci pe contul meu la banca de credit din Lyon.

„Apoi mă dusei în strada Miramare să-mi iau iar în stăpânire casa.

Când colo ce să văd:

„D. Granard avusese dreptate: toată casa de sus până jos erà acoperită de covoare. Din prima ochire recunoscui: numai covoare persiane, adevărate al căror preţ erà nemăsurat mai mare de cât 500 franci.

„Nu credeam ochilor mei. Insfârşit puteau să fie imitaţiuni bune.

„M'am aplecat spre un coş de hârtie şi am găsit un cont de 25 000 franci dela un magazin de covoare fraţii *Montholon* bine reputat.

„Gânditor m'am plimbat prin casă, şi m'am apropiat de fereastră.

„Am rămas iarăş uimit.

„Invelişul caloriferului se dăduse la o parte. Am vrut să-l aşez bine, când simţii o resistenţă. Ridicai capacul şi găsii sub el un portmoneu cu 38 000 de franci.

„Suma cu care am vândut d-lui Granard casa.

„Ce erà asta? Simţii un fior. Aci nu sunt toate în regulă. S'a petrecut o crimă?...

„De aceea am venit la d-ta d-le Jenkins. Am auzit că în toată Europa nu-i om cu vederi mai agere ca d-ta. Spune-mi d-ta ce însemnează toate aceste?

Detectivul se uită câtva timp tăcut în pământ, cu ochii pe jumătate închişi.

— O întrebare: d. Granard a avut timp să ridice banii de pe cecul d-tale la bancă?

— Nu cred. A plecat la patru ore dela mine. Şi la ora asta banca se închide.

— Bine. Va fi deci acolo mâine diminéaţă la 9. Sau mai bine va trimite pe cineva după bani, şi el va aşteptà în apropiere.

„Zici că ai găsit un portmoneu. Il ai?

— E aci.

Străinul scoase un portmoneu negru de piele şi-l dete detectivului.

— N'ai luat nimic din el? Nici n'ai pus?

— Nimic.

— Bine ai făcut.

Detectivul examină conţinutul care se cuprindea din hârtii de câte o mie de franci.

— Şi acum, principalul: Grenard ţi-a plătit cele 96.000 pentru casă. Unde sunt banii? Ii ai, ori i-ai depus la bancă?

— Ii am. De obicei mă duc la bancă în fiecare Sâmbătă. Azi e Vineri. Mâine aveam de gând să mă duc cu ei.

— Ii ai acasă?

— Da.

— Poţi să vii cu mine în strada Miramare?

— Acuma? Noaptea?...

— Numai decât. Afacerea nu sufere amânare.

— Ce crezi să putem afla acolo?

— Ei, zise detectivul, zâmbind, eu cred că d. Granard se află în momentul acesta acolo căutandu-şi portmoneul.

Cu ocazia aceasta aş vrea să-i spun o vorbă. Vrei să vii cu mine?

— Sunt gata.

D Jenkins luă cu el un Browning, clientul observă că încărcase arma. Apoi chemă un număr la telefon şi vorbi cu cineva englezeşte.

— Acum luăm un automobil, zise d. Jenkins, după ce eşiră în stradă.

După ce trecură într'un automobil strada Montmorte, detectivul şi clientul său se coborară din el, şi facură restul drumului pe jos.

In colţul stradei Miramare, proprietarul „casei din umbră“ observă că sunt urmăriţi de doi indivizi.

Puţin speriat îl făcu atent pe detectiv.

— Nu-i nimic, îl linişti acesta, sunt asistenţii mei pe cari i-am chemat prin telefon.

„Dacă nu mă înşel, în noaptea asta vom avea de lucru. Ce număr are casa d-tale?

— Număru 84.

— Aci e 73. E în partea cealaltă?

— Da.

— Să trecem dar în partea acela.

Casa cu numărul 84 zăcea în adânc întuneric. Infăţişarea ei dărăpănată avea ceva sinistru şi justifică bine porecla de: „Casa din umbră."

Ferestrile erau întunecate. Se vedea că nu e locuită.

Cei doi se opriră înaintea ei.

— Vezi ceva? şopti detectivul.

— Nu.

— Uită-te la ferestrile dela etajul al doilea.

Proprietarul se uită cu atenţie. Deodată strigă surprins:

— Se vede lumină printre storuri la odaia din mijloc.

— Este acea de pe scări?

— Da.

— Atunci, vino!

Detectivul luă de braţ pe clientul său şi-l duse în întunericul gangului casei din faţă.

Proprietarul văzu de aci cum se plimba lumina din casa lui dela etajul de sus până jos în parter.

De odată se făcu întuneric peste tot.

Un sgomot ciudat îl făcu să tresară. Lângă dânsul, detectivul ridicase cocoşul revolverului.

După un timp se ivi în poarta casei un bătrân cu barba albă, cu mersul încovoiat şi o luă spre strada Montmarte. Indată se auzi o fluerătură.

Jenkins dăduse semnalul asistenţilor săi.

In momentul următor amândoi asistenţii săriră asupra bătrânului.

— Vino, şopti Jenkins clientului său, erà timpul suprem.

Ii luă de braţ şi'l duse în faţa bătrânului, deţinut.

— Il cunoşti pe omul acesta?

Proprietarul se uită mirat la bătrân.

— Nu!

— Un minut.

Detectivul cu o mână scoase lampa lui electrică din buzunar, cu cealaltă smulse barba omului.

— Acum îl cunoşti?

Proprietarul rămase uimit.

Se uită în faţa omului şi răspunse cu vocea tremurătoare:

— Da, îl cunosc. Este chiriaşul meu, d-nul Granard.

— Bună seara, d-le Mihailowsky, se auzi vocea detectivului.

„Imi pare rău că trebue să te deranjez. Dar e meseria mea, după cum ştii...

„Domnul acesta cum se cade căruia i-ai luat frumuşel, în mod aşa de elegant sumişoara de 38.500 franci, m'a rugat să-i apăr interesele. Fireşte că n'aşi fi putut să-l refuz.

Demascatul scoase un strigăt de turbare şi încercă să pună mâna în buzunar.

— Mâinile sus! strigă Jenkins.

In clipa următoare scoase revolverul şi-l ţinu

îndreptat spre d. Granard, care ascultase de poruncă.

— Trebue să ştii, zise detectivul adresându-se proprietarului, că noi cu d-l Mihailowsky, suntem vechi cunoscuţi.

„Ne-am întâlnit de trei ori până acum: înainte cu şase ani în Marsilia, odată la procesul mare din Pondichery, iar a treia oară acum aci la Paris.

„Am fost dela început încredinţat că voiu avea de-aface cu d. Mihailowsky.

„Nu este în toată Europa un al doilea care să falsifice aşà de frumos hârtiile de o mie.

Proprietarul ascultà, şi totuşi părea a nu înţelege bine.

— D-ta ai primit dela dânsul 96.000 franci şi i-ai înapoiat abia 38.000. Asta ar fi o afacere foarte frumoasă pentru d-ta. Numai că cele 96.000 sunt toate bancnote *falşe*.

Proprietarul începù să tremure de groază.

— Da, urmă detectivul, toţi banii pe cari i-ai primit dela dânsul sunt făcuţi de el.

„Tot astfel sunt falşi şi cei 38.000 pe cari i-ai găsit în portmoneu şi cari din întâmplare corespund cu suma pe care ai învoit-o în preţul de rescumpărare a casei d-tale.

„Falşi au fost şi cei 25.000 pe cari i-a plătit pentru covoare la firma „Fraţii Montholon".

Proprietarul se uità aiurit dela detectiv la fostul său chiriaş.

— Dar pentru ce toate aceste? întrebă insfârşit.

— Pentru ce? răspunse detectivul. Dar e aşà

de simplu. Toată comedia cu cumpărarea şi vânzarea casei e pentru ca să poată avea dela d-ta 38 500 de franci în bani buni.

„Nu prea avea curajul să iasă în piaţă cu bancnotele lui false de o mie, căci îl cam luaseră la ochi. De aceia îi trebuia ceva acoperiş. Cumpărarea casei, covoarele . . .

„Negreşit, covoarele avea de gând să le revândă tot firmei de unde le cumpărase. Dar în răstimp, probabil acolo se observase că banii au fost falşi. Aşà e d-le Mihalowsky?

— Da! zise acesta încet.

— Vezi dar d-ta. D. Mihalowsky se temea de urmărire. Pentru aceea ţi-a vândut covoarele cu 500 de franci. I se făcuse prea cald pe aci. De aceea se hotărâse să ridice mâine dela bancă cei 38.000 ai d-tale şi s'o şteargă în altă parte a lumii.

„Firma Montholon ar fi găsit urma covoarelor sale şi ai fi fost silit să i le cedezi.

— Nemai auzit! murmură proprietarul.

— Durere, trebue să-ţi stric niţel socotelile, d-le Mihalowsky, continuă detectivul. Să faci bine să dai d lui acesta cecul de 38.500 de franci! Altfel te arestez numai decât!

Falşificatorul murmură câteva cuvinte neînţelese, dar scoase din buzunarul vestei sale o hârtioară împăturată şi i-o dete detectivului.

— Acesta e cecul d-tale? întrebă Jenkins pe proprietar.

— Da! răspunse acesta.

— Îţi predau aci proprietatea d-tale, urmă de-

tectivul solemn. Iar d-ta, d-le Mihalowsky, mi se pare ai destul timp ca mâine dimineață să nu mai fii în Paris.

„Colo în colț e un automobil. Asistenții mei vor avea plăcerea să te ducă până la gara de Nord. Acolo vei fi așa de bun să-ți iei un bilet până în Rusia de unde ai venit.

„Ce privește covoarele d-tale, mâine vor fi restituite firmei Montholon.

„Și acum, noapte bună, d-le Mihalowsky. Sunt orele 1 și 6 minute; la 1 și 20 minute pleacă trenul. Deci nu mai avem timp de pierdut. Voiu avea plăcerea să te conduc până la automobil.

Asistenții luară între ei pe falsificator și automobilul zbură spre Gara de Nord.

D. Jenkins se întoarse spre clientul său care nu mai zicea nici un cuvânt.

— Mi se pare e timpul să ne ducem și noi la culcare, zise detectivul. Te aștept mâine la 10 în biroul meu să mai vorbim de micul rest al afacerei noastre.

UN BANDIT CORSICAN

Drumul urcà încet prin mijlocul pădurei d'Al-
tône. Brazii uriaşi arcuiau deasupra capete-
or noastre o boltă, scoteau o plângere neîntre-
uptă şi tristă, pe când atât la dreapta ca şi la
stânga trunchiurile lor subţiri şi drepte formau
a un fel de armată de tuburi de orgă din care
părea că ese această muzică monotonă a vântu-
ui printre vârfuri.

După trei ceasuri de drum, printre aceste trun-
chiuri încurcate se formară câteva luminişuri; din
oc în loc, câte un molift gigantic, singuratic, des-
făcut ca o umbrelă enormă, îşi desfăşură bolta
de un verde închis; dintr'odată am ajuns la mar-
ginea pădurei, la câteva sute de metri de defileul
care duce în valea sălbatică a Niolului.

Pe amândouă vârfurile înalte care domină a-
ceastă priveliştc, câţiva arbori diformi par a se
fi urcat cu greutate, ca nişte cercetaşi porniţi
înaintea mulţimei îngrămădita în urmă. Intorcân-
du-ne am zărit toată pădurea întinsă sub noi, a-
semenea unui lighean imens de verdeaţă a cărui
margini, cari păreau că ating cerul, erau formate
din stânci goale, închizându-l de toate părţile.

Am pornit din nou la drum şi zece minute mai târziu am ajuns la defileu.

Un ţinut surprinzător ni se desfăşură. Dincolo de o altă pădure, o vale, dar o vale cum n'am mai văzut încă, un deşert de piatră lung de zece leghe, scobit între munţi înalţi de două mii de metri şi fără să se vadă nici un câmp, nici un arbore. E Niolo, patria libertăţii corsicane; cetatea de nepătruns de unde niciodată cotropitorii n'au putut goni pe munteni.

Tovarăşul meu îmi spuse: „Aici s'au refugiat banditii noştri."

Curând am ajuns la fundul acestui colţişor sălbatic şi de o frumuseţe de neînchipuit.

Nici o iarba, nici o plantă, granit şi numai granit. Cât vezi cu ochii în faţa noastră se întindea un deşert de granit strălucitor încălzit ca un cuptor de soarele dogoritor care părea atârnat dinadins deasupra acestei trecători de piatră. Când ridici ochii către culmi, te opreşti înmărmurit şi încremenit. Par roşii şi dantelate ca nişte ghirlande de mărgean, căci toate crestele sunt de profir, deasupra cerul pare violet, liliachiu, decolorat de vecinătatea acestor munţi ciudaţi. Mai jos granitul e cenuşiu scânteietor şi supt picioarele noastre pare răzuit, sfărâmat; mergem pe un praf strălucitor. Pe dreapta dintr'un făgaş lung şi întortochiat se scurge şi vueşte un şivoi furtunos. Şi şovăeşti de atâta căldură şi lumină în această vale arzătoare, uscată, sălbatică, tăiată de acest puhoiu sgomotos care pare că se grăbeşte să fugă, neputincios să fecundeze

aceste stânci, ca pierdut în acest loc arzător care îl soarbe cu nesaţiu fără ca nici odată să fie pătruns şi răcorit.

Dar deodată apăru la dreapta noastră o cruce mică de lemn înfiptă intr'o grămăjoară de pietre. Un om fusese omorât acolo, şi spusei tovarăşului meu :

— Dar vorbeşte-mi ceva de banditii voştri.

El reluă :

— L'am cunoscut pe cel mai celebru, cel mai teribil, Sainte Lucie, o să-ţi povestesc istoria lui:

Se zice că tatăl său a fost omorât într'o ceartă de un tânăr din acelaşi ţinut ; şi Sainte-Lucie rămase singur cu sora lui. Era un băiat slab şi timid, mic, bolnav adesea, fără nici o energie. El nu declară vendeta asasinului tatălui său. Toate rudele lui îl rugară să se răzbune, el rămase surd la toate ameninţările şi la rugăciunile lor.

Atunci, după vechiul obicei corsican, sora lui, indignată, îi luă hainele negre ca să nu mai poarte doliul unui mort rămas fără răzbunare. El rămase nesimţitor chiar la această insultă şi mai de grabă decât să scoată din cui puşca încă încărcată a tatălui, se închise în casă, nu mai eşi, neîndrăznind să înfrunte privirile dispreţuitoare ale băeţilor din sat.

Trecură luni. Părea că a uitat până şi crima şi trăiă cu sora lui închis în casă.

Dar intr'o zi acel pe care'l bănuiau de asasinat se însură. Sainte-Lucie nu păru mişcat de această veste ; dar iată că, desigur pentru a'l desfide, logodnicul, când se duse la biserică, trecu prin faţa casei celor doi orfani.

Fratele şi sora mâncau nişte prăjiturele la fereastră, când tânărul zări nunta care trecea prin faţa casei sale. Dintr'odată începù să tremure, se sculă fără să spuie vr'un cuvânt, îşi făcù cruce, luă puşca care erà spânzurată deasupra vetrei şi plecă.

Când vorbea despre aceasta mai târziu spunea: „Nu ştiu ce-am avut, mi-a trecut o căldură prin tot sângele, am simţit că trebuià; că orice s'ar întâmplà, nu voi putea rezista şi am ascuns puşca într'un desiş de pe drumul care duce la Corte."

Peste un ceas se întorcea cu mâinile goale, cu aerul său obişnuit, trist şi obosit. Sora lui crezù că nu se mai gândeşte la nimic.

Dar când se înoptă disparù

In aceiaşi seară duşmanul lui cu doi nuntaşi se duceau la Corte. Ei mergeau pe drum cântând, când Sainte-Lucie le ieşi înainte şi privind în faţă pe ucigaş îi strigă: „E momentul!" Pe urmă dintr'odată îi zdrobi pieptul.

Unul din nuntaşi fugi, celălalt privea pe tânăr repetând: „Ce-ai făcut Sainte Lucie?"

Pe urmă voi să alerge la Corte pentru a căutà ajutoare. Dar Sainte Lucie îi strigă: „Dacă mai faci un pas, îţi sfărâm picioarele." Celălalt ştiindu-l până atunci aşà de timid, îi spuse: „Nu o să îndrăzneşti!" şi trecù înainte. Dar îndată căzù cu piciorul sfărâmat de un glonte.

Şi Sainte Lucie apropiindu-se de el, îi spuse: „O să mă uit la rană, dacă nu e gravă te las aici; dacă e mortală, te omor."

Examină rana, o judecă mortală, reîncărcă încet puşca, spuse rănitului să se roage, pe urmă îl sfărâmă craniul.

A doua zi erà în munţi.

Şi ştii ce a mai făcut, acest Sainte Lucie?

Toată familia lui a fost arestată de jandarmi Unchiul său, preotul, care erà bănuit că l-a aţâţat la răzbunare, a fost şi el închis şi acuzat de rudele mortului. Dar putù să fugă, luă şi el o puşcă şi ajunse pe nepotul său în desiş.

După aceasta Sainte Lucie omorî, unul după altul, pe acuzatorii unchiului său, şi le scoase ochii pentru a învăţà pe alţii să nu afirme nici odată ceeace n'a văzut cu ochii.

Omorî pe toate rudele, pe toţi câţi erau uniţi cu familia duşmană. In viaţa sa masacră patrusprezece jandarmi, dădu foc la casele duşmanilor lui şi fu până la moarte cel mai teribil bandit despre care se pomeneşte.

* * *

Soarele dispărea după Monte Cinto şi umbra mare a muntelui de granit se aşternea peste granitul văei. Grăbiam pasul pentru a ajunge înainte de venirea nopţei în micul sat Albertacce, un fel de îngrămădeală de pietre unite cu coasta de piatră a râpei. Şi spusei gândindu-mă la bandit:

„Ce obiceiu teribil această vendettă a voastră!"

Tovarăşul meu răspunse cu resemnare:

„Ce vrei? Fiecare îşi face datoria!"

CONTESA TARNOWSKA

AVENTURILOR CELEBR

BASTARDUL DIN ORLEANS

EDITURA SOCIETĂȚII ANONIME PE ACȚIUNI „Adevărul”

AMA DE LA MORGA

RUMĂTORII DIN BOMBAY

AVENTURILE DETECTIVULUI AMERICAN
JOE JENKINS

No. 7

EP NH

FANTOMA

FANTOMA

INSPECTORUL JENKINS LA LUCRU

Chelnerul puse tava cu micul dejun înaintea pasagerului de la camera 45, care tocmai coborîse în restaurant și, se înclină, depărtîndu-se respectuos. Mai aruncă o privire plină de curiozitate admirativă și dispăru în bucătărie.

Era ora unsprezece. Saloanele restaurantului erau aproape goale. Sub frunzișul verde închis al plantelor exotice străluceau măsuțele de marmură și numai ici colo cîte un pasager se legăna în scaunele comode de trestie și răsfoia gazetele de dimineață.

Pasagerul camerei 45, golind cu un apetit sănătos o farfurie cu sandvișuri, făcu semn din ochi unuia din chelnerii care din cînd în cînd treceau prin salon, și îi puse o monedă în palma.

— Adu-mi toate ziarele de dimineață.

Chelnerul se întoarse peste puțin timp aducînd un teanc de ziare de la chioscul din fața hotelului.

Puse ziarele pe masă și întinse mîna spre a da restul.

— În regulă, spuse pasagerul cu un gest de refuz.

Tocmai desfăcea cel dintîi ziar ce-i căzuse în mînă, cînd în pragul ușii apăru directorul hotelului. Zărindu-l pe pasagerul care citea, se apropie cu pași discreți și-l salută cu admirație.

— Bună-dimineața, mister Jenkins, zise politicos. Mă bucur să te simți atît de bine la noi. Zi de zi mă temeam că o să plecați. După ce v-ați îndeplinit misiunea — am citit și eu în gazete — cum numai mr. Joe Jenkins e în stare...

Detectivul zîmbi.

— Îți mărturisesc, directore, că n-am rămas numai de plăcere. Doream să plec alaltăieri, cînd am primit o telegramă că la Skagerrak, un vas suedez s-a lovit de o mină și a sărit în aer. Eu nu prea vreau să risc așa ceva. Cred că ar fi păcat. Domnii criminali mai au nevoie de mine.

După ce directorul se depărtă, mister Jenkins luă iar gazetele și se adînci în citirea știrilor. După ce sfîrși cu acestea, tocmai voia să renunțe la ele, cînd ochii îi căzură asupra unei notițe de la rubrica „Fapte diverse". Citi :

UN CAZ CIUDAT

O întîmplare ciudată s-a petrecut ieri într-una din familiile cele mai onorabile din capitală. La locuința din str. ... a doamnei F, al cărui soț, consilier de stat, este de fapt, de la începutul războiului, căpitan în rezervă, se prezentă ieri după-amiază un medic din localitate. Spre surprinderea doamnei F., îi spuse că înainte cu o jumătate de oră venise la el un ofițer și-l rugase să se ducă să consulte pe soția consilierului F, căci această doamnă suferea de accese astmatice, care au sporit de cîtva timp, în mod îngrozitor. Ofițerul îl mai rugase că, dacă se poate, să ia cu dînsul și un medicament contra acceselor astmatice, ceea ce doctorul și făcuse.

Doamna F rămăsese uluită. Nu cunoștea nici pe doctorul acela și nu-și putea închipui cine era ofițerul. Lucrul cel mai ciudat însă era că spusele ofițerului străin despre accesele astmatice ale doamnei se potriveau întocmai. Cuprinsă de o nedumerire explicabilă, doamna consilier întrebă cum arăta ofițerul. Doctorul i-l descrise pe misteriosul vizitator : avea mustăți negre, părul ușor încărunțit, era înalt și avea un semn mic sub ochiul drept. La tîmpla stîngă medicul observase o mică pată roșie, rotundă, ca o cicatrice de împușcătură.

Doamna F, spre marea sa stupefacție, recunoscu în descrierea aceasta pe soțul ei, pe care-l știa pe front și de la care primise chiar în dimineața aceea o scrisoare.

Toate amănuntele descrierii se potriveau exact, afară de cicatricea de la timpla stingă... Medicul lăsă doamnei doctoria ce o adusese și plecă.

Acum urmează lucrul cel mai inexplicabil : aseară, pe la orele nouă, doamna F primi o telegramă prin care i se făcea cunoscut că soțul ei căzuse mort ieri dimineață, lovit în timpla stingă de un glonț inamic.

Toate aceste intîmplări au zguduit nervii doamnei F. incit a fost nevoie să fie internată de urgență într-un sanatoriu.

Joe Jenkins citi articolul, din nou, cu atenție, clătină din cap de mai multe ori în timpul lecturii și rămase mai mult timp pe gînduri. Ceru apoi să i se aducă pălăria și pardesiul, părăsi hotelul, făcu semn unui automobil și dădu șoferului adresa ziarului unde citise știrea.

Pe la ora 14, un domn care se prezentă James Mac Donald, fu introdus în cabinetul de consultații al medicului-șef al sanatoriului, doctorul Racot.

Cabinetul era elegant mobilat și oferea o vedere largă asupra unui parc de toată frumusețea. Vizitatorul tocmai începuse să examineze cu atenție cabinetul, care prin aranjamentul său dovedea un gust ales — cind o ușă se deschise și intră un domn scund cu mișcări vioaie. De sub ochelari, privirea îi răsărea cercetătoare, inteligentă. Făcu un gest, arătind vizitatorului un scaun și el însuși se așeză în fața lui.

— Domnule profesor, începu vizitatorul, ca să vă spun adevărul de la început ; n-am venit ca pacient și nu doresc să mă consultați. Este vorba numai despre o informație pe care sper că veți binevoi să mi-o dați. Sînt membru al unei societăți spiritiste din Filadelfia și am venit să mă informez despre un caz intîmplat aici și care mi se pare extrem de interesant.

— Presupun, îl întrerupse medicul-șef, că este vorba de cazul doamnei Forsting, soția consilierului-căpitan.

— Întocmai. Și v-aș fi recunoscător dacă mi-ați putea da cîteva relații mai amănunțite asupra acestui caz interesant.

— Da, începu profesorul Racot, întîmplarea este într-adevăr extraordinară. Aş fi crezut că e o închipuire, dacă însuşi medicul meu asistent n-ar fi fost martor la toate. Aţi citit desigur în ziare că doctorul Loy a primit ieri vizita unui ofiţer, care l-a rugat să se ducă îndată la doamna Forsting şi să o consulte pentru boala ei, accese astmatice.

— Cu adevărat, am uitat acestea. Aşadar, domnul doctor Loy ? ...

— E asistentul meu. Are oarecare clientelă particulară acasă la el, încolo este ocupat tot restul timpului în sanatoriul meu.

— Dar dvs., domnule profesor, aveţi vreo explicaţie a acestui caz ?

Medicul şef se uită iar cercetător la vizitator, apoi spuse rezervat :

— Nu, regret, că nu vă pot spune nimic în această privinţă. Atîta însă trebuie să constat că doamna Forsting e bolnavă, serios bolnavă. Veţi înţelege domnule Mac Donald — n-am onoarea să vă cunosc, că este vorba de un secret profesional.

Americanul se ridică. Se uita liniştit la medic. Un moment cei doi oameni păreau a se măsura cu privirea ; apoi americanul zise încet :

— Numele meu e Joe Jenkins.

Profesorul duse mîna la frunte.

— De aceea îmi era figura dumitale atît de cunoscută. Ţi-am văzut fotografia chiar zilele trecute într-o revistă ilustrată. Mă bucur că pot cunoaşte personal pe celebrul detectiv american. Şi deoarece eşti o autoritate poliţienească, mă pun la dispoziţia dumitale. Ce doreşti să ştii ?

— Aş dori, răspunse Jenkins, să pot vorbi personal doamnei Forsting ; fireşte, în prezenţa dumitale, domnule profesor.

Medicul-şef sună. O infirmieră intră în cabinet.

— Domnul doctor Loy să vină imediat aici cu doamna Forsting.

— E vorba, se întoarse profesorul spre detectiv, despre un caz de psihoză de război. La început o supraexcitare nervoasă generală, provocată de izbucnirea războiului, în legătură cu mobilizarea soţului, agravată prin aceea de primejdie personală. Această

stare s-a mai complicat cu boala astmatică ce s-a declarat în zilele din urmă. Iată că vine şi o veste zdrobitoare despre moartea soţului şi, ca o culme, aceea vizită misterioasă a aceluiaşi soţ la doctor, a soţului care în dimineaţa acelei zile, la ora 10, era mort. Toate acestea au adus pe doamna Forsting într-o stare mai mult decît îngrijorătoare. Doctorul Loy, un medic capabil şi conştiincios, mi-a descris în amănunt această stare, şi din constatările lui trebuie să trag concluzia că, din nenorocire, bolnava e ameninţată de complicaţii foarte primejdioase.

În acest moment se auzi o bătaie în uşă.

— Încă ceva, zise repede Joe Jenkins. Te rog, domnule profesor să mă prezinţi sub numele de Mac Donald. De prisos să mai pricinuim doamnei Forsting un nou motiv de iritare spunîndu-i numele meu; poate că şi domnul doctor Loy ar fi mai jenat ştiind cine sînt.

La energicul „intră" al medicului-şef, uşa se deschise şi apăru un domn brunet, relativ tînăr, urmat de o doamnă care părea de vreo 45 ani. Era înaltă, îmbrăcată simplu, dar cu o oarecare discretă eleganţă. Faţa-i era brăzdată de griji şi necazuri iar părul era încărunţit înainte de vreme. Ochii însă îi străluceau ca de friguri.

Medicul asistent era un bărbat frumos, svelt, cu ochi negri, mari şi blînzi. Aruncă o privire întrebătoare spre şeful său, uitîndu-se neîncrezător la Joe Jenkins. Medicul-şef prezentă pe domnul Mac Donald din Filadelfia doamnei Forsting şi doctorului Loy.

— Domnul Mac Donald se interesează foarte mult de cazul dvs doamnă. Ar dori să-i spuneţi ceva, îndeosebi asupra întîmplării de azi dimineaţă. Sînteţi încredinţată, doamnă, că aţi văzut într-adevăr pe soţul dvs?

Bolnava îşi trecu mîinile peste tîmple, coborî ochii un moment, cu tristeţe, apoi zise încet:

— Da, domnule profesor. Nu m-am înşelat. Cu siguranţă, nu. A fost fără îndoială bărbatul meu. Nu numai că i-am recunoscut statura şi faţa, dar ofiţerul pe care l-am zărit avea şi defectul caracteristic la umblat al soţului meu, care şchiopăta puţin din piciorul drept.

— Şi unde l-aţi zărit ?

— În parc. În timpul plimbării de azi-dimineaţă cu doctorul Loy prin parc. Ajunsesem într-un loc unde se încrucişează două alei. Deodată, din stînga, apare un ofiţer, sprijinit de un baston şi trece încet de-a curmezişul aleei pe care ne plimbam. Am urmărit cu ochii această apariţie atît de bine cunoscută mie. Deodată, după ce ofiţerul ajunsese la o oarecare depărtare, întoarse capul şi mă privi lung. Ochii îi erau sticloşi şi faţa palidă, ca de mort. Voiam să strig, dar nu puteam : omul acela era bărbatul meu. Cînd întoarse capul spre mine am văzut o pată roşie, o cicatrice la tîmpla lui stîngă. Voiam să mă reped spre el, dar d-l doctor Loy nu m-a lăsat.

— Ce vrei să faci ? Unde vrei să mergi ? mă întrebă.

— Cum unde ? îi răspunsei mirată. Dumneata nu vezi pe ofiţerul acela de colo ? E bărbatul meu !

— Unde ? mă întreba el mirat, privind vag în direcţia în care arătam cu mîna.

— Nu vezi pe ofiţerul acela de colo ? îi repetai, acela care merge sprijinit de baston şi şchioapătă uşor ?

Atunci domnul doctor Loy îmi răspunse cu un accent în care era numai milă şi compătimire :

— Doamna mea, acolo unde arătaţi nu e nici un ofiţer : nici ofiţer, nici altă fiinţă omenească.

Doctorul Loy schimbă o privire de înţelegere cu şeful său şi murmură cîteva cuvinte latineşti.

— Vă mulţumesc, doamnă, spuse Jenkins, ridicîndu-se. Să mă scuzaţi dacă v-am obosit prea mult. Încă odată, vă mulţumesc.

Bolnava se înclină fără altă vorbă şi, urmată de doctorul Loy, se îndreptă spre uşă.

— Te rog să mai treci pe aici, colega, zise profesorul asistentului său.

Acesta se înclină uşor, apoi dispăru împreună cu doamna Forsting.

— Care e părerea dumitale, domnule doctor ? întrebă Jenkins, cînd rămaseră singuri. Crezi oare că doamna aceasta e nebună ?

— În tot cazul, răspunse profesorul Racot, trebuie să presupunem aici un caz de nebunie incipientă. Simptomele sînt netăgăduite şi caracteristice.

— Mai am o întrebare, domnule profesor : are ceva avere doamna aceasta ?

Medicul tresări, se uită repede la detectiv, apoi răspunse zîmbind :

— Nu, mister Jenkins, presupunerile dumitale, căci așa-mi explic întrebarea ce-mi faci — nu pot avea aici nici un temei. Doamna Forsting n-are nimic altceva decît o pensie viageră. Dușmani n-are, din contră, toți o simpatizează, ca pe o femeie modestă, inofensivă.

— Are ceva rude ?

— A avut un frate care a emigrat de mult în America și despre care nu mai știe nimic. Apoi mai este un frate al soțului ei. Acesta trăiește aici, în oraș, ca rentier. E în termeni buni cu cumnată-sa și i-a fost de mare ajutor în lipsa fratelui său.

O bătaie în ușă — „intră" — și doctorul Loy reapăru.

— Ei, colega ? îl întrebă profesorul, ce părere ai despre starea doamnei Forsting ?

Asistentul se uită, mai întîi întrebător spre Jenkins, apoi la șeful său.

— Poți să vorbești cu toată libertatea, îl încurajă acesta.

— Domnule profesor, începu doctorul Loy încet, trebuie să-mi mărturisesc teama că în tot momentul poate să se declare catastrofa. Nervii bolnavei sînt iritați peste orice măsură. Încă o halucinație ca cele pe care le-a avut și... mă tem, spun, că internarea într-o casă de nebuni să nu fie...

În acest moment un țipăt sfîșietor pătrunse pînă la ei, un țipăt de groază, cutremurător. Apoi pași de om alungat din urmă ca de groaza morții răsunară pe culoar. Deodată ușa se deschise și doamna Forsting, cu fața descompusă, cu ochii holbați, dădu năvală în cabinet și căzu ca leșinată într-un fotoliu.

Profesorul Racot tocmai voia să închidă ușa, cînd veni, după bolnava dată în grija ei, infirmiera ce o păzea.

Sora respiră adînc de cîteva ori, apoi spuse tremurînd :

— Doamna Forsting a avut iarăşi o viziune. O lăsasem un moment, cînd deodată aud un ţipăt, mă întorc în fugă şi o zăresc alergînd pe culoar strigînd „El e, el! Bărbatul meu! S-a arătat iar... colo... colo!"

Acuma toate privirile se îndreptară spre doamna Forsting, care redeschise ochii privind rătăcită.

— Este adevărat? o întrebă medicul-şef încet, cu o privire oarecum de imputare, ai văzut iar pe soţul dumitale?

— El a fost. El! L-am văzut, domnule profesor! L-am văzut! Mi s-a arătat la fereastră. Cu rana sîngerîndă la tîmplă.

Cei doi medici schimbară o privire, apoi se uitară la Mr. Jenkins care, plecînd ochii, nu spuse nimic.

— Soră Maria, reluă medicul-şef după o pauză, nu trebuia să laşi singură pe această pacientă dată în grija dumitale... Liniştiţi-vă, doamnă Forsting. Luaţi pastila aceasta de bromură. Veţi dormi bine şi mîine dimineaţă vom mai vorbi. Soră Maria, condu-o pe doamna în camera ei.

Cele două femei se depărtară, şi de pe coridor se mai auzi scîncetul sărmanei doamne Forsting, care acuma plîngea.

Mr. Jenkins se ridică.

— Domnule profesor, acum o să plec. Vă mulţumesc, domnii mei, că mi-aţi dat prilejul să-mi îmbogăţesc comoara experienţelor mele cu un caz mai mult din istoria suferinţelor şi a tragicului omenesc.

Joe Jenkins coborî gînditor în parc şi se îndreptă spre poarta sanatoriului. Deodată tresări. Dintr-un tufiş se desprinse o figură omenească, veni repede spre dînsul, îl luă de mînă, şi-l şopti la ureche, cu glas rugător:

— Scăpaţi pe doamna Forsting, mister Jenkins.

Voia să răspundă ceva, cînd, cu aceeaşi grabă, apariţia îi lăsă mîna şi dispăru în acelaşi tufiş. Detectivul avu însă timpul să o recunoască: era sora Maria.

...Peste trei zile, ziarele publicau notiţia următoare:

Doamna Forsting, soția consilierului-căpitan Forsting, atinsă de alienație mintală incurabilă, a fost internată în ospiciul Stellemann. Cazul acesta e cu atît mai trist, cu cît tocmai acum a sosit știrea că nenorocita doamnă e singura moștenitoare a unei averi enorme, rămasă de pe urma fratelui ei, care poseda întinse păduri în America de Sud. Cumnatul doamnei Forsting a fost numit epitrop și administrator al acestei averi.

Consiliul medical care avea să decidă asupra stării mintale a doamnei Forsting, se adună în camera de consultații a ospiciului doctorului Stellemann. Consiliul era prezidat de doctorul Stellemann, avînd alături pe asistentul său doctorul Hallen, un specialist în boli nervoase, tînăr încă, dar căruia doctorul Stellemann îi arăta o considerație deosebită. În fața lor, la o masă, luaseră loc profesorul Racot și doctorul Loy.

După conferința medicilor fu introdusă doamna Forsting și invitată să ia loc într-un fotoliu comod.

Doctorul Loy își terminase raportul, foarte amănunțit și argumentat; șeful său, profesorul Racot, ascultase expunerile asistentului cu o vădită satisfacție și dăduse tot timpul semne de aprobare. Directorul ospiciului aprobase și el de mai multe ori, zîmbind și aruncînd priviri întrebătoare asistentului său, doctorul Haller. După un timp, acesta se ridică și începu:

— Mulțumesc, domnule doctor Loy, pentru referatul atît de amănunțit și foarte bine argumentat ce ne-ați făcut. Șeful meu, domnul doctor Stellemann a binevoit să-mi încredințeze mie cercetarea și tratarea mai departe a acestui caz și e pentru mine o datorie să caut să văd ce s-ar mai putea face aici...

Profesorul Racot aruncă o privire de compătimire spre doamna Forsting, care urmărea cu atenție scena.

Doctorul Haller urmă:

— Dacă am înțeles bine, aparițiile acestea supranaturale s-au repetat de vreo patru sau cinci ori — și doamna întotdeauna a observat pe tîmpla stîngă a răposatului ei soț o urmă de rană — așadar, un semn pe care mai înainte nu-l cunoștea. Nu-i așa, doamnă Forsting?

Profesorul Racot schimbare, în vremea aceasta, cîteva cuvinte șoptite cu doctorul Loy. Apoi se ridică și privind spre doamna Forsting, făcu obiecțiunea:

— Nu știu, domnule coleg, dacă e necesar să discutăm asemenea lucruri în prezența bolnavei...

Doctorul Haller făcu un gest liniștitor.

— Cu întrebarea mea urmăresc un anume scop, veți vedea imediat care. Lăsați bolnava să stea aici. Voi termina îndată. Așadar — se întoarse acum spre doctorul Loy — sînt două posibilități. Doamna Forsting a avut halucinațiile pe care le-ați descris atît de amănunțit; acest lucru e în afară de orice îndoială. După părerea dvs. aceasta înseamnă că e atinsă de alienație mintală. Nu-i așa?

Medicul asistent se uită oarecum mirat la colegul său și răspunse:

— Negreșit, domnule doctor.

— Bun, urmă doctorul Haller, dar vezi, și dumneata ai avut înaintea ochilor aceeași apariție căci, după cum afirmi, ofițerul cu rana la tîmplă, adică apariția căpitanului Forsting, ți s-a înfățișat dumitale acasă, rugîndu-te să mergi să vezi pe soția lui bolnavă... Și aceasta, după moartea lui. Cum se explica acest lucru, domnule doctor Loy?

Cel întrebat încruntă din sprincene și dădu din umeri.

— Firește că nu pot nici eu să-mi explic acest lucru, răspunse el. Ar fi să cred în spiritism, dar nu cred...

— Un lucru va trebui să recunoști: nu e logic ca, atunci cînd doi au avut aceeași viziune, în cazul acesta dumneata și pacienta dumitale, unul să fie considerat ca normal, iar celălalt ca nebun. Nu sînt, cum am spus, decît două posibilități: sau că apariția ofițerului mort era cu adevărat o halucinație și atunci sînteți nebuni amîndoi, și dumneata și doamna Forsting...

Aici doctorul Haller făcu o pauză, în care toate privirile se îndreptară bănuitoare spre doctorul Loy, care sta ca împietrit, palid și cu ochii holbați la vorbitor.

— Sau, urmă acesta, apariția a fost reală și atunci, domnule doctor Loy, dumneata ești... un mizerabil.

Efectul acestor vorbe fu de nedescris. Cei trei doctori săriră în sus și profesorul Racot făcu doi pași spre doctorul Loy, ca pentru a-i cere socoteală...

Acesta tocmai voia să deschidă gura ca să răspundă, cînd se produse ceva neașteptat în tăcerea adîncă ce urmase. Ușa se deschise brusc, ca împinsă de o mînă invizibilă, și în prag apăru o figură palidă cu un baston în mîna dreaptă, avînd la tîmpla stîngă o rană sîngerîndă.

Doamna Forsling sări în sus.

— Iată-l! Iată-l! strigă ca ieșită din minți.

Doctorul Loy, încremenit, se uită și el ca înnebunit la arătarea aceasta atît de neașteptată.

— Ei, domnule doctor, i se adresă doctorul Haller zîmbind, sîntem oare cu toții nebuni? Căci cred, domnii mei, dumneata domnule Racot și dumneata domnule doctor Stellemann că vedeți lămurit arătarea aceasta.

Profesorul Racot se întoarse spre asistentul său cu o privire teribilă.

Doctorul Haller însă, se apropie fără grabă de fantoma întrupată și îl aduse de mînă în cameră. Abia acuma se zăriră la spatele apariției doi oameni, doi polițiști desigur, care îl aduseseră aici, și acum se postară afară, de-a dreapta și de-a stînga ușii.

Doctorul Haller închise ușa și zise zîmbind:

— Îmi vei permite, domnule spirit, să-ți dau o aparență ceva mai lumească... pentru ca să nu sperii pe acești domni. Îmi dai voie?

Zicînd așa, luă un burete umed, de umezit mărci, de pe birou, se apropie de ofițer și îi șterse cicatricea de pe tîmplă. Spre uimirea celor de față se dovedi că era făcută cu vopsea. Apoi doctorul Haller smulse chipiul ofițerului și de sub el un fel de perucă. Întorcîndu-se spre doamna Forsling, o întrebă:

— Cunoști pe acest domn?

Doamna Forsling privi cu atenție încordată și plină de mirare toate gesturile doctorului. La întrebarea lui se ridică, făcu doi pași spre cel demascat, și spuse apoi cu voce tremurîndă:

— Da, îl cunosc. Este Amandus Forsting, cumnatul meu, fratele soțului meu.

— Îmi pare bine, răspunse doctorul Haller că l-ai recunoscut atît de repede; prin aceasta ai dovedit, doamnă, că ești în deplinătatea facultăților dumitale mintale. Dvs însă domnilor, trebuie să știți următoarele: acest om știa încă de acum cîteva săptămîni despre moartea fratelui său și despre enorma succesiune ce revenea cumnatei sale. Și-a făcut deci planul să pună mîna pe avere și a socotit că jocul are să-i fie ușor cu o femeie bolnăvicioasă. O întîmplare i-a venit într-ajutor: primi vestea despre moartea fratelui său mai curînd decît soția acestuia; copia telegramei pe care o vedeți aici, mi s-a eliberat de la oficiul poștal. Acum s-a adresat onorabilului său prieten și camarad de școală doctor Loy, un student neisprăvit, care în realitate nu e doctor — o împrejurare cu care autoritățile au să se ocupe special. Amîndoi au pus la cale un plan ingenios. Un asasinat e periculos. Dar să împingi pe cineva, încet dar sigur, la nebunie — duce la același rezultat, adică la moartea civilă a respectivului — și e cu totul neprimejdios, căci nimeni nu va descoperi ceva. Din moment ce se stabilea starea de alienație mintală a doamnei Forsting, ea avea să fie pusă sub tutelă — și firește că epitropul nu putea fi decît ruda cea mai apropiată, cumnatul ei, respectabilul domn Amandus Forsting. Încă cîteva halucinații și bolnava era iremediabil pierdută. Un medic atît de expert ca doctor Loy ar fi îngrijit să se precipite catastrofa. Astfel, averea doamnei Forsting ar fi rămas pentru totdeauna în mîinile domnului Amadeus Forsting.

Domnul Amandus Forsting a-a jucat rău rolul spiritului fratelui său; lucrul i-a fost cu atît mai ușor, cu cît între ambii frați era o foarte mare asemănare. Domnul doctor Loy l-a secondat cu mare abilitate, prefăcîndu-se întotdeauna că el nu vede nici un ofițer, deși îl vedea și el prea bine. Apoi „spiritul" dispărea într-o parte sau în alta. Pe doamna Forsting a frapat-o și împrejurarea că vedea dar nu auzea deloc pașii apariției; pantofii cu tălpi de crep au

înlesnit aceasta. Urma lor am găsit-o în nisipul aleilor din parc și, ca să spun drept, acesta a fost primul indiciu care m-a pus pe calea cea bună.

Aici doctorul Haller sună, și cei doi polițiști intrară.

— Vă predau, zise enigmaticul personaj — vă predau pe domnii doctor Loy și Amandus Forsting. Sînt arestați.

Apoi întorcîndu-se spre doamna Forsting:

— Doamnă, domnul doctor Stellemann îmi comunică că sînteți liberă. Voi avea cinstea să vă conduc eu însumi, în automobilul meu, la locuința dvs.

Unii cu mirare, alții cu furie, se uitau acum la tînărul medic. Doctorul Loy făcu o mișcare să se repeadă la el, doar fu oprit de apariția unui revolver scos ca prin farmec.

— Cine, cine ești... dumneata ? îngînă un glas răgușit.

Doctorul Haller zîmbi.

— Întrebarea dumitale, îi răspunse, îmi dovedește că ai o oarecare îndoială asupra identității mele. Da, ai dreptate...

Cu aceste vorbe își scoase ochelarii, barba și peruca.

— Numele meu e Joe Jenkins.

O vizită la miezul nopţii

HARDY WORM

Cînd procurorul Oesterheld plecă de la Club, orologiul din turnul bisericii din apropiere bătea douăsprezece. Drace! Mult mai tîrziu decît se aştepta.

„În sfîrşit, acum n-am ce face. La cinci trebuie să mă scol. Încă o aruncătură de ochi prin acte... De fapt, e de prisos, pentru că procesul e studiat bine... Dar te pomeneşti că mi-a scăpat cine ştie ce fleac, şi pe urmă îmi sare în spinare haita apărătorilor, cu presa lor..."

Cînd procurorul ajunse în faţa casei, zări un om lîngă uşă. Purta o pălărie cu borul lat, îndesată pînă peste ochi...

Oesterheld îşi desfăcu paltonul ca să-şi caute cheile. Străinul veni spre el şi agită pălăria în aer.

— Am plăcerea de a vorbi chiar cu domnul procuror Oesterheld ?

Procurorul făcu, instinctiv, cîţiva paşi înapoi. Nu-i plăceau întîlnirile nocturne. Ştia că diferiţi delicvenţi, care îi datorau lui o şedere mai lungă la Tegel sau la Sonnenburg, îi juraseră răzbunare. Şi nu era exclus ca, într-o bună zi sau într-o bună noapte, unul din ei să simtă nevoia de a-şi descărca inima.

Străinul, care observase bine şovăiala magistratului, duse iar mîna la pălărie.

— Vi se va părea neobişnuit, domnule procuror, că vă aştept la o oră atît de tîrzie. Dar trebuie să vă vorbesc astăzi încă, neapărat. Am aflat că mîine veţi susţine acuzarea împotriva lui Joachim Lehnbach. Am de făcut mărturisiri importante în legătură cu acest caz.

Procurorul zăngăni cheile, impacientat.

— Cred că e mai bine să vii mîine dimineață în fața Curții, domnule... domnule...

— Scuzați, Wünsche e numele meu. Paul Wünsche.

— Nu-i așa, domnule Wünsche? Vino mîine dimineață la nouă la camera 375. Acolo putem sta de vorbă.

— Nu se poate, domnule procuror. Mîine dimineață nu mai sînt în Berlin. Dar mărturisirile mele sînt de foarte mare importanță, de atît de mare importanță, încît trebuie neapărat să mă ascultați.

Procurorul împinse ușa.

— Dacă chestiunea e într-adevăr atît de importantă, sînt nevoit să te rog să mă însoțești în casă.

Străinul pufni într-un rîs neplăcut.

— Da, chestiunea e într-adevăr importantă. Căci e vorba de viață și de moarte, domnule procuror. De viață și de moarte!

Cei doi bărbați stăteau în biroul procurorului, unul în fața celuilalt. Oesterheld privea cercetător fața palidă, obosită, a vizitatorului său.

— Nu știu, zise el, împingînd spre celălalt cutia cu țigări — nu știu, dar parcă te-aș cunoaște... N-am fost cumva prezentați odată, în treacăt? La vreo recepție sau la club? Poate că ai fost martor la un proces...

Vizitatorul îl privi pe procuror în adîncul ochilor. Ce ochi ciudați avea omul acela! Niște ochi în care lucea flacăra nebuniei... Rîse iar.

— Se prea poate, domnule procuror. Despre asta o să vorbim mai tîrziu. Acum să discutăm cazul Lehnbach.

Oesterheld ridică mîna.

— O clipă, dacă nu te superi. E vorba de o mărturisire propriu-zisă?

Vizitatorul clătină capul.

— Dați-mi voie să vorbesc numai cîteva minute. Apoi veți afla despre ce este vorba. Pictorul Lehnbach, care va compărea mîine dimineață în fața juraților, e acuzat că a ucis pe cumnată-sa, Trude Wandsleben. Diferite indicii sînt — trebuie să recunosc — împotriva acuzatului. Și precum vă cunosc, domnule procuror, veți cere condamnarea pictorului, printr-un rechizitoriu strălucit, răsunător. Sînt aici ca să împiedic acest lucru.

— Ce vrei să spui ?

Oesterheld se apleacă spre străin, cu atenţia încordată.

— Ceea ce aţi auzit. Mîine dimineaţă nu veţi putea susţine acuzarea. Eu vă voi împiedica să faceţi acest lucru, eu, ucigaşul Trudei Wandsleben.

Procurorul sari în sus.

— Staţi pe loc ! Aşezaţi-vă numaidecît jos !

În mîna vizitatorului sclipea un revolver.

— Dacă faceţi o mişcare nesocotită, trag.

Oesterheld se prăbuşi în fotoliu, alb ca varul. Se uită la uşă. O, era departe ! Nici în fereastră nu putea ajunge dintr-o săritură. Dar telefonul... Da, telefonul era în apropiere.

Vizitatorul păru să fi ghicit însă gîndul procurorului. Luă de pe birou foarfeca de tăiat hîrtii şi tăie firul.

— Nici o posibilitate de scăpare. Pune mîinile pe birou. Ţi-am spus doar că nu mă feresc să trag.

— ...să trag, repetă involuntar, procurorul.

Nu ştia ce să facă. Voia să vorbească, dar din gît nu-i ieşea decît un geamăt răguşit. Groaza i se strecurase în inimă.

Vizitatorul se bucură cîteva clipe de deznădejdea victimei sale.

— Ţi-e frică, domnule procuror. Mărturiseşte ! Mîinile dumitale tremură.

Oesterheld făcu o sforţare ca să se stăpînească.

— Te înşeli. De ce să-mi fie frică ? De fleacul acela ? Păi face zgomot cînd tragi. Menajera mea, toţi vecinii, se vor trezi...

Străinul zîmbi ironic.

— Ştiu că afară de noi nu e nimeni acasă. M-am informat. Apoi, pistolul acesta nu face zgomot. Invenţie americană, domnule procuror.

— Atunci, zise Oesterheld, aşezîndu-se mai bine în scaun şi înălţînd capul, ce urmăreşti ? Recunosc că pentru moment sînt în puterea dumitale.

Sinistrul vizitator lăsă o clipă arma jos. Dar la întrebarea care urmă, procurorul nu se aştepta.

— Ştii şah ?

Atunci Oesterheld îşi dădu seama numaidecît : avea de-a face cu un nebun. Constatarea aceasta îl zdrobi cu totul.

— Știi șah ?

— Da. Joc chiar binișor !

— Bine, asta mă bucură. Nu-mi place să joc cu începători, cînd e vorba de o miză mare.

Străinul vîrî mîna în buzunarul hainei și scoase o tablă de șah îndoită în două.

— Am adus și figurile. Sînt cam mici, dar se poate juca cu ele. Și le puse pe masă.

„Să nu-l contrazic ! gîndi procurorul așezîndu-și piesele. Acum totul e să cîștig timp".

— Ascultă întîi condițiile ! zise străinul, cochetînd cu revolverul. Miza e viața noastră. Dacă pierzi, te împușc. Dacă pierd, atunci am să-mi zbor creierii în fața dumitale. Ne-am înțeles ?

— Ne-am înțeles ! izbuti să îngîne procurorul.

— Cu toate că nu știu cum joci, îți acord prima mișcare.

Cu mîna tremurîndă, procurorul împinse pionul din fața reginei cu două căsuțe înainte. Și începu o partidă cum nu s-a mai jucat niciodată.

După primele mutări, Oesterheld își redobîndi stăpînirea de sine. Uită de amenințarea revolverului. Juca. Juca cu grația și îndrăzneala ce-l caracterizau. Dar și adversarul era un maistru al șahului. Nici un zgomot nu întrerupea tăcerea.

Deodată, procurorul tresări. Vizitatorul făcuse o mișcare greșită. Dar cînd Oesterheld îi luă calul, încercînd să profite de situație, răsună glasul aspru al adversarului.

— Pune calul la loc !

Indignat și supărat, procurorul ridică capul.

— Cu ce drept mă oprești să iau calul ?

— Cu dreptul celui mai tare.

Doi ochi îl fixau. Revolverul se ridica încet, către fruntea lui.

Atunci renunță de a mai întreba. Știa că e pierdut. Individul nu cunoștea mila. Groaza morții i se strecură iar în suflet.

— Joacă !

Procurorul tremura atît de tare, încît răsturnă cîteva figuri. Și jucară mai departe. O pendulă din odaia de alături bătu orele șase. Atunci Oesterheld încercă iar să nădăjduiască. Dacă izbutea să mai prelungească jocul cîteva ceasuri, era posibil să scape. La nouă trebuia să înceapă procesul. Vor trimite după el, vor deschide ușa. Doamne ! Încă trei-patru ceasuri ! Procurorul simți cum îi curgea sudoarea de pe frunte. Lupta din greu împotriva unui leșin ce-l amenința.

Unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte...

Ceasornicul bătu şapte. Vizitatorul sări în sus şi răsturnă tabla cu figuri cu tot.

— Ai pierdut, domnule procuror. Peste un minut trag.

Procurorul se năspusti înainte, sparse geamurile, urlă.

O rază de foc îl orbi. Se prăbuşi la pămînt, horcăind.

•

Cînd procurorul îşi reveni în fire, soarele bătea în fereastră. Se pipăi, faţa îl durea ca şi cum i s-ar fi jupuit pielea de pe obraz. Se ridică anevoie de pe jos şi privi în jurul lui. Era singur.

Pe covor se aflau figurile de şah. Un bilet era pus la vedere. Procurorul rămase mult timp cu ochii holbaţi pe biletul acela, al cărui conţinut abia îl putu descifra :

„Stimate domnule procuror !

Nu sînt nici nebun, nici ucigaş. Numele meu nu este Wünsche, ci... dar cred că-l veţi afla singur. În urmă cu patru ani aţi cerut condamnarea mea la moarte, pe baza unui slab indiciu. Pedeapsa mi-a fost comutată în muncă silnică pe viaţă. Acum cîteva zile am fost eliberat, pentru că adevăratul vinovat a fost găsit. Frica de moarte în care aţi plutit astăzi, e o nimica toată pe lîngă chinurile ce am avut de îndurat eu. Pistolul conţinea doar un glonte de alarmă. Nu încercaţi să puneţi mîna pe mine. La prînz voi fi peste graniţă".

Procesul pictorului Lehnbach fu amînat, din pricina unui subit atac de nervi suferit de procurorul Oesterheld...

Bun de tipar conform aprobării Cenzurii Centrale a Presei

Biblioteca Criminală

Geo Londron

LEI 4 Volum complect

No. 3 BOXEURUL CRIMINAL

Biblioteca Criminală

Geo Londron

LEI 4 Volum Complect

No. 7 Dresorul de Crocodili

ROMANE POLITISTE 1 LEU WILLIAM THARPS

DOCUMENTE SECRETE

Umbra care ucide

Nº1

PUBLICATIE SAPTAMANALA

AVENTURILE LUI WILLIAM THARPS

CELEBRU DETECTIV ENGLEZ

LES ROMANS POLICIERS. 95 Cent. GEORGE MEIRS

L'Ombre qui tue

AVENTURES WILLIAM THARPS

A. MERICANT EDITEUR

AVENTURILE DETECTIVULUI AMERICAN

JOE JENKINS

No. 8

EP

NH

ATELIERUL FALSIFICATORULUI

ATELIERUL

FALSIFICATORULUI

Inspectorul Jenkins la lucru

— O scrisoare urgentă, mister, spuse un chelner lui Joe Jenkins.

— Mulţumesc, răspunse acesta, semnînd de primire.

Cufundat într-un fotoliu se adînci în lectura scrisorii. Peste cinci minute se sculă şi ceru socoteala.

— Mîine dimineaţă plec în Anglia.

— Ne pare foarte rău, mister Jenkins. Ne obişnuisem atît de mult cu dv.

Peste două zile, inspectorul Jenkins se afla la locuinţa prietenului său Johnson din Londra. De fiecare dată cînd vizita Anglia, prietenul său îi punea la dispoziţie întreaga sa locuinţă.

— Ai auzit vreodată de numele Garrideb? întrebă Jenkins pe prietenul său.

— Nu, Joe.

— Ei bine, vezi dacă poţi pune mîna pe un Garrideb. Într-însul zace o comoară.

— Cum aşa?

— E o poveste complicată... chiar fantastică. Nu cred ca în toate cercetările mele asupra complexităţii omeneşti, să fi dat vreodată peste un caz mai ciudat. Omul nostru trebuie să vină aici pentru lămuriri, aşa că nu vreau să deschid chestiunea pînă ce nu va fi aici. Dar, pînă una alta, numele de care avem nevoie e Garrideb.

Cartea de telefon era pe masă. Johnson răsfoi paginile, căutînd aproape fără succes. Deodată, scoase un strigat de triumf.

— Am găsit, Joe ! Iată-l.

Jenkins îi luă cartea din mînă.

— Garrideb N., citi el, 136 Little Ryder Street. Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, dragul meu, dar acesta e însuşi omul în chestie, iar adresa e aceeaşi din scrisoarea lui. Ne trebuie altul, ca să-l completăm cu acesta.

Servitoarea intră cu o carte de vizită pe tavă. Johnson o luă şi o citi.

— Dar de ce să mai căutăm altul ? Iată că acesta are o iniţială diferită : John Garrideb, consilier juridic, Moorville, Kansas, U.S.A.

Jenkins zîmbi, privind cartea de vizită.

— Mă tem că va trebui să faci o nouă sforţare, zise el. Acest domn e de asemenea cunoscut, deşi nu mă aşteptam să-l văd în dimineaţa aceasta. E totuşi în măsură să ne spună multe lucruri de care avem nevoie.

Un moment mai tîrziu, vizitatorul intră în cameră. D-l John Garrideb, consilier juridic, era bondoc, voinic şi cu faţa proaspăt rasă, caracteristică atîtor oameni de afaceri americani. Fiind dolofan ca un copil, îţi făcea impresia unui om tînăr de tot. Pe faţa lui se aşternea un zîmbet larg, dar ochii erau încruntaţi. Rareori se putea vedea la un cap omenesc o pereche de ochi care să exteriorizeze o viaţă lăuntrică mai intensă, atît erau de strălucitori, vii şi corespunzători fiecărei schimbări de gîndire. Avea accent american, dar fără exagerările acestui dialect.

— Domnul Jenkins ? întrebă el. Fotografiile dv. din ziare nu sînt atît de rele. Cred că aţi primit scrisoarea d-lui Natham Garrideb, nu-i aşa ?

— Luaţi loc, vă rog, spuse Jenkins. Vom avea, cred, multe de vorbit. Apoi arătînd scrisoarea : dv. sînteţi d-l John Garrideb de care-i vorba în scrisoare ?

— Întocmai.

— Desigur că staţi în Anglia de mult timp...

— Cum puteţi afirma aşa ceva ? O bănuială subită apăru în ochii lui expresivi.

— Hainele dv. sînt englezeşti, răspunse Joe.

Domnul Garrideb se căznì să rîdă.

— De unde aţi dedus acest lucru ?

— Croiala la umeri a hainelor dvs., vîrfurile ghetelor... s-ar mai putea îndoi cineva?

— Bine, bine. Nu-mi închipuiam că sînt chiar atît de britanic. Dar afacerile m-au adus de cîteva ori aici, peste ocean, și așa se face că, după cum spuneți, îmbrăcămintea mea e aproape londoneză. Presupun însă că timpul vă este prețios și că nu ne-am dat întîlnire să vorbim de forma încălțămintei mele. Cum stăm cu scrisoarea pe care o aveți în mînă?

Jenkins iritase întrucîtva pe vizitatorul nostru, a cărui față bucălată luase o expresie foarte puțin amabilă.

— Răbdare, răbdare, spuse Joe cu glas împăciuitor. De ce n-a venit d-l Nathan Garrideb împreună cu dv.?

— Pentru ce v-a mai amestecat și pe dv. în această afacere? întrebă vizitatorul într-o izbucnire bruscă de mînie! Ce legătură ați putea avea cu ea? E vorba doar de o mică afacere particulară între doi bărbați, și unul dintre ei nu are ce face și cheamă un detectiv. L-am vizitat adineaori și mi-a vorbit de această farsă pe care mi-a jucat-o. Din cauza asta sînt aici. Dar nu-i prea convine.

— N-a făcut-o cu intenție rea, domnule Garrideb. A făcut-o din zel, pentru atingerea țelului — un țel care este, după cum înțeleg, la fel de important. Știa că am multe mijloace de informare și de aceea era foarte firesc să fi recurs la mine.

Fața întunecată a vizitatorului se lumină treptat.

— Da, cam așa e, zise dînsul. Cînd l-am vizitat adineaori și mi-a spus că a angajat un detectiv, am întrebat de adresa dv. și am venit drept aici. N-am nevoie de amestecul poliției într-o afacere particulară. Dar dacă dv. binevoiți să ne ajutați ca să găsim omul, n-o să fie nici o pagubă.

— Bine, spuse Jenkins, sîntem înțeleși. Și acum, de cînd vă aflați aici, am fi putut mai bine asculta o poveste limpede din gura dv. Prietenul meu de față, nu cunoaște amănuntele.

Domnul Garrideb îmi aruncă o privire nu tocmai prietenoasă.

— Bine, nu-i nici un motiv ca să ținem asta în secret. Vă voi povesti faptele cît voi putea mai pe scurt.

— Vă ascultăm...

— Dacă ați fi din Kansas n-aș avea nevoie să vă spun cine a fost Alexandr Hamilton Garrideb. El făcu avere în agricultură și apoi cu negoțul de cereale la Chicago. Cu ce a realizat 'a cumpărat atîta întindere de pămînt, cît ar cuprinde aproape tot statul nostru, pămînt situat de-a lungul rîului Arkanas, la vest de Fort Dodge. Erau terenuri ierboase, terenuri păduroase, pămînt arabil, pămînt cu minerale, în sfîrșit, toate soiurile de pămînt, care aduc dolari aceluia care le posedă. N-avea nici rude, nici prieteni, sau dacă avea, n-am auzit niciodată de ele. Fu apucat însă, de un fel de mîndrie pentru ciudățenia numelui său. Acest lucru ne-a apropiat. Profesam avocatura la Topeka, cînd într-o zi am primit vizita bătrînului, care se arătă peste măsură de încîntat că întîlnește pe altul purtînd același nume ca el. Asta era slăbiciunea lui și s-ar fi dat în vînt ca să afle dacă mai există și alți Garridebi pe lume.

„Găsește-mi un altul!" zise dînsul. Îi spusei că sînt om de afaceri și că nu-mi pot pierde vremea răscolind lumea în căutarea Garridebilor. „Ba de loc", zise el, „o să fie bine dacă găsești altul". Crezui că glumește, dar era un mare sîmbure de adevăr în spusele lui, după cum nu întîrziai să descopăr. Căci el muri după un an de la această convorbire și lăsă un testament. Fu cel mai ciudat testament care a fost înregistrat vreodată în statul Kansas.

— Întreaga lui avere era împărțită în trei părți și o parte îmi revenea mie, cu condiția să găsesc doi Garridebi, care să împartă restul.

— Sînt cinci milioane de dolari pentru fiecare, dar nu ne putem atinge nici cu un deget de ei, pînă ce nu ne adunăm tustrei. Era un noroc atît de neașteptat încît lăsai clientela și plecai în căutarea Garridebilor.

— În Statele Unite nici unul. Trecui totul ca printr-un ciur fin, domnule, dar nu putui găsi decît un Garrideb. Acum două zile îi vizitai și-i expusei chestiunea. Dar e un stingher ca și mine, cu cîteva rubedenii, și acelea numai femei. În testament e vorba de trei bărbați majori.

— Așa că, după cum vedeți, avem un loc liber și dacă ne-ai putea ajuta, sîntem gata să vă plătim serviciile.

— Vezi, Johnson, spuse detectivul zimbind, nu spuneam eu că e un caz mai mult fantastic. Aş fi fost de părere, domnule, că cel mai bun lucru ar fi fost să dai un anunţ în ziare.

— Am făcut şi asta, dar fără rezultat.

— Dragă domnule, e o problemă foarte ciudată. Aş vrea s-o adîncesc puţin. Apropo, e curios că aţi venit tocmai din Topeka. Aveam acolo un bătrîn prieten — e mort acum — dr. Lyrander Starr.

— Bunul dr. Starr, zise vizitatorul nostru. Numele lui e încă onorat. Uite, domnule Jenkins, cred că tot ce ne rămîne de făcut, e să ne lăsăm în seama dv. Sper că veţi mai auzi de mine, după o zi sau două.

Cu această asigurare, vizitatorul salută şi plecă.

Jenkins rămase cîtva timp cu un zîmbet ciudat pe buze.

— Ei bine ? întrebă Johnson în cele din urmă.

— Sînt uimit, foarte uimit !

— De ce ?

— Am rămas uimit, fiindcă nu ştiu ce naiba urmăreşte acest om, înşirîndu-ne atîtea minciuni. Eram gata să-l întreb, sînt cazuri în care o întrebare făţişe dă cele mai bune rezultate — dar am crezut de cuviinţă că e mai bine să-l las să-şi închipuie că ne-a prostit. Iată un om cu o haină englezească roasă în coate şi cu genunchi la pantaloni, vechi de un an, şi totuşi, după această scrisoare şi după propria-i povestire este un provincial american, stabilit de curînd la Londra. În ziare n-am întîlnit nici un anunţ. N-am cunoscut niciodată vreun doctor Starr din Topeka. E un nume inventat de mine. Cred că omul nostru e într-adevăr american, dar şi-a pierdut treptat accentul, de-a lungul anilor petrecuţi la Londra. Ce scop o fi avînd şi ce motive se ascund în dosul acestei absurde căutări de Garrideb ? Merită atenţia noastră, căci presupunînd că avem de-a face cu un mistificator, acesta trebuie să fie foarte ingenios. Trebuie să aflăm dacă şi celălalt client e tot atît de primejdios. Cheamă-l îndată la telefon.

Johnson îl chemă şi auzi la celălalt capăt al firului un glas subţire şi tremurător.

— Da, eu sînt, Nathan Garrideb. Domnul Jenkins e acolo ? Aş vrea să vorbesc puţin cu el.

Jenkins luă receptorul şi se putu auzi următorul dialog :

— Da, a fost aici. După cum văd, nu-l cunoaşteţi. De cînd ? Numai de două zile ? Da, da, fireşte, e o propunere din cele mai atrăgătoare. Sînteţi acasă diseară ? Presupun că celălalt domn n-o să fie acolo. Foarte bine, atunci venim, căci aş dori să avem o întrevedere fără el. Din scrisoarea dv. am înţeles că nu prea ieşiţi prin oraş... Bine, vom fi la întîlnire la şase. Nu-i nevoie să pomeniţi de asta avocatului american. Foarte bine. La revedere.

Era în amurgul unei seri frumoase de primăvară şi chiar Little Ryder Street, una dintre cele mai minuscule artere din Edgware Road apărea aurie şi încîntătoare, scăldată de razele piezişe ale soarelui ce apunea.

Casa spre care se îndreptau era o clădire mare, construită după vechiul stil georgian, cu o faţadă de cărămizi, a cărei netezire era întreruptă la parter numai de două ferestre lungi ieşite în afară. Aici locuia clientul nostru. În treacăt, Jenkins arătă cu degetul spre o tăbliţă de alamă, care purta ciudatul nume.

— E de cîţiva ani, Johnson, observă el, arătîndu-i suprafaţa roasă. Oricum, e propriul lui nume şi asta e de notat.

Casa avea o scară comună şi la intrare erau o mulţime de tăbliţe, unele indicînd birouri, iar altele apartamente particulare.

Clientul nostru veni în persoană să ne deschidă şi se scuză, spunînd că femeia de serviciu pleacă la ora patru.

Domnul Nathan Garrideb era un om înalt, cu mîinile bălăbănindu-se, adus de spate, uscăţiv şi chel, în vîrstă de peste şaizeci de ani. Avea o faţă cadaverică, cu pielea închisă, mată, caracteristică omului căruia gimnastica i-e necunoscută. Nişte ochelari mari şi un cioc mic contribuiau să-i dea o expresie de curiozitate cercetătoare ; în general făcea impresia unui om onorabil, dar excentric.

Camera era tot atît de ciudată ca şi locatarul ei. Părea un mic muzeu. Era lungă şi largă, cu dulapuri şi etajere de jur-împrejur, înţesate cu specimene geologice şi anatomice. Cutii cu fluturi şi insecte im-

piedicau, de amîndouă părțile, mersul. În mijloc era o masă mare, încărcată cu tot felul de mărunțișuri, dintre care ieșea la iveală tubul de alamă al unui microscop puternic. Ici o cutie cu monede vechi, colo o etajeră cu unelte de piatră. În dosul mesei din mijloc era un dulap mare cu fosile. Dedesubt, un șir de capete de mort. Era limpede că-l preocupau mai multe științe.

Domnul Garrideb veni apoi în fața celor doi, ținînd în mîna dreaptă o piele de căprioară, cu care lustruia o piesă veche.

— E syracuzană — din epoca cea mai bună, explică el. Spre sfîrșit, și-au pierdut mult valoarea. Dintre toate, eu le socotesc ca cele mai bune, deși unii preferă școala alexandrină. Luați loc, domnilor, și permiteți-mi să vă arăt aceste fosile. Vedeți, în juru-mi, micile mele ocupații din fiecare zi. Doctorul îmi ține discursuri asupra vieții sedentare ce o duc, dar cum aș putea ieși din casă, cînd am atîtea de făcut aici? Vă pot asigura că un catalog exact al unei singure etajere mi-ar lua mai bine de trei luni.

Jenkins privi totul cu curiozitate.

— Dar nu cumva pretindeți că nu ieșiți niciodată în oraș?

— Din cînd în cînd mă duc la anticarii Satkeby's sau la Christie's. Astfel, rar părăsesc odaia. Nu prea sînt voinic și cercetările mele sînt foarte absorbante. Dar vă puteți închipui, domnule Jenkins, ce teribilă lovitură — plăcută, însă teribilă — a fost pentru mine cînd am auzit de acel noroc fără precedent. E nevoie doar de încă un Garrideb spre a încheia afacerea și desigur că vom găsi unul. Aveam un frate, dar a murit, — și rudele de partea femeiască nu sînt acceptate. Cu siguranță că trebuie să mai existe și alții pe lume. Am auzit că vă ocupați de cazuri neobișnuite și de asta m-am adresat dv. Firește că acest avocat american are toată dreptatea să spună că ar fi trebuit să cer mai întîi părerea lui, dar eu am făcut-o spre bine.

— Socotesc că ați procedat cu mare înțelepciune, zise Jenkins. Sînteți oare atît de nerăbdător ca să moșteniți o avere în America?

— Da de unde, domnule, nimic nu m-ar putea face să-mi părăsesc colecția. Dar acest domn m-a

asigurat că va răscumpăra partea mea, îndată ce vom fi căpătat toate drepturile ; suma de care este vorba se ridica la cinci milioane de dolari. În momentul de față se găsesc în comerț specimene care ar putea umple golurile din colecția mea și pe care nu mi le pot procura din cauza lipsei cîtorva sute de lire. Gîndiți-vă atunci, ce aș putea face cu cinci milioane de dolari !

Ochii lui scăpărară îndărătul ochelarilor.

— Am venit la dv. numai pentru a vă face cunoștință și n-aveți deci nici un motiv ca să vă întrerupeți studiile, spuse Jenkins. Prefer totdeauna să iau contact personal cu cei cu care am de-a face. Am să vă pun numai cîteva întrebări, căci am în buzunar povestea dv. foarte limpede și am umplut golurile ei după ce am primit vizita celuilalt Garrideb. După cum înțeleg, acum o săptămînă habar n-aveați de existența acestuia.

— Întocmai. A venit marțea trecută...

— V-a vorbit despre întrevederea noastră de azi ?

— Da, a venit de-a dreptul la mine. Era foarte supărat.

— De ce să fie supărat ?

— I s-a părut că aș avea oarecare îndoială asupra onorabilității lui. Dar cînd a revenit, era foarte bine dispus.

— A sugerat vreun plan de acțiune ?

— Nu, domnule.

— V-a cerut ceva bani ?

— Nu, domnule, de loc.

— Nu credeți că ar putea să urmărească vreun scop ?

— Nu, în afară de cele ce afirmă.

— I-ați vorbit despre întîlnirea noastră dată prin telefon ?

— Da, domnule, i-am spus.

Jenkins rămase pe gînduri. Părea foarte încurcat.

— Aveți ceva lucruri de mare valoare în colecția dv ?

— Nu, domnule. Nu sînt bogat. Am o colecție frumoasă, dar nu de prea mare valoare.

— De cînd locuiți în acest apartament ?

— De aproape cinci ani.

În acest moment, o bătaie poruncitoare în ușă întrerupse interogatoriul lui Jenkins. Abia apucă să deschidă ușa, și jurisconsultul american năvăli agitat în cameră.

— L-am găsit, strigă el, fluturînd o hîrtie deasupra capului. Cred că am sosit tocmai la timp să vă iau. Felicitările mele, domnule Garrideb. Sînteți un om bogat. Afacerea noastră s-a sfîrșit cu bine. Cît despre dv., mister Jenkins, nu putem decît să regretăm de a vă fi deranjat zadarnic.

Întinse apoi hîrtia colecționarului, care rămase cu gura căscată. Jenkins citi peste umărul lui:

HOWARD GARRIDEB

Constructor de mașini agricole. Suduri, mașini cu aburi și pluguri de mînă, burghiuri, grape, căruțe pentru fermieri și toate accesoriile. Planuri pentru fîntîni arteziene.

A se adresa Grosvenor. Buldings Aston.

— Admirabil, suspină ușurat dl. Nathan Garrideb. Cu acesta sîntem tocmai trei.

— Începusem cercetări în Birmingham, zise avocatul american, și omul meu de acolo mi-a trimis acest anunț dintr-un ziar local. Trebuie să ne gîndim și să lucrăm repede. Am scris acestui domn că-l veți vizita mîine după-amiază, pe la patru.

— Cum? Eu trebuie să mă duc?

— Ce ziceți, mister Jenkins, nu găsiți că e mai bine? Cine sînt eu? Un american rătăcitor, cu o poveste minunată. Credeți că mi s-ar da crezare mie? Pe cînd dv., domnule Nathan Garrideb, sînteți englez, cu referințe solide și trebuie să se ia de bune cele ce veți spune. Aș fi vrut să viu și eu cu dv., dacă ați fi dorit, dar mîine am foarte mult de lucru, așa că n-aș putea veni decît după dv., în caz că veți fi în vreo încurcătură.

— Vorba e că de ani de zile n-am făcut o asemenea călătorie.

— Nu-i nimic, domnule Garrideb. V-am făcut eu un mic itinerar. Plecați de aici la douăsprezece și sînteți acolo la două și ceva, așa că vă puteți înapoia în aceeași noapte. Tot ce aveți de făcut e să luați o dovadă legalizată de existența lui. La naiba! adăugă el violent — avînd în vedere că eu am

făcut atîta drum tocmai din fundul Americii, e de sigur prea puțin lucru dacă faceți și dv. o sută de mile pentru această afacere.

— Exact, zise Jenkins. Socotesc că are dreptate.

Nathan Garrideb dădu din umeri, cu un aer nenorocit.

— Bine, dacă stăruiți, o să mă duc, zise el. E, firește, greu să vă refuz ceva, ținînd seama de raza de speranță ce-ați adus în viața mea.

— Atunci ne-am înțeles, spuse Jenkins. Și fără îndoială că-mi veți scrie imediat ce va fi cu putință.

— O să am eu grijă de asta, spuse avocatul. Iată, spuse el uitîndu-se la ceas, trebuie să plec. La revedere.

— Aș dori să văd colecția dv., domnule Garrideb, zise el. În profesiunea mea toate felurile de cunoștințe pot fi folositoare și această cameră e plină de lucruri minunate.

Garrideb se aprinse la față de plăcere, și ochii lui sclipiră de după ochelari.

— Am auzit deseori că sînteți un om foarte inteligent. Aș putea să vă arăt colecția mea acum, dacă aveți timp.

— Din păcate n-am. Dar aceste specimene sînt atît de bine etichetate și clasificate, încît aproape nu-i nevoie de lămuririle dv. personale. Cred că n-ați avea nici o obiecție dacă aș arunca o privire asupra lor mîine?

— Cîtuși de puțin. Sînteți binevenit. Casa va fi firește încuiată, dar doamna Saunders e la subsol de la ora patru și vă va deschide cu cheia ei.

— Bine. Sper că mîine voi fi lămurit asupra colecției. Dacă binevoiți să spuneți un cuvînt doamnei Saunders, totul va fi în regulă. Apropo, de la ce oficiu ați închiriat casa?

Nathan Garrideb rămase mirat la această cerere neașteptată.

— Hollolag V. Stelle, pe Eduard Rind. Dar de ce?

— Sînt puțin arheolog cînd e vorba de case, spuse Jenkins, rîzînd. Aș dori să știu dacă această casă e în stil Anna sau Georgian.

— Georgian, fără îndoială.

— Într-adevăr, ar fi trebuit să-mi dau seama de asta. E ușor de văzut. La revedere, domnule Garri-

deb și vă urez reușită în călătoria dv. la Birmingham.

Cei doi prieteni trecură pe la Oficiul de închiriere, dar era închis.

Tîrziu după masă, Jenkins reveni la subiect.

— Mica problemă se apropie de dezlegare. Ți-ai schimbat soluția în minte ?

— Nu-i văd nici începutul și nici sfîrșitul, răspunse prietenul său.

— Începutul e destul de limpede, iar sfîrșitul îl vom vedea mîine. Ai observat ceva curios în anunțul acela ?

— Am văzut că cuvîntul pluguri era scris greșit.

— Îmi pare bine că ai observat acest lucru. Da, nu-i corect în englezește, dar în dialectul american e foarte bine. Zețarul l-a cules cum l-a primit. Pe urmă, „fîntînile arteziene sînt mult mai rare aici decît în America. Era un anunț tipic american, dar avînd aerul că e al unei firme engleze. Ce crezi de asta ?

— Presupun că l-a dat chiar acest avocat american, dar, cu ce intenție, nu pot înțelege.

— Sînt mai multe explicații. În orice caz, voia să expedieze pe această fosilă de Nathan Garrideb la Birmingham. Asta se vede cît de colo. Aș fi putut să spun acestuia că se duce după potcoave de cai morți, dar gîndindu-mă mai bine, mi s-a părut preferabil să-l las să plece.

•

A doua zi, Jenkins se sculă de dimineață și ieși. Cînd se întoarse la vremea mesei, fața lui era întunecată.

— Afacerea e mai gravă decît mă așteptam, zise el. Avem de-a face cu un adversar foarte puternic. Am identificat pe John Garrideb, consilier juridic. Nu-i nimeni altul decît „Killer" (Ucigașul) Evans, de sinistră și criminală reputație.

— Mi-e teamă că, totuși, nu știm nimic mai mult.

— M-am dus să vorbesc cu prietenul Lestrade la Scotland Yard. Aveam impresia că am putea găsi urmele americanului nostru în arhivele lor. Am zărit fața-i bucălată zîmbindu-mi din Galeria portretelor răufăcătorilor. Dedesubtul portretului era o inscripție : James Winter, alias Morecroft, alias Killer Evans. Am notat cîteva puncte din cazierul său.

Vîrsta 44 ani. Născut la Chicago. A împușcat trei oameni în Statele Unite. Scăpat din închisoare prin influențe politice. Venit la Londra. A împușcat la cărți pe un tovarăș de joc, într-un local de noapte din Waterloo Road. Se află că Evans fusese asasinul, dar el era în legitimă apărare. Mortul fu identificat ca fiind Roger Prescott din Chicago, un faimos falsificator de bani. Evans reapăru după 5 ani și duse o viață cinstită. Om foarte periculos, poartă de obicei arme asupra lui și e gata oricînd să facă uz de ele. Asta e pasărea noastră, Johnson, o pasăre bună de vînat, trebuie să recunoști.

— Dar care e scopul lui ?

— Începe să se contureze. Am fost la Oficiul de închiriere. Clientul nostru, după cum ne-a spus, stă acolo de cinci ani. Înaintea lui, apartamentul a stat neînchiriat timp de un an. Chiriașul precedent fusese un oarecare domn Waidar. Acesta a dispărut și nu s-a mai aflat nimic despre el. Era un bărbos oacheș la față. Ei bine, Prescott, omul pe care l-a ucis Killer Evans, era, după spusele celor de la Scotland Yard, un om înalt, brunet și bărbos. Ca simplă ipoteză, cred că acest Prescott, americanul falsificator, a locuit chiar în camera pe care naivul nostru prieten o folosește ca muzeu. După cum vezi, avem o verigă.

— Și veriga următoare ?

— Ei bine, să mergem s-o căutăm.

Era tocmai ora patru cînd cei doi au ajuns la curiosul apartament al lui Nathan Garrideb. Doamna Saunders, îngrijitoarea, le deschise.

Jenkins cercetă repede locurile. Într-un colț întunecos era un dulap așezat la o mică depărtare de perete. Cei doi se ascunseră în spate. Jenkins rosti pe șoptite :

— Voia cu orice preț să îndepărteze pe colecționar din camera asta. Se vede cît de colo. Și cum acesta nu ieșise niciodată, recurse la un truc. Întreaga poveste a Garridebilor a fost scornită în acest scop.

— Dar ce urmărește ?

— Tocmai asta căutăm și noi aici. N-are nimic de-a face cu clientul nostru, după cum văd eu. E ceva în legătură cu cel pe care l-a ucis și care poate că era tovarășul lui de crime. În camera asta trebuie să existe un secret. Așa văd eu lucrurile. Acum, răbdare.

Se ascunseră în umbră îndată ce auziră ușa de afară deschizîndu-se și închizîndu-se. Apoi pătrunse pînă la ei un zgomot scurt, scîrțîitul unei chei — și americanul intră în cameră. Închise ușa încet în urma lui. Își roti privirea de jur-împrejur, ca să vadă dacă totul e în regulă. Își scoase pardesiul și se îndreptă spre masa din mijlocul camerei, cu aerul sigur al unui om care știe ce are de făcut și cum trebuie să lucreze. Dădu masa la o parte, ridică covorul, făcîndu-l sul, scoase o daltă din buzunar, se lăsă în genunchi și începu să lucreze la dușumea. Se auzi zgomotul unor scînduri scoase și, o clipă mai tîrziu, un chepeng se deschise în dușumea. Killer Evans aprinse o lanternă și dispăru înăuntru.

Momentul sosise. Jenkins atinse mîna prietenului său și amîndoi se furișară spre chepengul deschis. Oricît de încet se mișcară însă, vechea dușumea trebuie să fi scîrțîit sub pașii lor, căci capul americanului se ivi deodată din spațiul deschis, cercetînd neliniștit împrejur. Fața lui se întoarse spre cei doi cu o privire plină de mînie, care se potoli puțin cîte puțin, și în cele din urmă își lăsă capul în jos, cînd își dădu seama că două revolvere erau îndreptate asupra lui.

— Bine, bine, zise el rece, ieșind afară. Cred că și dumneata singur ai fi fost prea mult pentru mine, mister Jenkins. Presupun că mi-ai ghicit planul și m-ai jucat încă de la început. Da, domnule, recunosc că m-ai bătut și...

Cît ai clipi, scoase un revolver de sub braț și trase două gloanțe. Johnson simți o împunsătură arzătoare în coapsă. Urmă un zgomot provocat de revolverul lui Jenkins, care lovi umărul individului.

Acesta se întinse lat pe duşumea, cu faţa plină de sînge, în timp ce Jenkins îl dezarma.

— Eşti rănit, Johnson ? întrebă el.

— Nu e nimic, Joe. O simplă zgîrietură.

Faţa lui Jenkins deveni rigidă, ca de piatră, cînd îl privi mînios pe criminal, care începea să se ridice în picioare.

— Pe legea mea, ai mare noroc, căci dacă ai fi ucis pe Johnson, n-ai mai fi ieşit viu din camera asta. Acum, ce ai de spus ?

N-avea nimic de spus. Se aşeză încruntat pe un scaun. Jenkins şi prietenul său priviră în mica pivniţa. Privirile lor căzură pe o maşină, teancuri de hîrtie, o mulţime de sticle şi borcane şi, pe o măsuţă, cîteva pachete cu bancnote.

— O presă de tipărit, făcu Jenkins. Uneltele unui falsificator de bani.

— Da, domnule, zise prizonierul, sculîndu-se cu greutate şi căzînd apoi din nou pe scaun. Cel mai mare falsificator pe care l-a avut vreodată Londra. Aceasta e maşina lui Prescott şi aceste pachete de pe masă sînt douăzeci de mii de bancnote făcute de Prescott, în valoare de o sută lire fiecare şi putînd fi schimbate oriunde. Fugiţi, domnilor. Luaţi o parte şi lăsaţi-mă s-o şterg şi eu.

Jenkins rîse.

— Noi nu facem lucruri de astea. În ţara asta nu poţi găsi nici un adăpost. Dumneata l-ai ucis pe Prescott, nu-i aşa ?

— Da, domnule şi am făcut cinci ani pentru asta, deşi el mă atăcase. Cinci ani — cînd ar fi trebuit să mi se dea o decoraţie ! Nimeni pe lume nu ar putea deosebi o bancnotă de-a lui Prescott de una a Băncii Angliei. Eram singurul de pe lume care ştiam unde le fabrica. Vă mai puteţi mira deci, că voiam să vin în acest loc ? Şi vă miraţi că, găsind pe acest nebun vînător de ploşniţe, cu ciudatul lui nume, stînd tocmai deasupra capacului şi neieşind

niciodată din casă, am făcut totul ca să-l expediez de aici? Poate ar fi fost mai cuminte dacă l-aş fi făcut de petrecanie. Era mai uşor, dar sînt foarte milos şi n-aş putea ucide un om neînarmat. Ia spune-mi, mister Jenkins, făcut-am ceva ilegal? Nu m-am folosit de această presă. Nu m-am atins de acest bătrîn încăpăţînat. De ce anume mă puteţi învinui?

— Numai de încercare de asasinat, zise Jenkins. Dar asta nu-i treaba noastră. Acum am nevoie numai de plăcuta d-tale persoană. Johnson telefonează, te rog, la Scotland Yard!

Titlurile primelor numere

1. Mortul din Lojă
2. Carta de Vizită
3. Colanul de Pietre False
4. O Chemare în Noapte
5. Biletul de Loje
6. Casa din Umbră
7. Fantoma
8. Atelierul Falsificatorului

OTRAVA SALVATOARE

de ARTHUR CONAN DOYLE

La izbucnirea răscoalei boxerilor, europenii, împrăștiați în provinciile din Nordul Chinei, se refugiară la Ichau, la adăpostul zidurilor din jurul micului cartier european, unde începură să se apere vitejește, în așteptarea ajutoarelor.

Comanda garnizoanei, alcătuită în mare parte din lucrători de la căile ferate și indigeni creștini, o avea bătrînul colonel Dressler, fost ofițer de infanterie în armata germană.

Din nefericire, însă, după patru zile de asediu, munițiile erau pe sfîrșite.

Marți seara, mai ales, situația devenise extrem de critică. Colonelul Dressler era foarte îngrijorat, dar pe fața lui nu se putea citi nimic. Ralston, funcționar la căile ferate, scrise pînă tîrziu noaptea mai multe scrisori de rămas bun. Profesorul Mercier, bătrînul entomologist, era tăcut și gînditor. Misionarul francez, abatele Pierre, își păstra însă seninătatea. De asemenea păreau liniștite și femeile, miss Sinclair, infirmiera misiunii scoțiene, mistress Patterson și drăgălașa-i fiică, miss Jessie.

Noaptea de miercuri trecu fără nici un incident.

Joi dimineața, tînărul Ainslie, din corpul diplomatic, care stătea de veghe în turla bisericii, aduse știrea că a auzit în depărtare un bubuit de tun, semn că ajutoarele mult așteptate soseau, în sfîrșit.

Știrea aceasta umplu inimile tuturor de speranță și bucurie, cu atît mai mult cu cît răsculații începuseră să se retragă.

La masă, toți nu mai puteau de bucurie.

— Domnule profesor, strigă Ainslie, dă-ne, te rog, icre.

— Bine zici, aprobă colonelul Dressler, cred că a sosit momentul să ne înfruptăm din delicioasele icre!

Femeile atita așteptau. începură să ceară cu insistență icrele, mai cu seamă că proviziile erau pe sfîrșite și masa cît se poate de sărăcăcioasă.

Dar bătrînul entomologist dădu din cap și spuse, schițînd un zîmbet :

— Să mai așteptăm puțin.

— De ce ? întrebă Ralston.

— Ajutoarele sînt încă departe.

— Pînă seara vor fi, cu siguranță, aici, replică Ralston.

— Poate chiar mai curînd, întări colonelul. Depinde de cine comandă coloana.

Cu toate astea, profesorul se ținu dîrz și refuză să servească icrele, făgăduind însă că le va da la masa de seară.

După puțin timp, tunurile începură să bubuie din nou.

Bărbații se sculară numaidecît de la masă și se duseră fiecare la postul lui.

Numai bătrînul entomologist rămase multă vreme în sufragerie, cu capul în mîini, frămîntat de gînduri negre. Între timp, bubuitul tunurilor încetă. Atunci, profesorul se sculă ca să vadă dacă nu cumva soseau ajutoarele. În clipa aceea, însă, ușa se deschise și intră colonelul Dressler, cu fața galbenă.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă liniștit profesorul.

— Ajutoarele nu pot să vină !

Urmă o clipă de tăcere. Cei doi bărbați se priviră palizi și gravi.

— Ceilalți știu ?

— Nu.

— Cum ai aflat asta ?

— Eram pe lîngă poarta care dă în grădină şi am văzut un soldat englez, tîrîndu-se în iarbă. Era grav rănit. Mi-a spus că a fost trimis de colonelul Wyndham ca să-mi comunice că au fost respinşi şi că de abia peste trei zile ar putea răzbi pînă la noi.

— Cît timp mai putem rezista ?

— O oră sau două, cel mult.

— Nu mai e nici o speranţă ?

— Niciuna.

— Unde e soldatul ?

— A murit.

— A mai fost văzut de cineva ?

— Nu cred.

Deodată, uşa se deschise brusc. Ainslie, Ralston şi Patterson, urmaţi de o ceată de băştinaşi, dădură buzna în încăpere.

— Ce se mai aude, d-le colonel ?

Profesorul Mercier se grăbi să răspundă în locul colonelului :

— Merge strună. Coloana a făcut un popas şi va fi aici mîine dimineaţă.

Cei care năvăliseră în sufragerie izbucniră în urale şi-şi strînseră mîinile cu entuziasm.

După-amiaza trecu în linişte. Faptul că răsculaţii nu atacaseră pe europeni fu interpretat favorabil de toţi, afară de colonel şi de profesor, care erau siguri că duşmanii se pregăteau în vederea atacului hotărîtor.

La cină, veselia fu mare şi bătrînul entomologist se îndupleca, în sfîrşit, să servească icrele promise.

Comesenii mîncară cu poftă mult doritele icre. Numai drăgălaşa miss Jessie nu luă decît o îmbucătură, cu toate stăruinţele repetate ale profesorului.

La sfîrşitul mesei se destupară ultimele trei sticle de vin care mai rămăseseră, şi cu toţii băură în sănătatea colonelului Dresslee.

Între timp, mister Patterson observă că Ralston adormise cu capul pe masă.

— S-o fi îmbătat atît de repede ? se miră el.

— N-o fi bolnav ? se îngrijoră colonelul.

— O, nu e nimic ! se grăbi să-l liniştească profesorul Mercier. O simplă criză de slăbiciune, din cauza emoţiilor. De altfel şi noi am avea nevoie de odihnă. De aceea am face bine să ne ducem la culcare.

— Da, chiar mi-e somn, murmură pe jumătate adormită mistress Patterson.

— Hai să cîntăm ceva, ca să ne mai înviorăm puţin, propuse tînărul Ainslie.

Nu apucă însă să sfîrşească, şi adormi.

— Ajutor, ajutor ! strigă deodată mister Patterson înspăimîntat.

— Dar ce-o fi asta ? întrebă miss Jessie pe bătrînul entomologist, văzînd cum toţi comesenii căzuseră într-un somn adînc, vecin cu moartea.

— Draga mea, bolborosi el, am vrut să vă cruţ ... Am pus cianură de potasiu în icre !

— Vai, ce monstru ! Ai otrăvit pe toţi, pe mama, pe tata ... ţipă tînăra fată cu ochii holbaţi de groază.

— Nu, i-am salvat ! N-ai idee ce cruzi sînt orientalii. Aşa dar, mănîncă şi restul icrelor...

În clipa aceea răsună o împuşcătură.

— Vin ... Vin chinezii ..., ia repede o îmbucătură ... cît mai e vreme !..., zise iute, cu glasul întretăiat, profesorul Mercier.

Dar miss Jessie nu-l mai auzea ; căzuse leşinată pe scaun.

În răstimpul acesta, bătrînul ascultă înfiorat zgomotul de afară ...

Dar ce să fie asta, Doamne ? I se părea că aude glasuri europene. Oare să fi sosit ajutoarele atît de aşteptate ?

O comandă scurtă, în englezeşte, îl lămuri. Nu mai încăpea îndoială : erau ajutoarele !

Atunci profesorul întinse braţele şi exclamă deznădăjduit :

— Dumnezeule, ce-am făcut ?

*

Puțin după aceea, colonelul Wyndham, în persoană, apăru în sufragerie.

Toți comesenii stăteau palizi și nemișcați în jurul mesei. O tînără fată gemea, dînd semne de viață.

Deodată, colonelul Wyndham văzu ridicîndu-se deasupra mesei un cap cărunt și trupul înalt al profesorului Mercier clătinîndu-se. Bătrînului entomologist îi rămăsese destulă energie pentru îndeplinirea unei datorii supreme.

— Bagă de seamă la icre, colonele! Nu te atinge de icre ... Sînt otrăvite!... strigă el într-o ultimă sforțare.

Și împleticindu-se se prăbuși la pămînt, mort.

VOLUM ABSOLUT COMPLECT

RAORDINARELE AVENTURI ALE LUI

OE KING

MARELE POLITIST ENGLEZ

LĂUL DIN PITTSBURG

No. 2 ... DOUĂ PICĂTURI DE SÂNGE

No. 2 VOLUM ABSOLUT COMPLECT

EXTRAORDINARELE AVENTURI ALE LUI

JOE KING

Două picături de sânge!

VOLUM ABSOLUT COMPLECT

RAORDINARELE AVENTURI ALE LUI

OE KING

entilomul invizibil!

No. 42 VOLUM COMPLECT

EXTRAORDINARELE AVENTURI ALE LUI

JOE KING

CELEBRUL DETECTIV ENGLEZ

ASASINUL NEBUNILOR

AVENTURILE DETECTIVULUI AMERICAN

JOE JENKINS

No. 9

EP NH

VIZITATORUL NOCTURN

Inspectorul Jenkins la lucru

VIZITATORUL NOCTURN

Vizitatorul nocturn

AVENTURILE DETECTIVULUI AMERICAN JOE JENKINS

Lipindu-se de zid, omul cu mas-că înconjură pe furiș casa. Era o noapte fără lună și întuneric beznă. Omul își alesese bine momentul.

Găsi, în sfîrșit, în apropierea porții principale, ceea ce căuta: o fereastră care i se părea potrivită pentru scopurile sale. Se puse numaidecît pe lucru, procedînd cu multă băgare de seamă. Peste o clipă sărea fără zgomot în odaie. Rămase apoi o vreme pe loc, trăgînd cu urechea.

Nu se auzea nici cel mai mic zgomot. Omul cu masca zîmbi în întuneric. Scoase din buzunar o lampă electrică, mică dar cu becul destul de puternic, o aprinse și cerceta la lumina ei încăperea. Se afla într-un cabinet de lucru. Unul din colțurile încăperii era ocupat de o casă de bani, de proporții neobișnuit de mari. Omul răsuflă mulțumit. Ajunsese la țintă. Pînă acum totul se potrivise de minune. Norocul îl favorizase vădit.

Dintre toate ferestrele casei, vizitatorul nocturn nimerise tocmai fereastra încăperii în care voia să pătrundă.

Nu-și pierdu vremea, el scoase fără zăbavă din buzunarele sale fel de fel de unelte pe care le puse lîngă el, pe podea. Apoi examină casa de fier în chipul cel mai amănunțit, ceea ce îi răpi cîtva timp.

Dar timpul acesta nu era pierdut, căci îi procurară informațiile necesare. Acum omul se puse pe lucru. Peste vreo zece minute broasca cedă și ușa casei de bani se deschise.

Înăuntru erau două despărțituri, între care se afla o placă de oțel. În despărțitura de sus se găseau mai multe pachete legate cu sfoară și făcute teanc, apoi cîteva registre. În cea de jos, pe o bucată de catifea neagră se găseau grămezi de pietre prețioase: safire, smaralde, diamante și rubine, care răsfrîngeau de mii de ori și în culori variate lumina lămpii electrice de buzunar. Omul cu mască rămase o clipă adîncit în priveliștea minunată ce i se oferea.

Cineva întoarse butonul electric. O lumină vie se revărsă în încăpere și un glas zise:

— Mîinile sus, te rog! Și rămîi în această poziție pînă ce îți voi îngădui s-o schimbi. Cea mai mică mișcare de împotrivire ar putea să aibă consecințe fatale pentru d-ta.

Cuvintele acestea erau urmate de un rîs puțin plăcut.

Omul cu mască tresărise mai întîi, apoi se întoarse iute, și ridică mîinile sus, fără a rosti vreun cuvînt.

Celălalt, fără îndoială proprietarul locuinței, ținea un revolver în mîna dreaptă, purta o pijama în culori vii peste care îmbrăcase în grabă un halat. Era un om chipeș, de vîrstă mijlocie, cu o față plină și roșie. Părul cărunt îi era ciufulit. Omul părea cam speriat, dar mîna în care ținea revolverul nu tremura.

— Nu-i nevoie să te întreb ce cauți aici — zise el batjocoritor.

— Desigur că nu — răspunse omul cu mască. Și un copil ar înțelege despre ce este vorba.

Celălalt adăugă cu o figură serioasă:

— Întrebarea este acum ce să fac cu dumneata?

— Am impresia că într-o asemenea situație nu există decît două posibilități: ori mă dai pe mîna poliției, ori îmi dai drumul. Îmi permiteți să propun a doua alternativă?

— Ce-ar putea să mă îndemne la asta?

— Iubirea aproapelui. Gîndește-te doar că n-am luat nimic.

— Fiindcă am venit la timp.

— Da, tocmai la momentul potrivit. Dar cert este că nu mi-am însușit nimic. Dacă m-ai da totuși pe mîna poliției, d-ta ți-ai astîmpăra setea barbară de răzbunare, dar ai pierde un prilej unic să-ți manifești creștineasca iubire a aproapelui.

Celălalt rîse.

— Ai mult sînge rece, trebuie s-o recunosc.

— Din păcate nu — zise omul cu mască. Poziția brațelor mele este atît de neplăcută, încît m-au trecut nădușelile. Îmi dai voie să înțeleg, dacă ai fi dispus...

— Da — răspunse stăpînul casei. Să nu încerci însă să-mi joci vreo festă. La cea mai mică mișcare suspectată voi trage numaidecît.

Merse la biroul său și se așeză în jilțul din spatele acestuia. Apoi făcu semn omului cu mască să se așeze de cealaltă parte a biroului.

— Cum te numeşti? întrebă el.

— Williams. Dar dumneata?

— Eşti obraznic!

— De ce vrei dumneata să fii în avantaj faţă de mine? Asta nu este frumos.

— Ei bine, dacă ţii aşa de mult, ai s-o afli: mă cheamă Henry Burton.

Urmă o clipă de tăcere. Mr. Burton părea a nu şti precis ce trebuia să facă.

— Pentru mine nu trebuie să te grăbeşti, zise Williams deodată, scoţîndu-şi masca şi dînd la iveală o faţă simpatică şi foarte tînără. Avem timp berechet, afară dacă d-ta nu vrei să te înapoiezi cît mai repede în pat. Aş vrea însă să ştiu şi eu dacă voi petrece ce-a mai rămas din noapte în patul meu sau într-o celulă. De aceea te-aş ruga să chibzuieşti bine, dar să-mi faci numaidecît şi mie cunoscută hotărîrea d-tale.

— Ţine-ţi gura şi răspunde numai la întrebările mele! — se mînie Burton. Spune-mi cum ţi-a dat în gînd să săvîrşeşti o spargere la mine.

— O, aceasta este o poveste foarte tristă, oftă tînărul. Dar este prea lungă pentru ca s-o pot povesti acum. De altfel, nu are nimic de-a face cu persoana d-tale.

— N-ai mutră de criminal. Semeni mai degrabă cu un tînăr de familie, care a frecventat o şcoală superioară. La această observaţie Burton nu primi însă vreun răspuns.

— N-ai nici un fel de respect pentru proprietate? întrebă el, apropiindu-se din ce în ce. Nu-ţi

dai seama ce urit este să-ți însușești bunul altuia? Aceste pietre prețioase sînt proprietatea mea. N-ai nici un drept asupra lor. Știi d-ta ce ești? Ești o amenințare permanentă a ordinei sociale, tinere!

— Nu iau decît de la acela care trăiesc în belșug, răspunse Williams.

— Și chiar așa, delictul nu rămîne același? — tună Burton revoltat. Faptul că cineva nu resimte prea tare pierderea unui obiect de valoare, nu dă nimănui dreptul să și-l însușească.

— Ascultă — zise Burton — sînt gata să-ți dau drumul, dar numai cu următoarea condiție: jură-mi mai întîi că timp de trei luni, începînd de astăzi, nu vei călca în nici un fel legile. Ești gata să te obligi la asta prin jurămînt?

— Timp de trei luni?

— Da.

— De ce?

— Fiindcă nădăjduiesc — răspunse Burton, îngîndurat, că după trecerea acestui termen te vei fi încredințat că tot cu cinstea ajungi mai departe. Că așa este, poți să mă crezi pe cuvînt. Vezi, eu, de pildă, am fost ani îndelungi un mic funcționar de birou. Munceam din greu de dimineața și pînă seara tîrziu. Am fost însă de o cinste exemplară. Și care a fost urmarea? Am cîștigat încrederea șefilor mei, am ajuns director, ba chiar în cele din urmă director general al întreprinderii.

— Vai de mine!

— Ce zici?

— Scuzați, vă rog, bolborosi Williams — eu... voiam să spun că n-aș fi crezut niciodată cu putință

ca cineva să înainteze prin muncă și sîrguință de la o situație atît de modestă pînă la director general. Dar îmi închipui că a mers foarte încet?

— Încet, bineînțeles, dar ăsta este lucrul de căpetenie — sigur, băiete. Cei care mînați de dorința unei îmbogățiri prea repezi apucă pe căi greșite, trebuie totdeauna să regrete mai curînd sau mai tîrziu.

— Sînt gata să jur ceea ce-mi ceri d-ta. Ești un om bun, d-le Burton.

Burton întinse mîna. Williams se ridică în picioare și i-o strînse. Celălalt îi zîmbi încurajator. Se simțea ca un preot care a izbutit să convertească un necredincios.

Își petrecu discipolul pînă la poartă și îl lăsă să plece. Pe urmă, Burton se înapoie în cabinetul său de lucru și se duse la casa de bani, pe care o încuie cu grijă. Apoi izbucni într-un rîs aproape isteric, care ținu timp de cinci minute.

Cînd își potoli, în sfîrșit, rîsul, se culcă mulțumit și adormi imediat.

Dar și tînărul care se afla acum în stradă era cît pe ce să se prăpădească de rîs.

— Of, Doamne! — gemu el între două accese. Are o imaginație foarte vie, drăguțul de Burton! Nu lipsea mult și m-aș fi trădat, cînd a început să-mi povestească minunata sa carieră: „Cum din mic funcționar am ajuns director general". Vai, ce întîmplare nostimă!

Cu pași grăbiți, tînărul se îndreptă spre comisariatul cel mai apropiat. La intrarea sa, agentul de serviciu se ridică în picioare.

— Bună seara, sergent. Unde este inspectorul Higgins?

— Aici alături, d-le inspector.

Detectivul inspector Jenkins, zisul Williams, intră în biroul vecin și îl trezi pe colegul său, care moțăia.

— Toate se află, fără excepție, în casa de bani, povesti el.

— Le-ai văzut chiar cu ochii d-tale?

— Da. Întreaga colecție Trevor — o minune, îți spun!

— Și nu ți s-a întîmplat nimic?

— Ba dimpotrivă, mi s-au întîmplat o mulțime de lucruri! Burton m-a surprins și a jucat o comedie delicioasă, anume născocită pentru mine. Poliției nu mă putea preda, deoarece aș fi declarat ce se află în casa lui de bani, ceea ce ar fi avut drept urmare demascarea lui ca tăinuitor. De aceea, a preferat să-mi țină o conferință cu subiectul: „Cinstea, calea cea mai sigură spre fericire", iar în cele din urmă mi-a dat drumul, după ce i-am jurat că voi rămîne cinstit timp de trei luni.

Cei doi detectivi se tăvăliră de rîs. Pe urmă Higgins se ridică de pe scaun căscînd.

— Mă bucur că te văd iarăși aici, zise el. Acum mă pot duce fără grijă la culcare. Mărturisesc că am fost cam neliniștit fiindcă ai întîrziat atît. Îmi închipuiam că ți s-a întîmplat cine știe ce. Acum putem să-i facem o vizită oficială, pe baza ordinului de percheziție domiciliară și să-l arestăm pe d-l „director general". Îmi pare rău, dragă colega, că a trebuit să

treci prin atîtea emoţii. Dar înainte de a avea siguranţa absolută nu ar fi fost cu putinţă să facem ceva împotriva unui concetăţean de vază şi influent ca dînsul. Va stîrni o mare vîlvă, cînd se va afla că d-l Burton de la Burton Court este un tăinuitor !

— Te cred, strigă Jenkins. Pentru a nu mai vorbi de uimirea şi indignarea prea cinstitului domn Burton insuşi !

Doamna din Brazilia

Edgar Wallace

La începutul călătoriei fuseseră prinşi de furtună, acum erau învăluiţi în ceaţă.

Comandantul îşi făcu apariţia, strigînd astfel încît să acopere zgomotul motoarelor: — Aterizam la Lympne... maşinile vă duc în oraş...

Manfred se aplecă spre doamna care şedea alături de el.

— Spre norocul dvs., zise dînsul, coborînd vocea ca să nu audă ceilalţi.

Mrs. Peversey îl privi cu răceală.

— Aţi spus ceva ?

Aterizară brusc şi Manfred îşi ajută tovarăşa de drum să coboare din avion.

— Spuneaţi ceva ? îl întrebă femeia aceea subţire şi distinsă.

— Spuneam că aţi avut noroc că am aterizat aici. Vă numiţi Kathleen Zieling, cunoscută şi sub numele de „Claro" May; doi detectivi vă aşteaptă la aeroportul Croydon pentru a vă interoga asupra unui colier de perle pierdut la Londra acum trei luni. Înţeleg franceza foarte bine şi i-am sur-

prins pe doi domni de la Siguranța din Paris care discutau despre dvs., cu puțin timp înainte de a părăsi aeroportul Le Bourget.

— Vă mulțumesc — răspunse ea cu vioiciune, dar n-am nici o grijă. Cei doi sînt Fenniger și Edmonds. Le voi telegrafia să mă aștepte la hotel. Nu aveți aerul a fi detectiv, dar presupun că trebuie să fiți așa ceva.

— Nu tocmai, zîmbi Manfred.

— În orice caz, vă mulțumesc.

— Dacă aveți vreo neplăcere, m-ar bucura să-mi dați un telefon.

Ea nici nu se uită la cartea de vizită pe care i-o întinse Manfred.

— Și dacă vă miră de ce mă interesează atît persoana dvs., trebuie să vă spun că acum un an un foarte bun prieten al meu era să fie omorît de banda Fouret, în Montmartre, și numai datorită ajutorului dvs. a izbutit să scape.

Abia acum, surprinsă, ea își schimbă atitudinea și își aruncă ochii pe cartea de vizită:

— Oh! zise apoi, încurcată, — nu știam că faceți parte dintre „Cei trei". Leon și mai cum?... Un nume exotic...

— Gonsalez — îi aminti Manfred.

— Așa e!

Il privea acum cu un interes deosebit.

— Vă mărturisesc că nu este nici o încurcătură cu perlele. Cît despre prietenul dvs., el m-a salvat pe mine. Nu s-ar fi amestecat în luptă dacă n-ar fi ținut să-mi sară în ajutor.

— Unde locuiţi la Londra?

Ea îi dădu adresa tocmai cînd un funcţionar le întrerupse convorbirea. Manfred n-o mai văzu în autobuzul care-l duse la Londra. De altfel nu ţinea s-o revadă: doar dorinţa de a ajuta o persoană care făcuse un bine lui Leon Gonsalez îl îndemnase să se poarte în felul acesta.

Manfred nu-i ura, dar nici nu-i iubea pe pungaşi. Ştia bine că May este o excroacă internaţională şi era mulţumit că poliţia londoneză o supraveghea.

În drum spre Londra îi păru rău că nu-i ceruse informaţii despre Garry. Dar poate nici nu se cunoşteau.

Prin bună înţelegere cu ceilalţi tovarăşi, Manfred era spiritul conducător al „Slujitorilor dreptăţii". În decursul vieţii sale suprimase douăzeci şi trei de buruieni omeneşti. Războiul le adusese iertarea pentru delictele ştiute şi presupuse, dar autorităţile îi cerură ca, în numele celorlalţi, să jure că nu aveau să mai încalce legea; şi el jură. O singură dată îi păru rău că-şi dăduse cuvîntul: atunci cînd avu de-a face cu Garry Læxfield.

Garry trăia cam la marginea legii. Era un bărbat de vreo 30 de

ani, înalt, bine, cu o privire dreaptă. Avea trecere la femei, spre nenorocirea lor, căci era un om fără nici un pic de milă. Oameni bine situați îl invitau, și fusese chiar admis ca membru într-un club cunoscut din West End.

La prima întîlnire dintre Manfred și Garry avu loc un incident neplăcut. Lexfield era angajat într-o discuție aprinsă cu o femeie, la colțul lui Curzon Street, unde locuia. Manfred, care se întorcea acasă la ora aceea tîrzie, era să treacă înainte, cînd îi ajunse la urechi o lovitură urmată de un strigăt înăbușit. Se întoarse și văzu femeia încovoiată de durere lîngă gardul casei.

— Ai lovit-o ? îl întrebă pe tip.

— Nu te privește...

Manfred îl aruncă peste gard, în curte. Cînd se uită împrejur, femeia o ștersese.

— Puteam să-l omor — spuse Manfred mai tîrziu lui Gonsalez.

— Dar nu l-ai omorît. Ce-ai făcut pe urmă ?

— Cînd am văzut că se ridică teafăr, am șters-o ,mărturisi el.

Deși era o enciclopedie ambulantă, Manfred nu-l cunoscuse pînă atunci pe Garry. Leon făcu cercetări și raportă :

— A fost expulzat din India și Australia. În Noua Zeelandă poliția îl așteaptă ca să-l aresteze. Specialitatea lui este bigamia : lucrează în familii mari, care se tem de un scandal public, astfel că tac. E căsătorit legal și nevasta l-a ur-

mat la Londra. Dînsa este desigur răspunzătoare de incidentul petrecut în strada noastră.

Garry Lexfield cîştigase sume însemnate şi avusese noroc din ziua în care, modest şi sub un nume fals, se îmbarcase pe vaporul „Moravia", în Sydney. Ciupise de la doi bogaţi fermieri australieni, trei mii de lire şi cucerise pe fiica altui bogătaş.

Cînd sosi în port era logodit; spre norocul său logodnica se îmbolnăvi de apendicită şi, mai înainte ca să părăsească sanatoriul, el află că tatăl fetei, departe de a fi milionar, se încurcase de tot în afaceri.

Dar norocul îl urmărea; o raită la Monte Carlo îi produse iarăşi o sumă respectabilă, nu însă la masa de joc. Aici întîlni pe Elsa Monatry, căreia îi făcu curte. Era o fată crescută la mînăstire şi deci nu se lăsă prea greu cucerită. O soră (singura ei rudă) o trimisese la San Remo, în convalescenţă, după o boală grea, şi ea trecu graniţa şi întîlni la Monte Carlo pe Lexfield, la intrarea în Cazinou. Fata avea nevoie de un bilet de intrare şi îndatoritorul Garry i-l procură. Ea îi povesti că sora ei este directoare şi co-proprietara unui mare magazin din Rue de la Paix. Garry îi vorbi şi el despre părinţii săi nobili şi bogaţi, care nu existau însă decît în imaginaţia lui.

Înapoiat la Londra singur, se văzu urmărit de singura femeie din lume care avea dreptul să poarte numele de Jackson — căci aşa se numea el — o femeie în-

dărătnică, dar frumoasă, care nu-l iubea, însă voia să dobîndească pentru cei doi copii ai lor ceva din averea pe care el o agonisise. Se arătă mai încăpățînată ca oricînd, și Garry era pe punctul să-i plătească o sumă însemnată, numai să scape de ea.

O săptămînă după incidentul în urma căruia Garry fusese aruncat peste gard și se alesese cu o ușoară luxație a piciorului, Leon Gonsalez, care cerceta cazul, sosi acasă aducînd întreaga poveste a vieții lui Garry.

— L-aș fi scuturat ceva mai tare dacă știam asta, zise Manfred, cu părere de rău. Trebuie să-l supraveghem pe acest domn Garry Lexfield. Unde locuiește?

— Are un apartament foarte elegant în Jermyn Street, răspunse Leon. Mă interesa atît de mult tipul acesta, încît m-am dus la Scotland Yard unde am stat de vorbă cu Meadows. Știe tot despre el și l-ar aresta, dar n-are nici o probă împotriva lui. Se pare că dispune de bani mulți. Are un depozit la Banca London-Southern și chiar astăzi a cumpărat o mașină.

— Nu s-ar putea să-i găsim nevasta? întrebă Manfred. Cred că este nenorocita aceea care era cu el atunci.

— Locuiește în Little Tichfield Street, se numește Mrs. Jackson, probabil numele lui adevărat.

Garry Lexfield era prea isteț ca să nu-și dea seama că era supravegheat. Reușise să se facă admis la un club select; de acolo pînă la societatea în care altfel n-ar fi

putui pătrunde, nu mai era decît un pas.

Timp de o lună iniție doi tineri bogați în misterele unui anumit fel de pocher și cinci nopți la rînd pierdu șase sute de lire. Dar în a șasea și a șaptea zi îi jumuli de vreo cinci mii de lire și-și părăsi tovarășii de joc cu aerul unui om nemulțumit de propriul său noroc.

Apoi, într-o seară, pe cînd lua masa la Ritz-Carlton cu un tînăr ofițer, își întrezări norocul cel mare.

— O cunoașteți? întrebă el încet pe tovarășul său.

— Doamna aceea? O, desigur. O cunosc de cîțiva ani. Era vecină cu familia mea în Somerset. Madame Velasquez. Văduva unui mare bogătaș brazilian.

Lexfield privi din nou spre frumoasa brunetă de la masa alăturată. Era minunat îmbrăcată și încărcată de bijuterii.

— Este extrem de bogată — urmă tînărul. Colonelul meu, care o cunoaște mai bine, îmi spunea că soțul ei i-a lăsat o moștenire de șase milioane de lire. Unii oameni au prea mulți bani!

— Aș dori s-o cunosc, mărturisi Garry, și celălalt îi făcu pe plac.

Garry uită în seara aceea să-l mai jumulească pe tînărul ofițer de gardă. Se gîndea la o pradă mai bogată.

•

Se plăcură reciproc. Ea vorbea engleza cam stricat, totuși destul de bine. Garry o rugă să-i îngăduie

să-i facă o vizită a doua zi dimineața. Dînsa refuză, căci pleca la reședința ei din Seaton Deverel.

— Ce coincidență, surise el. Trec sîmbătă cu mașina prin Seaton Deverel.

Doamna Velasquez căzu în capcană și sîmbăta următoare mașina lui urca aleea lungă de la Hanford House.

O săptămînă după asta, Leon sosi cu vești uimitoare.

— George, închipuiește-ți, omul nostru s-a logodit cu o văduvă bogată din America de Sud. Nu-l mai putem lăsa așa. Trebuie să punem mîna pe el, chiar fără mijloace legale.

Manfred clătină din cap.

— Mă duc la Meadows. Cred că o să găsim ceva.

Gerry Lexfield era destul de mulțumit pe cînd supraveghea ultimile pregătiri pentru cina-în doi, care urma să aibă loc în apartamentul său.

Doamna Velasquez se arătase foarte bănuitoare însă, și-i ceruse să-i prezinte cîteva din rudele lui, despre care îi vorbise.

— Dragă Gerry, te iubesc mult, desigur, dar mi-e grozav de frică de bărbații care nu caută decît banii mei.

— Draga mea, eu n-am nevoie de bani. Ți-am arătat conturile mele. Am nouă mii de lire la bancă, în afară de proprietățile mele.

Ea ridicase din umeri.

Sosi la masă însoțita de o fată care nu vorbea deloc englezește.

Loxfield nu-și exprimă pe față nemulțumirea.

Ea aducea noutăți care-l făcu să uite de cea de-a treia persoană. La cafea, în salonul lui elegant, ea îi spuse :

— Am văzut azi pe un domn foarte simpatic. A venit la mine la țară și mi-a vorbit de d-ta.

Garry deveni atent.

— Cine era ?

— Un tip care vorbea perfect spaniola.

— Un brazilian ?

— În Brazilia vorbim portugheza, replică ea. Nu. Este signor Gonsalez...

— Gonsalez ? repetă Garry uimit — Leon Gonsalez ? Unul din... din „Cei trei ?"

— Îl cunoști ?

— Am auzit despre ei. Sînt niște tîlhari care trebuiau să fie spînzurați de mult. Desigur că mi-a vorbit de rău. Sînt dușmanul lor de ani de zile...

Apoi povesti un incident imaginar cu „Cei Trei", iar ea ascultă atentă.

— Ce interesant ! exclamă ea. Nu, Gonsalez îmi spunea doar că ești un om rău și că vînezi banii mei. Că ai... cum se zice... o fișă rea. Am fost foarte supărată, mai cu seamă cînd mi-a spus că ești căsătorit. Dar nu l-am crezut. Dl. Gonsales vine mîine iarăși pe la mine. Să vin la dejun la d-ta să-ți spun ce mi-a mai povestit ?

Garry era alarmat, ştiind că nu se putea lupta cu „Cei trei". Nădăjduise că aveau să-i piardă urma.

Schimbă conversaţia şi se arătă îndrăgostit, deşi mai era de faţă o a treia persoană.

Doamna avea 20 000 de lire dobînzi de plasat şi, cu toate că se prefăcea că nu se pricepe, el o credea destul de şireată în afaceri. Garry conduse doamnele la maşină şi se întoarse gînditor în casă, rumegînd vestea îngrijorătoare că „Cei trei" se ocupau de activitatea lui.

A doua zi, tîrziu, ca de obicei, fu trezit de soneria telefonului. Era frumoasa doamnă Velasquez.

— L-am văzut de Gonsalez, zise ea. Mîine vor să te aresteze pentru o faptă săvîrşită în Australia. Astăzi blochează depozitul d-tale de la bancă.

— Eşti sigură? făcu Garry.

— Foarte sigură. Se duc la procuror pentru a căpăta autorizaţia. Să vin la prînz?

— Se înţelege! La unu! răspunse Garry în grabă. Era unsprezece şi jumătate.

— Cît despre afacerile d-tale — adăugă el — pot aranja totul chiar astăzi. Adu-mi numai carnetul de cecuri.

Se grăbi să pună capăt convorbirii. Trînti receptorul, o zbughi în dormitor şi începu să se îmbrace.

Banca lui se afla în Fleet Street şi nu-i plăcea faptul că era prea aproape de tribunal.

Își reținu răsuflarea pînă ce casierul îi verifică hîrtiile și se simți ușurat cînd omul deschise un sertar și-i numără suma cerută.

— Acum nu mai rămîn decît cîteva lire în contul dv., d-le Lexfield, zise el.

— Știu, spuse Garry. După amiază aduc un cec ceva mai mare.

Luă cele aproape nouă mii de lire și ajunse acasă tocmai cînd sosea și prietena lui.

— Ce caraghios era „caballero" acela ! istorisi ea. Îmi spunea că nu vei mai fi aici mîine.

— Șantaj, răspunse Garry. Nu-ți bate capul cu Gonsalez. Vin de la Scotland Yard, unde l-am denunțat. Acum să vorbim despre acțiunile acelea...

Aveau zece minute de așteptat pînă la prînz și le întrebuințară ca să discute despre acțiunile ei. Lui Garry i se părea că ea se cam temea să riște întreaga sumă de 20 000 de lire. Îi arătă atunci ce înfloritoare era situația la societatea unde o povățuia să-și plaseze banii în acțiuni.

— Peste 24 de ore se vor urca cu cel puțin zece la sută, dar trebuie să le cumpăr chiar astăzi după-amiază. Îndată după prînz să-mi dai un cec, eu cumpăr acțiunile și ți le aduc.

— Dar de ce nu m-aș duce eu ? întrebă ea.

— Pentru că Sir John îmi îngăduie să cumpăr stocul ca o favoare pe care mi-o face numai mie.

Spre bucuria lui, ea semnă un cec de 12 500 lire și el abia putu să-și stăpînească nerăbdarea.

Se ridica pe jumătate de la masă, dar ea îl opri.

— Nu te grăbi, te rog!

Trebui să se supună. Banca se închidea la trei şi jumătate. Mai avea timp să ajungă cu maşina la Dover, ca să ia vaporul de cinci.

Dar banca era în centru şi trebuia să se grăbească. Ieşi să dea nişte ordine servitorului şi, cînd se înapoie ea citea buletinul acţiunilor.

— Ce proastă sînt în materie de finanţe! zise dînsa.

Apoi ridicînd capul deodată, căci auzise trîntindu-se uşa:
— Ce-a fost asta?

— Servitorul... l-am trimis să-mi ia ceva.

— Sînt cam nervoasă, făcu ea, şi împinse cafeaua spre el. — Garry dragă, ce înseamnă toate astea?

El îi dădu lămuriri amănunţite, cînd deodată, încercînd să se ridice, recăzu pe scaun, şi de acolo se rostogoli pe podea. Doamna Velasquez duse ceaşca de cafea pe jumătate golită în bucătărie, unde o vărsă. Cînd Garry trimisese servitorul după comisioane, fără să vrea îi uşurase mult sarcina.

Îl aşeză pe spate şi-i scotoci prin toate buzunarele, pînă ce găsi plicul în care Garry pusese banii. Cineva bătu în uşa de la intrare. Ieşi şi deschise tînărului ofiţer care-l prezentase pe Lexfield.

— Totul este în regulă, servitorul e plecat. Iată două sute ale d-tale şi îţi mulţumesc Tony.

Tony rînji:

— Mi-era necaz că mă luase drept prost. Hoţii ăştia australieni...

— Nu vorbi, șterge-o!

Ea se întoarse în sufragerie, desfăcu gulerul și cravata lui Garry și punîndu-i o pernă sub cap, deschise fereastra. Peste douăzeci de minute avea să-și revină și pînă atunci se întorcea și servitorul.

Găsi cecul pe care ea i-l dăduse, îl arse în cămin și aruncînd o privire împrejur părăsi casa.

La intrarea aeroportului de la Croydon o aștepta un domn înalt. Cum îl văzu, făcu semn șoferului să oprească.

— Am primit înștiințarea d-tale, zise Manfred. Sper că ai lovit bine. Îți datorez cinci sute de lire.

Ea clătină capul rîzînd. Era și acum frumoasa braziliană. Avea să treacă încă mult timp pînă să i se spele vopseaua de pe față.

— Nu, mulțumesc. E un serviciu de amator și am fost bine răsplătită. Și casa de la țară n-a fost scumpă... Ei, dacă ții cu orice preț...

Luă banenotele, le puse în valiză, privind pe furiș spre avion.

— Vezi, d-le Manfred. Garry este o veche cunoștință a mea... din auzite. Am trimis odată pe sora mea la Monte Carlo, în convalescență. Și ea a dat acolo peste dînsul.

Manfred pricepu. Așteptă pînă ce avionul se înălță, apoi se întoarse în Curzon Street, mulțumit.

•

Ziarele de seară nu cuprindeau darea de seamă despre furtul din Jermyn Street. Era ușor de înțeles de ce. Garry Lexfield era un om cu demnitate.

MAURICE LEBLANC
VENTURILE EXTRAORDINARE ALE
LUI ARSÈNE LUPIN
ISBÂNDA
UI ARSÈNE LUPIN
PARTEA 2a DIN
RIUNGHIUL DE AUR

MAURICE LEBLANC
AVENTURILE EXTRAORDINARE
ALE LUI ARSENE LUPIN
INSULA CU
TREI ZECI DE SICRIE
VERONIQUE

MAURICE LEBLANC
CRETUL OMULUI
INVIZIBIL

COLȚII TIGRULUI
DON LUIS PERENNA